JERMU

N:o 12
1976

4:90

KUINKA KAUAN AMMATTI-NYRKKEILY MEILLÄ VIELÄ KITUU?

PEKKA TIILIKAISEN KANSSA TULILINJOILLA

VILLI LÄNSI ELÄÄ VIELÄ!

Kaikkien aikojen avaruusseikkailu

Jäljellä olivat vain he kolme, romuttuneessa avaruuslaivassa, josta oli tullut hiljaisen Vestan satelliitti. Vesta, heidän ainoa toivonsa oli vain 500 kilometrin päässä, mutta silti aivan liian kaukana. Kuin haavekuva heidän silmissään siihen viimeiseen hetkeen saakka, jolloin kaikki olisi ohi . . .

●●● — **Lakkaa ravaamasta** edestakaisin kuin häkkieläin! Warren Moore kivahti istuimeltaan. — Rasitat vain itseäsi ja kulutat liikaa happea . . .

— Jota riittää korkeintaan kolmeksi päiväksi! kivahti puolestaan Mark Brandon. — Mitä helvetin väliä sillä on kuolenko kolmen tunnin tai kolmen päivän sisällä jos kuolen kumminkin? Vai olisiko minun oltava onnellinen siitäkin vähästä?

Kirouksia ladellen Brandon jatkoi marssiaan ahtaan hytin laidasta laitaan. Tunnelma oli juuri niin kireä kuin saattoi tuossa tilanteessa odottaakin.

Moore haukotteli ja koetti korjata asentoaan mukavammaksi.

— Olet idiootti, Mark! Ottaisit esimerkkiä Mikestä, häntä ei moinen ajatus näytä liikaa kiusaavan! Moore murahti ja silmäili levottomana Brandonin perään.

Mike oli täydelliseltä nimeltään Michael Shea ja kolmas romuttuneen Silver Queen avaruusaluksen miehistön jäsen, joka oli vielä hengissä.

Shea lepuutti lyhyenläntää ja tanakkaa olemustaan hytin ainoalla pehmustetulla makuupaikalla ja vaivautui nostamaan hetkeksi katseensa kuullessaan nimensä mainittavan.

— Kai sitä piti lennolle lähtiessään varautua siihen, että jotakin tällaista sattuu, hän mutisi puoliääneen. — Ja sitä paitsi oli mielestäni virhe lähteä oikomaan asteroidivyöhykkeen kautta kun päivämatkan pitempi reissu olisi vienyt turvallista tietä . . . Siinä nyt nähdään mitä ylikireä aikataulu teettää!

ISAAC ASIMOV

— Kai sitä piti lennolle lähtiessään varautua siihen, että jotakin tällaista sattuu, hän mutisi puoliääneen. — Ja sitä paitsi oli mielestäni virhe lähteä oikomaan asteroidivyöhykkeen kautta kun päivämatkan pitempi reissu olisi vienyt turvallista tietä... Siinä nyt nähdään mitä ylikireä aikataulu teettää!

AVARUUDEN HAAKSIRIKKOISET

— Yritätkö vierittää kaiken kapteeni Cranen niskoille? Brandon murahti.

— Mike tarkoitti vain sitä, että turvallisempi tie olisi tällä kertaa ollut oikeampi valinta . . . sitähän ei voinut silloin tietää! Moore selitti kärsivällisesti. — Mitä Craneen tulee, en usko hänen olevan syypää tähän. Tutka saattoi pettää hänet, asteroidit tulevat niin nopeasti, ettei antenni saata ehtiä reagoida ajoissa . . . Ja nyt sitä on joka tapauksessa myöhäistä surra. Kuolleista ei puhuta pahaa ja Silver Queen on sitäpaitsi tuomittu. Ihme, että siitä on tämänkin verran jäljellä! Sanoisin, että meillä oli siinä suhteessa onnea . . .

— Sinulla on vähän kummat käsitykset onnesta, Warren! kirahti Brandon yhtä hermona kuin aiemminkin. — Minä en sinuna paljoa viitsisi suutani aukoa, tällaisessa romussa olemme kuin rotat loukussa ja happea riittää pariksi, kolmeksi päivää . . .

— Mistä tiedät, ettemme sittenkin keksi jotakin konstia, jolla päästä hittoon täältä? Moore virkkoi rauhoittavasti.

— Hittoon todellakin! Olemme tuomittuja, ettekö tajua sitä, tollot? Brandon kirkui nyt täyteen ääneen.

Mike Shean katse kiersi miehestä toiseen, pysähtyi Mooreen, joka sentään malttoi pysyä paikallaan, ja sitten tämä köhi kurkkunsa selväksi puheenvuoroa varten.

— Hyvät herrat . . . lienee itse kullekin selvillä, että kusessa ollaan! Sen kunniaksi . . .

Shea oli kalastellut haalarinsa taskusta esiin pullollisen vihertävää nestettä. Varovasti hän ryhtyi avaamaan korkkia.

— Ensiluokkaista Jabraa . . . eipä totta vie tekisi mieli jakaa muille, mutta kun nyt samassa veneessä ollaan . . .

Pullon näkeminen sai Brandonin naamalle ensimmäisen tyytyväisen ilmeen sinä päivänä.

— Marsilaista Jabraa . . . miksi helvetissä et aiemmin kertonut, että sinulla on sitä plakkarissa?

Mark Brandonin kapeat sormet kurottivat otetta pullosta, mutta Mooren päättäväinen käsi lennähti väliin. Kylmä,

SIVULLE 48

JERMU

Aikamiesten lehti
Ilmestyy kerran kuukaudessa
12 numeroa vuodessa
Yhdeksäs vuosikerta

Päätoimittaja
ERKKI LEIKOSKI
Toimitus
Itälahdenkatu 20 A
00210 Helsinki 21
Puh. 675 788, 676 163

Kustantaja
NYKYLEHDET OY
Ilmoitukset
PAAVO HAATAJA
Puh. 677 286

Toimituksen sihteeri
MARI PELTOKOSKI
Puh. 675 788

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Puh. 679 476
Tilaushinnat:
Kotimaassa 12 kk 61:—
6 kk 31:—
Pohjoism. 12 kk 67:—
6 kk 34:—

Pankki
KOP Lauttasaari 1
Postisiirtotili No. 41191-6

Painopaikka
TAMPEREEN ARPATEHDAS
1976

ISSN 0355-2764

NYKYLEHDET OY
Itälahdenkatu 20 A
00210 Helsinki 21

OSOITTEENMUUTOS

Irroita lehden takakannesta osoitelipuke ja kiinnitä se tähän. Kirjoita osoite alla oleville riveille ja postita meille ensi tilassa.

Nimi

Lähiosoite

Uusi postinumero ja -toimipaikka

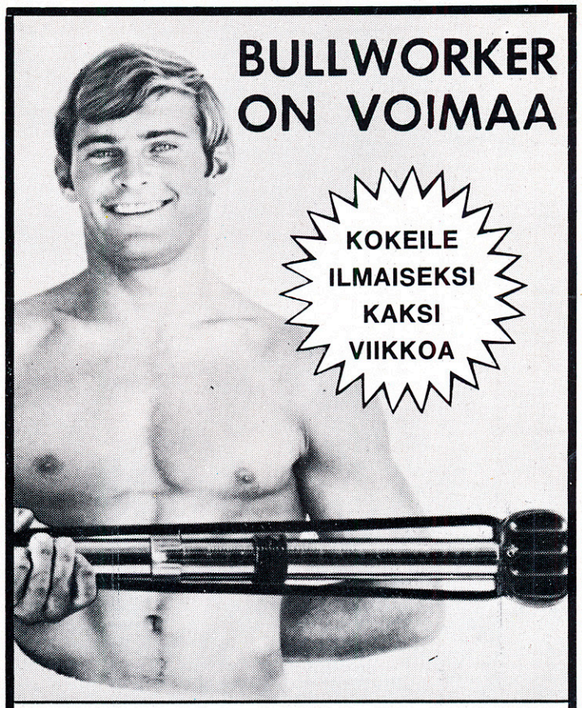

Bullworker de luxe on suunniteltu helpottamaan harjoitteluasi: kädensijoissa on mallikuvat tärkeimmistä harjoitusliikkeistä. Keskityt tehokkaammin liikkeisiin, kun voit samanaikaisesti varmistua oikeasta suoritustavasta. **Uudesta sisäänrakennetusta voimamittarista** toteat yhdellä silmäyksellä oman voimalukemasi. Aloita nyt kuntosi kohennus. Isometrisen Bullworkerin avulla syntyy tuloksia nopeasti ja helposti: Bullworker-harjoittelulla lisäät lihaksistosi voimakkuutta 4 prosentilla viikossa. Minkään muun urheilumuodon avulla et saavuta tällaisia tuloksia. Harjoitteluun tarvitset vain 5 minuuttia päivässä, se riittää. Ja Bullworker todella tehoaa, sen tietävät ne lähes 100.000 suomalaista miestä, jotka jo ovat Bullworkerin avulla ladanneet lihaksensa täyteen uutta, näkyvää voimaa.

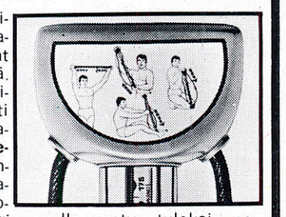

Takaamme tulokset tai et maksa mitään

Kokeile Bullworkerin harjoitusohjelmaa 5 minuuttia päivässä kahden viikon ajan. Ellet tämän jälkeen tunne olevasi vahvempi ja notkeampi, voit palauttaa laitteen, ja asia on sillä selvä. Mutta jos pääset haluamiisi tuloksiin, voit vain kuvitella kuinka suuri edistyksesi onkaan kahdessa, kolmessa kuukaudessa... Päätä itse.

HOBBY HALL ● HÄMEENTIE 157 ● 00560 HELSINKI 56

ILMAINEN BULLWORKER-KOKEILU

Postita osoitteella: **HOBBY HALL, PL 18, 00561 HELSINKI 56**

Lähettäkää minulle **Bullworker de luxe** kokeiltavaksi 14 päivän ajaksi. Mikäli kokeiluajan jälkeen haluan pitää laitteen itselläni, maksan mk 22,—/kk 6 kuukauden ajan tai käteisellä mk 118,— (+postitus). Lisäksi saan ilmaisen värikkään Bullworker-harjoitusohjelman.

Nimi Synt.aika

Lähiosoite

Postinumero Postitoimipaikka Je 1276

VILLI LÄNSI ELÄÄ VIELÄ!

Kun 25-vuotias Mike Bowan vei ensimmäisiä kertoja tulevaa vaimoaan ulos ravintoloihin, tyttö huomasi että Mikella oli outo tapa sujauttaa kätensä oikealle kyljelleen pöydän suojissa ja kiskaista käsi sitten salamavauhtia taas takaisin. Tämä ele näytti Hazelistä melko kummalliselta — puhumattakaan ravintolan muista asiakkaista. Mutta sitten Hazel sai selville mitä Mike oikein teki. Kaveri harjoitteli omaa nopean vetäjän tekniikkaansa — leikki koko ajan vetävänsä aseen esiin kotelostaan ja ampuvansa. Hazel tottui nopeasti tähän outoon harrastukseen, jonka Mike toi heidän kävelyretkilleenkin ja ennen pitkää tyttö innostui itsekin samaan urheiluun. Tällä hetkellä Mike ja Halez Bowan ovat Yhdysvaltojen eteläisten osien parhaita pikavetäjiä ja he ovat voittaneet monia palkintoja New Mexicossa, Arizonassa ja Kaliforniassa.

●●● **Mike kertoo,** että pikavetäminen oli Yhdysvalloissa varsin suosittu urheilija vielä kymmenisen vuotta sitten. Useimmissa valtioissa oli urheilulajin harrastajille omat seuransa ja klubinsa ja sekä paikallisia että valtakunnallisia kilpailuja järjestettiin varsin tiheään. Suurimmat kilpailut televisioitiinkin. Sitten lajin suosio kääntyi jostain syystä laskuun, harrastajia oli yhä vähemmän ja kilpailutkin harvenivat. Mutta kolme vuotta sitten Arizonan Tombstonessa kilpailu-uransa aloittanut Mike Bowan uskoo, että lajin suosio on viime aikoina taas kääntynyt lievään nousuun, yhä useammat ihmiset kyselevät tarkempia tietoja tästä erikoisesta urheilulajista ja kilpailuja järjestetään taas varsin tiuhaan eri puolilla maata. Lajin suosion kasvusta huolimatta useat ihmiset käsittävät yhä täydellisesti väärin pikavetämisen.

Idea on kuitenkin varsin yksinkertainen: nopeat vetäjät kilpailevat siitä kuka heistä kykenee kaikkein nopeimmin vetämään esiin aseensa ja laukaisemaan sen. "Tässä on kysymys ihan eri asiasta kuin yleisesti tunnettujen villin lännen nopeimpien vetäjien touhuissa. Niissä jutuissa käytettiin oikeita panoksia. On meidänkin joukossamme myös sellaisia, jotka harjoittelevat myös oikeilla ammuksilla, mutta varsinaisessa urheilulajissa käytetään kyllä pelkästään harjoitusammuksia.

Pikavetäjien kilpailuissa tai harjoituksissa ei koskaan käytetä oikeita ammuksia eikä niitä saa edes olla lähistölläkään. Yleensä käytämme vahaluoteja tai harjoituspatruunoita. Meidän tarkoituksenamme on pitää hengissä vain sitä oikeaa ja aitoa villin lännen henkeä, sen aikaisia pukeutumismuoteja ja tapoja." Näin kertoo Mike Bowan.

Ensimmäiseksi hankinnaksi pikavetäjäksi aikoville Mike suosittelee Coltia tai Ruegeria. Usein asetta pitää muunnella ja viritellä, esimerkiksi porata, korjata iskuria tai jotain vastaavaa, mutta tietenkin aseen pitää alun perin olla vakiomalli, omatekoisia ei hyväksytä mukaan. Hazel Bowankin myöntää, että sinänsä varsin pienet seikat kuten jousen ja iskurin säädöt voivat saada ai-

KÄÄNNÄ

VILLI LÄNSI

Pikavetäjät käyttävät yleensä sellaisia harjoitusammuksia, joiden kysyntä on niin vähäistä, ettei niitä valmisteta yleiseen myyntiin. Niinpä lajin harrastajat tekevät ammuksensa itse. Toinen pikavetäjien käyttämä ammustyyppi ovat vahaluodit, jotka ovat itse asiassa puoleksi vahaa ja puoleksi muovia.

kaan pieniä ihmeitä.

Useimmat ampujat käyttävät Alfonso-merkkisiä pistoolikoteloita, joita pidetään vyötärön ympärillä. "Kotelon saa vartalosta niin kauaksi kuin haluaa, mutta sitä ei saa kallistaa enempää kuin 45° pystysuorasta akselista lukien", Mike selittää. "Näitä koteloita käytetään pelkästään nopeiden vetäjien harjoituksissa ja kilpailuissa."

Kun kysyimme voivatko pikavetäjät käyttää kotelon sisäpinnalla jonkinlaista nestettä tai muuta liukastinta vai onko sellainen petkuttamista, Mike vastasi: "Kyllä liukastimien käyttö on sallittua. Jotkut ampujat käyttävät teflonvuorauksia, jotkut toiset esimerkiksi vauvoille tarkoitettuja talkkeja, mutta ei näistä aineista tunnu olevan kovinkaan suurta hyötyä. Kutsumme yleensä näitä tyyppejä 'vauvapuuteri-kavereiksi'."

Varusteista ovat vielä käsittelemättä varsinaiset ammukset. Pikavetäjät käyttävät yleensä sellaisia harjoitusam-

muksia, joiden kysyntä on niin vähäistä, ettei niitä valmisteta yleiseen myyntiin. Niinpä lajin harrastajat tekevät ammuksensa itse. Toinen pikavetäjien käyttämä ammustyyppi on vahaluodit, jotka ovat itse asiassa puoleksi vahaa ja puoleksi muovia. Mike kertoo valmistavansa itse myös käyttämänsä vahaluodit, joiden hän kertoo kykenevän läpäisemään neljännestuuman paksuisen vanerin ja kulkevan tosi nopeasti.

Bowanit arvioivat, että lajin harrastamiseen vaadittavat täydelliset välineet tulevat maksamaan alle 200 dollaria. "Tämä laji ei ole suinkaan tarkoitettu pelkästään rikkaiden ihmisten huviksi", Mike huomauttaa katsellen harjoituskentän laidalla leikkiviä lapsia. "Harjoitusammusten käyttämisen perusideana onkin juuri se että näin saamme lajin kaikkien ulottuville. Tuokin pikkukaveri tuolla aidan vierellä on pikavetämisen innokas ja aktiivinen harrastaja. Meillä on kerhossamme kahdeksanvuotiaita tyttöjä ja poikia, kaikki hyvin innokkaita harjoittelijoita. Ja esimerkiksi Scottsladessa on eräs pitkäaikainen pikavetäjä, joka vielä 82-vuotiaana harjoittelee ja kilpailee säännöllisesti."

Ampumisessa käytetään neljää perusmenetelmää, jotka Mike selittää haastattelussa hyvin seikkaperäisesti omassa olohuoneessaan (luonnollisestikin ilman ammuksia). Ensimmäistä menetelmää voisi kutsua vaikka "puskuammunnaksi". Ase ja sen kotelo ovat suorassa linjassa maalin kanssa — maalina on useimmiten FBI:n käyttämä vakiomaali, normaalikokoinen pahvisilhuetti — ampujan vasen käsi on hänen edessään ja hänen rintansa on uljaasti koholla. (Ohjeet on suunniteltu oikeakätisille ampujille, vasenkätisillä on omansa, luonnollisestikin näiden peilikuvat.) Oikea käsi tarttuu aseeseen ja samalla liikkeellä suoraan liipasimeen. Ase vedetään ylös niin että vasen käsi osuu suoraan iskuriin. Tämän menetelmän etuna on sen varmuus — ase ei missään tapauksessa voi laueta ennen kuin se on ampujan edessä ja osoittaa suoraan eteenpäin. Tämä menetelmä opetetaan aina ensimmäiseksi aloittelijoille. "Ei ole vaaraa, että ammus karkaisi ja pelästyttäisi ampujan", Mike selittää. "Tällä tavoin saavutetaan myös melkoinen osumatarkkuus, mutta menetelmä on valitettavasti melko hidas. Ampumatarkkuuden ja turvallisuuden lisääminen vähentää nopeutta."

Menetelmä numero kaksi tuntuu kaikkein monimutkaisimmalta. Ampuja aloittaa asennosta missä hänen vasen kätensä on hiukan aseen etuja yläpuolella. Oikea käsi on sivulla hiukan vartalosta erillään. Vasen käsi vetää aseen kotelosta ja tarttuu samanaikaisesti iskuriin. Oikea käsi lennähtää liipasimelle ja painaa sitä. Tällä tavoin ase on laukaisuvalmis jo ennen kuin oikea käsi edes koskettaa sitä. Menetelmä on nopeampi kuin ensimmäinen, puskuammunta, koska tässä menetelmässä liikerata on pienempi ja ase voidaan laukaista suoraan vartalon läheltä. Tässä menetelmässä ajoituksen on oltava äärimmäisen tarkka ja nopeus on oleellisen tärkeä seikka. "Omat käteni liikkuvat 50—60 mailin tuntivauhtia", Mike kertoo, ja tällainen nopeus on välttämätön ennen kuin yllä kuvailtu ampumatyyli on mahdollinen.

"Vääntäminen" on kuitenkin menetelmä jota Mike itse käyttää useimmiten. Tässä menetelmässä ampuja seiso kylki maaliin päin ja ase on hänen etupuolellaan. Aseeseen tartutaan oikealla kädellä ja samalla liikkeellä varmistin poistetaan. Kun oikea käsi nostaa asetta, vasen käsi lennähtää kallistamaan sitä ylöspäin. Laukaiseminen tapahtuu siis itse asiassa jo silloin kun ase on vasta nousemassa kotelosta. Mutta iskurin putoaminen kestää neljä sekunnin sadasosaa ja ampujan käsihän liikkuu sentään noin 60 mailin tuntinopeudella. "Oikeastaan pitää vain luottaa niihin neljään sekunnin sadasosaan joiden aikana ase on riuhtaistava oikeaan ampuma-asentoon", Mike selittää — aivan kuin temppu olisi itse asiassa hyvin yksinkertainen. "Koko käsi ei oikeastaan liiku ollenkaan, ei tarvita muuta kuin ranteen vääntämistä." Menetelmän etu: nopeus. Haittapuoli: heikko osumatarkkuus.

Viimeisen menetelmän lempinimi on "peukalointi". "Tätä menetelmää käytetään yleisesti vanhoissa lännenfilmeissä. Kaikki tehdään vain oikealla kädellä. Kestää vähintään kolme vuotta ennen kuin ampuja kehittyy hyväksi "peukaloijaksi". Vastaavasti "vääntämisen" opettelemiseen menee hyvältä oppilaalta vain puolisen vuotta." Pikavetäjien joukossa on kuulemma vain hyvin vähän "peukalointi"-menetelmän käyttäjiä.

"Lännenfilmeissä kun hyvä kaveri ja paha kaveri aikovat selvittää välinsä tulitaistelulla, se hyvä kaveri sanoo yleensä roistolle että tämä saa luvan vetää ensin", Mike selittää. "Ja aina käy niin, että roisto vetää ensimmäisenä aseensa esiin, mutta hyvä kaveri ehtii silti ampua hänet. Todellisuudessa tällainen temppu ei kuitenkaan ikimaailmassa voisi onnistua."

"Me emme välitä mistään muusta kuin nopeudesta. Kyllä osumatarkkuuskin tietenkin hiukan asiaan vaikuttaa, mutta tärkeintä on sittenkin vain vauhti. Minun käsittääkseni kukaan ihminen ei voi ampua nopeammin kuin tämän lajin harrastajat. Olemme järjestäneet kokeita esimerkiksi koulutuksen saaneiden poliisien kanssa ja näissä kokeissa on havaittu, että heiltä menee aivan liikaa aikaa aseen esille vetämiseen heidän käyttämistään kainalokoteloista. Ei jäisi kavereille aikaa edes rukoukseen tosi paikan tullen."

"Olen valmis lyömään vetoa siitä, että pikavetämisen harrastaja kykenee normaalilta ampumaetäisyydeltä voittamaan kenet tahansa. Pikavetäjät ovat hyvin harjoitettua väkeä — meillä kaikilla on harjoituksen ansiosta sen verran hurja reaktionopeus, ettei minun käsittääkseni sellaista ihmistä kerta kaikkiaan voi löytyä joka pystyisi meitä nopeammin vetämään aseensa esiin ja laukaisemaan sen."

Ampumakilpailut sinänsä ovat osittain eräänlaisia sosiaalisia tilaisuuksia. Pikavetäjiä on vielä toistaiseksi sen verran vähän, että kaikki lajin harrastajat tutustuvat toisiinsa melko nopeasti. Suurien kilpailujen yhteydessä tai lähinnä niiden jälkeen osanottajat juhlivat yhdessä kuten mikä tahansa muukin tuttavaryhmä. Hazel muisteli erästäkin pikavetäjien juhlaa, jossa tunnelma kohosi sen verran korkealle, että lopulta puolet juhlijoista räpisteli täysissä vaatteissa, cowboyhatuissa ja lännensaappaissa, kokouspaikkana olleen motellin uima-altaassa. Osallistujat harjoittelivat vetojaan motellihuoneiden sisällä ja hurja mekastus jatkui koko yön. Pikavetämisen säännöissä sanotaan yksinkertaisesti, että lajin harrastajan täytyy käyttää villin lännen tyylisiä vaatteita ja että varpaiden täytyy olla peitossa. Mokkasiinit ovat sallittuja jalkineita mutta sandaalit eivät. Hazel tunnusti kerran menneensä kilpailuihin asussa, jota hän piti aidosti villin lännen tyylisenä: hänellä oli nahkaiset shortsit, korkeakorkoiset saappaat ja punainen huivi rintojensa yli solmittuna. Tuomari ei hyväksynyt hänen asuaan.

Naisten pikavetoennätys on 24 sekunnin sadasosaa ja miesten 0,21 sekuntia. Voisi tietenkin kuvitella, ettei kolmen sadasosasekunnin erolla ole kovinkaan suurta merkitystä, mutta pikavetäjät ovat itse hiukan toista mieltä. "Naisen reaktionopeus on itse asiassa 2—3 sekunnin sadasosaa nopeampi kuin miehen, mutta ero kääntyy toisin päin kun

KÄÄNNÄ

Pikkuilmoitukset

YKSINÄISYYS ONGELMANA?
Tilaa toimintaesitteemme! Lähetyskuluiksi 2 mk postimerkkeinä. KIRJEKLUBI 66/JS, PL 66, 40101 JKL 10

ET USKO SILMIÄSI!

Luksus Seksipakkaus

Esittelytarjous! Toivomme saavamme sinut vakituiseksi asiakkaaksemme. Siksi tarjoamme sinulle mahdollisuuden tutustua valitavaan valikoimaamme kivikovaa yhdyntäpornoa vähällä rahalla. Saat koko tämän suuren pakkauksen SUPER DE LUXE vain 65 mk hinnalla:

- **DEEP THROAT** – erikoislehti, jossa on **valtavia lähikuvia penistä imevistä naisista(!)**
- **KYMMENEN ERILAISTA VÄRILLISTÄ YHDYNTÄLEHTEÄ,** jokaisessa **32 sivua.** Valikoima ehdottomasti parhaita ruotsalaisia ja tanskalaisia yhdyntälehtiä. Tunnettuja lehtiä, kuten **Color Party, Hot Play, Fucking** jne.
- **SCANDINAVIAN SPECIAL** – suurin yhdyntälehti! **Yli 300 erilaista tosi pornovalokuvaa.** Kivikova. Kaikki mitä voit kuvitella seksistä! Runsaasti toimintaa! Melkein kaikki mahdolliset (ja mahdottomat) asennot!
- **TÄYTEENAHDETTU PORNOKIRJA,** jossa n. **150 VAHVAA SIVUA** JA TODELLA kiihoittava teksti (mahdollisesti suomeksi)!
- **100 ERILAISTA YHDYNTÄKUVAA,** joissa runsaasti **pornografisia variaatioita. LESBOLAINEN ERIKOISLEHTI** – näet lesbolaista seksiä **selvissä lähi- ja yleiskuvissa, joista näkyy kaikki!**
- **VALOKUVASARJA SEKSILLÄ KYLLÄSTETTYJÄ YHDYNTÄKUVIA,** jotka voit pitää lompakossasi ja aina välillä järkyttää kavereita ja tyttöja niillä. Mahdottoman hauskaa!
- **SEKSIMAISEMAKORTTI** – kiimainen tervehdys postilaatikkoon ystävillesi. Näillä seksimaisemakorteilla **voit pilailla mielesi mukaan!**
- **SEKSIJULISTE-ERIKOINEN – viisi erilaista seksijulistetta, mukana Ryhmäseksi, Split Vagina, Superrinnat, Stick in, Sprut, Laivasto,** piristävää ja virkistävää!
- **SEKSISANAKIRJA** – kaikki **seksuaalisista muunnoksista** jne.
- **ERIKOISLEHTI FETISTISESTÄ SEKSISTÄ – vahva!**

Saat koko tämän laajan pornokokoelman ainoastaan 65 mk. Varasto on rajoitettu, joten **tilaa jo tänään,** jotta saisit varmasti oman pakettisi. **Huomaamaton lähetys** yksityisellä lähettäjänimellä. Älä läheti rahaa nyt, toimitamme laskun lähetyksen mukana. **Kaikki luettelomme ja näytteemme kaikesta seksin alalla lähetetään mukana (sisältää runsaasti tosi kovia yhdyntäkuvia!)**

sex-lp autenttisin yhdyntä-äänin!

Vain 20 mk lisämaksulla SUPER DE LUXE paketin hintaan saat hauskan seksikorttipelin, jossa on 52 värikästä pornovalokuvaa sekää Seksi-LPn, jossa on muun muassa erittäin kuuma kappale „Viattomuus, joka repesi". (Jos et omista levysoitinta tai et halua levyä, lähetämme sen sijaan toisen valikoidun pornotuotteen, joka vastaa hinnaltaan yhdyntälevyyä seksikorttipelisi kanssa.

seksikorttipeli kiihoittavaa räsypokkaa varten!

POHJAHINNAT YHDYNTÄFILMEILLÄ

Meillä on aina sadoittain erilaisia yhdyntäfilmejä varastossa erittäin alhaisin hinnoin. Voidaksesi tutustua lähemmin loistavaan tarjoukseemme saat **suuren pakettitarjouksen, jossa on viisi erilaista yhdyntäfilmiä väreissä, super tai normal 8 mm, 60 m yhteishintaan vain 150 mk.** Filmit on valikoitu viidestä eri filmituotannosta ja ne ovat **ehdottomasti huippulaatua.**
Yhdynnät ovat todellisia – täysin estottomia ja sensuroimattomia. Filmit, jotka saat ovat (henkilöluku ja tuotanto suluissa filmin nimen jälkeen):
KOTIROUVA JA KIRJEENKANTAJA (1N-1M) PORNO-PARADE
REIJÄN PÄÄLLÄ (2N-1M) SEX-KAVALKADE
HUORARGIA (2N-2M) MISTER X (Huorat suostuvat kaikkeen ja merimies ehdottaa anaaliseksiä)
ÄITI JA TYTÄR (2N-2M) SEXICON
TYTTÖJEN ENSIYHDYNTÄ (2N-1M) PEEPER MOVIES
kaikki filmit on siististi pakattu nelivärisiin alkuperäispakkauksiin, yhdyntäkuva filmistä pakkauksen päällä.
Kaikki viisi **vain 150 mk.** Mutta vain **niin kauan kuin varasto riittää,** joten lähetä tilauksesi **jo tänään.**

TAKUU - TAKUU - TAKUU

Ellet ole täysin tyytyväinen saat rahasi takaisin. Sinulla on kahdeksan päivän palautusoikeus tavaran vastaanottamisesta! Sinun ei edes tarvitse selittää miksi, me takaamme täyden ostosuojan. Voit olla yhtä varma siitä, että saat hyviä tavaroita postimyynnistämme kuin että kävisit ostamassa ne itse suoraan meiltä Kööpenhaminasta! Toimitus tapahtuu huomiotta ja ilman mitään tullihankaluuksia!!!!!

Leikkaa kuponki irti ja lähetä:

BOKLADAN

BBC BOX 191, VESTERBROGADE 208, DK-1800 KØBENHAVN, DANMARK

Lähettäkää minulle täydellä palautusoikeudella rastilla merkitsemäni:

☐ **LUKSUS SEKSIPAKETTI** vain 65 mk

☐ **LUKSUS SEKSIPAKETTI** SEKÄ **KORTTIPELI JA SEX-LP** yhteensä vain 85 mk

☐ Lähettäkää jokin toinen Sex-LP-levyn hintainen seksiartikkeli yllämainittujen tavaroiden kanssa.

☐ **VIISI YHDYNTÄFILMIÄ** vain 150 mk

Filmit haluan ☐ Super 8 mm ☐ normaali 8 mm
Älä lähetä rahaa. Me lähetämme laskun tavaroiden mukana.
Lähetä kuponki jo tänään!

Nimi: _____

Katu: _____

Paikkakunta: _____

Ole hyvä ja tekstaa! JE 12

BOKLADAN, BBC BOX 191, VESTERBROGADE 208, DK-1800 KØBENHAVN V, DANMARK

naiselle panee ampuma-aseen käteen. Siinä vaiheessa nainen aina jotenkin jäykistyy ja muuttuu normaalia hitaammaksi. Tällä hetkellä pikavetäjien nopein nainen on eräs mesalainen, jonka nopeus on juuri tuo 0,24 sekuntia. En oikein ymmärrä tätä asiaa, ehkä naisilla on esteenä jonkinlainen henkinen estomuuri tässä asiassa. Nopeinkaan nainen ei vaan koskaan tässä lajissa tunnu olevan yhtä nopea kuin mies, en sitten tiedä miksi."

Pikavetämisessä järjestetään kahdenlaisia kilpailuja, yleiskilpailuja ja luokittelukilpailuja. Yleiskilpailussa osanottaja kilpailee kaikkia muita samaan osakilpailuun osallistuvia vastaan. Luokittelukilpailussa jokainen kilpailee omassa nopeusluokassaan, yhtä nopeaa luokkaa edustavien kilpailijoiden kanssa. Bowanit kuuluvat lajin harrastajien joukossa siihen vähemmistöön joka pitää enemmän luokittelukilpailuista, koska niissä he katsovat saavansa paremmat mahdollisuudet voittoon kun kilpailijoita on yhdellä kertaa vähemmän ja lisäksi heistä on muutenkin mukavampaa kilpailla sellaisten ihmisten kanssa jotka on luokiteltu taidon mukaan tiettyihin ryhmiin

VILLI LÄNSI

kuin kilpailla suuren usein epäyhtenäisen ryhmän kanssa. Luokittelukilpailut ovat myös oikeudenmukaisempia uusillekin harrastajille. Yleiskilpailuissa konkarit sijoittuvat tietenkin aina kärkeen. Rahapalkinnot ovat myös suurempia luokittelukilpailuissa, joissa erillisiä kilpailusarjoja on yleensä vähemmän kuin yleiskilpailuissa.

Olivatpa kilpailut kumpaa tyyppiä tahansa, niissä on aina neljä erillistä osaa. Toisissa kilpailija seisoo liikkumattomana ja ampuu kun merkkivalo välähtää, toisissa taas ammutaan määrätyltä etäisyydeltä liikkuvaa kohdetta. Tässä jälkimmäisessä tyypissä ampuja liikkuu lähemmäksi jatkuvasti liikkuvaa kohdetta kunnes merkkivalo ilmaisee että hän on oikealla ampumaetäisyydellä ja hänen pitää laukaista. (Joissakin kilpailuissa merkkivalon välähtäessä kuuluu myös kellon kilahdus ja Mike huomauttaakin, että ihminen reagoi nopeammin ääneen kuin valoon. Merkkiäänt käytetään tietenkin myös lajin ainoan sokean harrastajan kilpaillessa, (hän on eräs kalifornialainen nainen.)

Ennen kuin pääsemme ottamaan kuvia läheiselle autiolle paikalle, Hazelin täytyy lähteä työhönsä. Hän on muotiliikkeen johtajatar ja Mike puolestaan on töissä kaupungin ulkopuolella sijaitsevassa kuparikaivoksessa. Matkalla Mike vielä selittää: "Tämä laji kehittää suunnattomasti ihmisen keskittymiskykyä, mitä kyllä pitää alunperinkin olla melkoisesti. Kilpailuissa osanottajien keskittyminen, lataus, voi romuttua täydellisesti niinkin pienestä häiriöstä kuin ohiajavasta autosta, kirkkaasta valonvälähdyksestä, lapsen äkillisestä kiljahduksesta, äkillisestä liikkeestä jne. Keskittyminen on valtava paine — koskaan ei voi tietää millä hetkellä valo välähtää ja on oltava valmis vetämään ja laukaisemaan. Ja kesken vedon ei enää millään voi pysäyttää liikettä — se ei kerta kaikkiaan enää ole mahdollista."

Olemme vihdoin valmiita lavastamaan pikavetokohtauksen kuvausta varten. Olemme ajaneet Miken kanssa syrjäiselle ampumaradalle. Mike komentaa mukaamme tulleet lapset etsimään ympäriltä pensaikosta kaivostyöläisten sinne jättämiä tyhjiä oluttölkkejä ja löytyyhän niitä. Vielä aivan oikeaa merkkiäkin — sellaista joka on pakattu terästölkkiin. Mike selittää että näihin tölkkeihin on helpompi ampua kuin keveisiin alumiinitölkkeihin. Mike asettuu muutaman metrin päähän tölkeistä ja paukuttelee muutaman harjoituslaukauksen, jotka ovat sen verran nopeita, ettei ase ennätä kunnolla ulos kotelosta ennen laukeamistaan vaan kotelon laitaan jää pieni mustunut merkki. Vihdoin Mike on lämmitellyt sen verran, että ajoitus sujuu ja Mike voi ampua muutaman kierroksen valokuvaajan laukoessa ahkerasti omaa asettaan, kameraansa. Ilmenee kuitenkin varsin ikävä vaikeus: Mike ampuu nopeammin kuin kameran sulkija ennättää räpsähtää. Lopulta saamme kehitellyksi kuvausmenetelmän, jossa kamera laukeaa ennen kuin Mike on ehtinyt kunnolla vetää ja näin kamera saa vangituksi itse laukaisemisen.

Ja sitten on minun vuoroni kokeilla. Itse asiassa en ole koskaan aikaisemmin edes pitänyt asetta kädessäni, ei ole olluf syytä eikä halua, mutta nyt tekee todella mieli kokeilla pikavetämistä. Jännitykseni vaan kasvaa ja kihelmöi kun Mike kärsivällisesti selittää miten minun pitää toimia. Kuuntelen hyvin tarkkaavaisena. Ja pitkän selostuksen jälkeen sitten aiheutan Mikelle inhottavan yllätyksen laukaisemalla uutisen: olen vasenkätinen. Ainoa mukana oleva asekotelo on tietenkin Miken ja se on tarkoitettu oikeakätisille ampujille. Ei siis onnistunut tämäkään kokeilu.

Kun olemme palanneet Bowanien kotiin, Mike asettelee huolellisesti varusteensa takaisin paikoilleen. Hänen varustelaatikossaan on pieni jännittävän näköinen metallipala, joka sopii täsmälleen hänen revolverikotelonsa pohjalle. Muotikauppansa sulkenut ja kotiin palannut Hazel selittää sen merkitystä: "Miken ampumatyyli on sellainen, että hän tarvitsee tuollaisen varmuuslevyn ettei pahimmassakaan tapauksessa voisi osua omaan reiteensä. Minä taas ammun sellaisessa asennossa, että jos aseeni laukeaa liian aikaisin, ammus menee suoraan pohjan läpi eikä pääse vahingoittamaan minua."

Mike nyökyttelee ja innostuu sitten selittämään miksi laji on saavuttamassa yhä lisää suosiota, miksi harrastajien määrä on kasvussa: "Tämä urheilulaji on miellyttävän ja kiinnostavan nopea, siinä on sähinää, toimintaa ja kilpailun jännitystä. Ja lajin harrastajat kehittyvät nopeasti tosi hyviksi. Mukana on tosi mukavia tyyppejä. Koko ajan on harjoitukset menossa jonkun kerhon jäsenen kotona tai harjoituspaikoilla. Mekin voimme esimerkiksi ihan koska tahansa lähteä Phoenixiin (vajaan sadan kilometrin päähän) harjoittelemaan kenen tahansa kanssa. Olemme hyvin kiinteä ryhmä, kaikki ystäviä keskenämme."

'Ampuminen on itse asiassa hyvin helppoa ja onhan tämä tietenkin koko ajan sellaista mukavaa villin lännen leikkiäkin. Minusta tuntuu, että nykyään yhä useammat ihmiset siirtyvät takaisin vanhanaikaiseen elämäntyyliin, villin lännen elämänarvot ja tavat pääsevät taas arvoon. Itse en osaisi luopua tästä harrastuksesta vaikka en asuisikaan kaupungin ulkopuolella. Jos en pääsisi vaivattomasti luontoon harjoittelemaan, tekisin sen vaikka omalla takapihallani." ■

Radioryhmä jatkosodan alussa, vas. Charles Westerlund, autonkuljettaja, Ruotsin vapaaehtoinen, Sevón, Tiilikainen, teknikko Ensio Kinnunen

Enzio Sevón muistelee suomalaista Jermua:

PEKKA TIILIKAISEN KANSSA TULILINJOILLA

Enzio Sevón tunnetaan paitsi huippuluokan ruotsinkielisenä radioselostajana myös edesmenneen Pekka Tiilikaisen uskollisena parivaljakkona neljältä vuosikymmeneltä. Nämä kaksi kaverusta kestivät yhdessä sodan helteet, kiersivät maapalloa, jakoivat elämänsä ja ammattinsa ilot ja surut. Oheisessa kirjoituksessa Sevón antaa muutaman välähdyksen henkiystävänsä seikkailuista tulilinjoilla.

●●● *Edesmennyt Pekka Tiilikainen* oli minulle erittäin läheinen työtoverina ja ystävänä. Rohkenen uskoa että hänkin ehkä asetti minut monien ystäviensä muodostamaan eturiviin. Ajatus ehkä kaipaa selitystä ja taustaa.

Yhteistyömme radioselostajina jatkui nelisen vuosikymmentä. Jouduimme jakamaan surut ja ilot, myötä- ja vastoinkäymiset. Varsinkin kaksi eri seikkailua oli omiaan luijittamaan toveruussiteet, jotka olivat tehneet meistä jonkinmoisen erottamattoman parivaljakon. Toinen näistä oli talvisota, jonka aikana armeijan ainoana vakinaisena radioselostajaryhmänä jouduimme kiertämään harmaan maanpuolustuksemme kaikkia rintamia, Hangosta Petsamoon kuten laulussa mainitaan. Tuttuja olivat meille

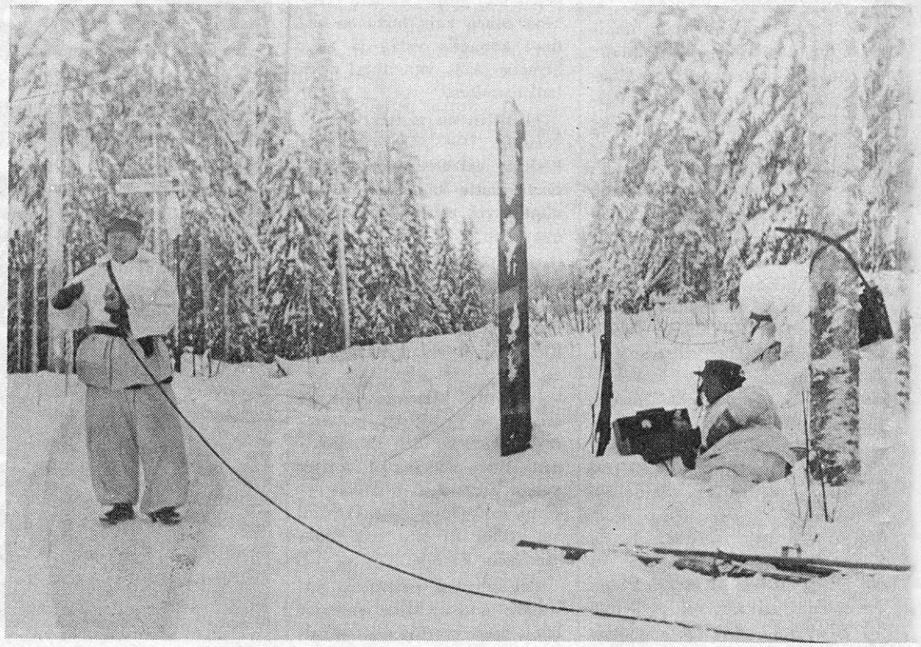

Kannaksen Taipale ja Metsäpirtti, Suomussalmi ja Raatteen tie, Petsamon rintaman Kornettijoki ja monet muut. Yövyimme teltoissa ja korsuissa, jopa Pölläkkälän sikolätissä yhden yön, jonne paikallisen divisioonan adjutantti Martti Jukola, radiomies hänkin, oli meidät majoittanut. Tosin oli silloin muut siat sieltä evakuoitu. Syötiin jos ehdittiin, paleltiin ja hikoiltiin.

Maailman ympäri

Toinen pitkäaikainen seikkailu oli matkamme maailman ympäri 1956, jolloin Melbournen olympiakellot kutsuivat maailman nuorison kisoihin. Yhdeksän viikkoa kesti tämä matka, johon sisältyi Madrid, Kairo, Beirut, Bagdad, Karachi, Calcutta, New Delhi, Bangkok, Rangoon, Sydney, Melbourne, Brisbane, Hawaij, Los Angeles, New York — ja vihdoinkin vielä Helsinki. On itsestään selvä että tällaisen mastovaihteluineen, sopeutuminen erilaisiin hotelli- ja ruokasysteemeihin, joudutaan kokemaan mitä erilaisimpia ihmeitä. Jos rahat jommalta kummalta oli lopussa niin olihan toisella molemmille. Tämänpäivän nuoret selostajat eivät edes aavista mikä hermopaine ja mitkä rasitukset tällainen pitkäaikainen seikkailu meille tarjosi. Niilo Tarvajärvi oli sitten Pekan avustaja Melbournessa mutta valtaosa työstä ja koko vastuu oli kuitenkin meidän kahden kannettava.

Pekasta voisin kirjoittaa koko naisen kirjan, mutta se jäänee tekemättä. Muutama tapaus kuitenkin on ehkä omiaan antamaan hänestä sellainen kuva, joka täydentää kaikkia niitä kertomuksia ja sadunomaisia taruja jotka ovat liikkuneet hänen ympärillään jo silloin kun hän niin isällisen rauhallisena hieman ontuen marssi Kruunuhaan katuja pitkin kotiinsa Kulmakadulle.

Jatkosota oli alkanut. Raju ukkosilma ja rankkasade olivat säestäneet suomalaistykkien jyrinää. Korpiselkään oltiin menossa ja vihollista pehmitettiin. Aamulla olimme kärjen kanssa kylässä. Jokunen talo oli ilmiliekeissä, ojassa oli kaatuneita neuvostoliittolaisia. Ajoimme henkilöautollamme, joka toimi ääniautona, metsätietä pitkin ja saavuimme aukeamalle, joka ilmeisesti aivan äsken oli ollut vihollisosaston tilapäinen majapaikka. Kivistä tehty avoin tulipesä oli vielä kuumana ja hiilet hehkuivat. Vihollisosasto oli aivan ilmeisesti vain tuokio aikaisemmin katsonut parhaaksi häipyä.

Pelko voitettu

Aukeamaa ympäröi tiheä pensaikko. Odotimme hieman jännittyneinä että pensaikosta saattaisimme saada tulta niskaamme, meitähän oli vain neljä, Tiilikainen, kaksi teknikkoa ja allekirjoittanut. Silloin Pekka heitti kivääreinsä ja jopa Lapin leukunsa nurmikolle lähtien yksin vaeltamaan metsän pimentoon. Hän kielsi meitä muita seuraamasta. Puolisen tuntia myöhemmin Pekka ilmestyi takaisin, rauhallisesti todeten:

— No niin, nyt on sitten sodan pelko voitettu.

Saman jatkosodan myöhemmässä vaiheessa olimme siirtyneet Aunuksen kannakselle. Suomalaiset joukot olivat saavuttaneet Syvärin. Siellä oli käytävä heti. Jätimme automme suojaan ja lähdimme kävellen kapeata

KÄÄNNÄ

PEKKA TIILIKAISEN KANSSA TULILINJOILLA

maantietä pitkin kohti Syväriä. Vartiomies tien vieressä varoitti: ei mennä pitemmälle. Vihollisella on suora näkyvyys tielle. Johon Pekka hymysuin vastasi: Vai niin. Katsotaanpa onko niillä miten hyvät silmät.

Ei aikaa kulunut ennenkuin piiska eli suorasuuntainen räiskäytti rautaa meitä kohti. Ja Pekka kommentoi: Katos vaan, olihan se vartiomies oikeassa.

Talvisodan aikana olivat kärkijoukkomme Lieksan suunnassa ylittäneet valtakunnan rajan. Itse makasin eräässä matkustajakodissa Lieksassa tajuttomana keuhkokuumeessa, jopa siinäkin kunnossa harmistuneena siitä että odotettu seikkailu meni sivu suun. Pekka oli matkalla kahden teknikkomme Järvisen ja Salon kanssa "ryssänmaalle" eli ulkomaille ilman passia. Ja niin kävivätkin, viimeiset kilometrit hiihtäen. Elämys joka minun kohdaltani jäi kokematta.

Noita sodan ajan tarinoita olisi vaikka millä mitalla. Vain yksi enää. Jatkosodan aikana jolloin armeijamme eteni hirmuvauhtia ei aina ollut varsinaisia rintamalinjoja. Tulemajärven liepeillä radion ääniautoon oli pyrkimässä pari karjalaismummoa, jotka pyysivät kyytiä kotiin. Mikäpä siinä, me lähdimme matkaan, he toimivat oppaina. Tie oli kapea, tiheätä pensaikkoa molemmin puolin. Yhdelle ainoalle vihollissotilaalle olisi ollut naurettavan helppo täräyttää auto ajokelvottomaksi ja sitten passittaa meidät kauas tästä maailmasta. Kivääri sylissä, varmistimet poistettuina, tarkkailimme tien molempia puolia. Mitään ei tapahtunut monien kilometrien aikana.

Jatkosodan alkuvaiheet.

Viholliset naapuritalossa

Saavuimme kylään ja mummot pyysivät käymään taloon. Siellä vanha isäntä oli ihmeissään: Kah, juuri lähtivät ryssät täältä, nyt työ ootte jo vieraina. Kävi ilmi että mainitut viholliset olivat niinkin "kaukana" kuin naapuritalossa. Taisivatpa pelästyö jos sattumalta olivat nähneet mitkä jermut naapuritalossa liikkuivat. Pekka vain mietiskeli: pitäisiköhän noita lähetä hätyyttämään. Mutta kun mummot rupesivat tarjoamaan meille lakkahilloa niin jätettiin ne aikeet toteuttumatta.

Kuten sanottu, tarinoita riittäisi. Ehkä näistä saattaa saada sellaisen kuvan että me olisimme kuvitelleet olevamme suuria sotasankareita. Kaukana siitä. Me tunsimme suurta nöyryyttä kaikkia niitä kohtaan, jotka todella taistelivat rakkaan isänmaamme ja kotiseutunsa puolesta. Sekä heitä kohtaan, jotka elivät ampumahaudoissa että niitä, jotka hitailla, vanhanmallisilla koneilla taistelivat ilmassa valtavaa

EDELLISELTÄ SIVULTA

ylivoimaa vastaan. Meidän roolimme oli vain kertoa kotiseudulle rintamatapahtumista, välittää poikien terveisiä kotiin eri muodoissa, antaa kotirintamalle moraalista tukea ja uskoa. Mutta Pekka sai kun saikin loppukahinoissa kymmeniä kranaatinsirpaleita koipiinsa.

Erilainen kiitospuhe

Pekka, humoristi, Eino Leinon runojen ystävä, suorasanainen, rauhallinen ja vankka, sitkeä kuin tervaskanto. Hänellä oli myös moraalista rohkeutta. Yleisradion toimesta meille oli suotu kunniamerkit joita olimme vastaanottamassa suurten radiojohtajien käsistä. Pekka piti kiitospuheen. Hän totesi että radion ohjelmat eivät enää ole isänmaalliseen sävyyn tehtyjä, että radiotalosta joutaisi passittamaan ainakin viisisataa ihmistä ilman että ohjelmien taso siitä kärsisi ja hän tuomitsi ankarasti kurittomuutta ja nuorta radikalismia.

Pekan rohkeutta kuvaa myöskin hänen ensiesiintymisensä radioselostajana. Hän oli uinnin pohjoismaiden mestaruuskilpailujen osanottaja Oslossa kesällä 1935. Uituaan osuutensa hän tarttui mikrofoniin ja selosti kilpailut, lennokkaasti, omalla kansaan menevällä tyylillään, asiantuntevasti mutta koristelematta.

Pekasta ystävänä ja valmiina auttamaan jos kaverilla oli vaikeuksia voisin kertoa paljon. Jääköön ne tällä kertaa kertomatta. Joitakin asioita pitää säilyttää omina tietoinaan ja muistoinaan. ■

Tilaa nyt seksivälineet suoraan meiltä

Lukijapalvelu Oy välittää nyt erilaisia tarvikkeita, jotka auttavat saamaan enemmän irti seksistä. Tutustu tuotteisiin, täytä tilauskuponki ja pistä postiin. Asia on sillä selvä. Tavarat tulevat viimeistään kahden viikon kuluessa tilauksestasi.

Toimitusehdot:
Tavarat toimitetaan postiennakolla (yli 100 mk:n tilaus postimaksuvapaasti) eri lähettäjänimellä.
Alle 100 mk:n tilauksesta veloitamme todelliset postituskulut. Mikäli et ole tyytyväinen tilaamaasi tavaraan, saat rahasi takaisin palauttamalla tavarat 10 päivän kuluessa.
Tilaukset on lähetettävä osoitteella! Lukijapalvelu Oy, PL 332, 00101 Helsinki 10.

MIEHILLE

1 Lola ei koskaan kieltäydy vaan on aina valmis kisailuun. Lola on ilmatäytteinen täyspitkä tyttönukke, jolla on houkuttelevat rinnat ja nuoren naisen vagina.

2 On luonnollisen näköinen keinovagina. Siihen on upotettu sauvatärytin, joka saa Vampyrellan eläväksi kuin orava.

3 Yhdyntätuki, jossa on häpykieltä kiihoittavat pehmeät nystyrät.

4 On kestokäyttöinen jatkokondomi, joka pidentää penistä noin 5 cm.

5 Pubis-rengas vahvistaa erektion jopa tunninkin pituiseksi. Jälkeenpäin voi renkaan irroittaa ja käyttää uudelleen.

5b Valittavana normaalimalli ja tehokkaalla välilihan kiihoittimella varustettu de Luxe-malli.

NAISILLE

6 Moottorilla ja orgasmisuihkulla varustettu malli. Moottorissa on portaaton voimakkuuden säätö ja hiljainen käyntiääni.

7 Korkealuokkainen hieromasauva, kärkiosa kullattu. Portaaton nopeudensäätö. Pituus 195 mm.

— Huipputehokas hyvin muotoiltu käyttösauva. Hiljainen käyntiääni.

8 Uudentyyppinen hieromalaite erogeenisten alueitten hierontaan.

9 Mustat, avonaiset, houkuttelevat sukkahousut.

10 Kaksiosainen seksiasu lilanväristä kulta- tai hopeakukallista pitsiä. Runsaat reunapitsit mustat.

11 Orgasmisuihkulla, kivespusseilla ja kiinnityshihnoilla varustettu erikoisväline. Penisosan pituus 13 cm.

1 LOLA-NUKKE

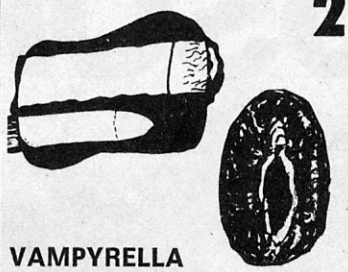
2 VAMPYRELLA

5 TUKI-RENGAS

5b

3 TUKIKONDOMI

7 GOLD VIBRATOR

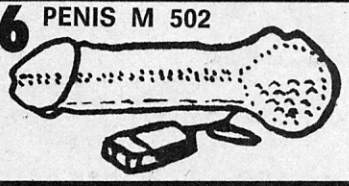
6 PENIS M 502

4 ERIKOISJATKO

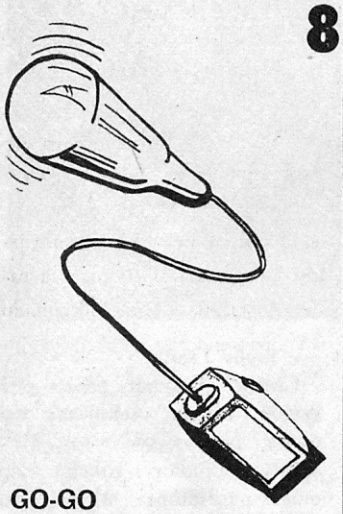
8 GO-GO

9 10 SUKKA-HOUSUT TRIXY GARNITYR

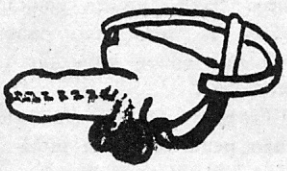
11 LESBO-PENIS E 504

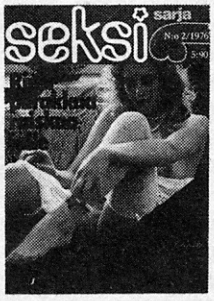

KAUPANTEKIJÄISIKSI SEKSISARJA N:O 2

LEIKKAA IRTI — POSTITA TÄNÄÄN

Lähettäkää minulle heti

.... kpl	LOLA-nukke	mk 99,—
.... kpl	VAMPYRELLA	mk 175,—
.... kpl	TUKIKONDOMI 0113-B/W	mk 49,—
.... kpl	ERIKOISJATKO	mk 14,—
.... kpl	TUKIRENGAS PUBIS normaali	mk 29,—
.... kpl	TUKIRENGAS PUBIS de Luxe	mk 38,—
.... kpl	PENIS M 502	mk 139,—
.... kpl	GOLD VIBRATOR-hieromasauva	mk 52,—
.... kpl	PERSONAL-hieromasauva	mk 34,—
.... kpl	GO-GO	mk 58,—
.... kpl	SUKKAHOUSUT	mk 29,—
.... kpl	TRIXY GARNITYR-seksiasut	mk 52,—
.... kpl	LESBO-PENIS E 504	mk 125,—

☐ **Haluan kaupantekijäisiksi SEKSIsarja N:o 2 kirjan RIPSIPIIRAKKAA RAISKAAJALLE, jonka arvo on mk 5,90 (yli 50 mk:n tilaus)**

Tilaajan nimi

Lähiosoite

Postinumero **Postitoimipaikka**

Tilaukset: LUKIJAPALVELU OY, PL 332, 00101 Hki 10.

'Olen tehnyt sen kaikkein parhaiden kan

OTTEITA OSIST PORNOFILMIE SIITOSORINA

MUISTELIJANA HARRY REEMS

●●● **Ihmiset kyselevät koko** ajan minulta »Millainen Linda Lovelace oikein todella on?»

Vastaan aina totuudenmukaisesti: »Minä pidin hänestä kovasti. Nautin hänestä sekä ihmisenä että rakastajana. Hän oli hyvä, herttainen, lämmin, ystävällinen ihminen. Hän oli ujo ja naivi. Hän ei teeskennellyt eikä ollut itsekeskeinen. Hänessä oli jonkinlaista sähköistä voimaa. Kun hänelle hymyili hän käänsi hitaasti lumoavat silmänsä... ja heti tuntui kuin olisi vappuaatto. En koskaan unohda häntä, enkä liioin elokuvan **Deep Throat** — Syvä kurkku — filmaamista.

Deep Throat — kuten varmasti tiedättekin — on kertomus nuoresta naisesta jolla on ongelma. Hänen ongelmansa on seksuaalinen turhautuma. Hän valittaa vanhemmalle naiselle jonka kanssa hän asuu että tekipä hänen poikakaverinsa hänelle mitä tahansa hän ei koskaan aisti kellojen riemullista kilinää ja raketin lähtöä muistuttavaa räjähtelevää kipinöintiä.

Helen, hänen asuintoverinsa, on hyvin myötätuntoinen. Hän on vakuuttunut siitä ettei Linda ole vielä tavannut Sitä Oikeaa Miestä. Hän järjestää seksijuhlat — eräänlaisen seksuaalisen voileipäpöydän. Juhliin kutsutaan kokonainen liuta siitosoreja. Jokainen tekee vuorollaan parhaansa saadakseen kellot soimaan Lindan korvissa ja raketit räjähtelemään. Mutta Linda ei koe täyttymystään.

Epätoivoisena Helen lähettää nuoren ystävättärensä erään tuntemansa lääkärin luo. Tohtori, jota minä elokuvassa esitän, tekee hämmästyttävän havainnon: Linda klitoris ei olekaan siellä missä sen pitäisi olla, vaginan yläpäässä.

»Ahaa, neiti Lovelace», minä filmissä sanon. »Eipä ihme ettette te kuule kellojen kilinää — eihän teillä ole kelloakaan joka voisi kilistä.»

Pidän pienen tauon ennen varsinaista pommia.

»Suoraan sanottuna, neiti Lovelace — teillä ei ole klitorista.»

Tarkemmissa tutkimuksissa paljastuu tietenkin että klitoris onkin hänen kurkussaan.

Suurten kohtauksieni kuvauspäivä oli todellinen herkkuhetki.

Näin jälkeenpäin ajatellen en voi uskoa että sellaista päivää on voinut ollakaan. On vaikea tajuta että yksi ainoa penis-ressukka kykenee kestämään niin monet metkut. Ja pysyy vielä hengissä jatkaakseen kujeitaan seuraavana päivänä! Anatomisesti puhuen vietin sinä päivänä viisi tuntia Lindan suussa ja kaksi hänen vaginassaan.

Lindan erikoisuus on samanlainen taito jonka miekannielijätkin hallitsevat.

Lindan ex-aviomies Chuck Traynor sanoo oppineensa syvän kurkun tekniikan palvellessaan laivastoaikoinaan Japanissa. Hän asui silloin erään toisen laivaston kaverin kanssa yhdessä parin seksin ammattilaisen kanssa jotka hallitsivat syvän kurkun tekniikan ja muutamia muitakin erikoisuuksia. Hän väittää toisen näistä tytöistä kyenneen levittämään peräaukkonsa niin laajaksi että siitä mahtui sisään nyrkki ja saman tempun tyttö oli kuulemma hallinnut etupuolen käytävänsäkin suhteen. Hän kykeni myös supistamaan vaginalihaksensa niin tiukalle että ne puristuvat pikkusormen ympärille. Tähän kykenee myös Linda.

Chuck Traynor sanoo että syvän kurkun tekniikan voi oppia parissa päivässä. Hän opetti Lindan siihen vain oman nautintonsa takia. Kesti pari viikkoa ennen kuin Linda tottui siihen, sillä »hän ei ollut kovin innostunut suuseksiin». Hän joutui yökkäilemään ja nielemään pahoinvointinsa ennen kuin hän tottui siihen.

Traynor väittää ettei yksikään penis ole liian pitkä syvään kurkkuun. Kun penis kerran on päässyt sen vaiheen ohi missä nielijää yökättää se

nssa'
TANI
N

Kurkku oli kovaa seksiä esittävä elokuva joka uhmasi sensuurilakeja. »Oletko nähnyt Syvän kurkun?» ihmiset kyselivät toisiltaan hienoimmillakin cocktailkutsuilla joka puolella New Yorkia.

voikin jatkaa matkaansa ruokatorvea pitkin vaikka vatsaan saakka. Tässä suhteessa kurkkuun siis mahtuisi vaikka puolimetrinen penis. Ainoa rajoitus onkin elimen paksuus. Mutta jos penis ei ole liian paksu mahtumaan naisen suuhun se mahtuu kyllä kuinka syvälle tahansa. Vaikka sinne vatsaan. Minusta tuntuu että Lindan kanssa ei ollutkaan kaukana.

Minusta oli mukavaa saada työskennellä yhdessä Lindan kanssa. Hän ei ehkä ole kovinkaan älyllinen tyyppi, näin kauniisti sanottuna. Siihen aikaan hän tarvitsi kipeästi ohjausta, ei pelkästään kameroiden edessä vaan aivan kaikessa mitä hän päivän mittaan teki. Eniten ohjausta hän sai Chuckilta, joka piti häntä siihen aikaan täydellisesti hallinnassaan.

Rakastin Lindaa. Hän oli niin suloinen ja seksikäs ja viattoman ennakkoluuloton. Ja hän oli niin kovin hellä. Jos ventovieras ihminen kietaisi kätensä hänen kaulaansa, hän halasi heti takaisin.

Dee Throat ei ollut mestariteos. Eikä sen tarvinnutkaan olla. Koska tiesimme että meillä oli valtteinamme Linda ja hyvä uusi idea, jotka taatusti herättäisivät valtavaa huomiota ja kiinnostusta, keskityimme pitkään ja hartaasti elokuvan ohjaukseen, äänitehosteisiin ja musiikkiin.

Deep Throat oli elokuva joka avasi paljon muutakin kuin Lindan kurkun. Se avasi myös kunniallisille ihmisille ovet pornon ihanaan maailmaan.

Elokuvan alkumenestys oli kohtalaisen rauhallinen. Ensiesitys oli huhtikuussa 1972 newyorkilaisessa World Theaterissa. Sitten poliisi iski filmiin.

Tässä vaiheessa useimmat teatterit olisivat ilmeisesti myöntäneet syyllistyneensä rikkomukseen ja maksaneet nurkumatta 500 dollarin sakot. Ja hankkineet esitettäväksi uuden elokuvan.

Mutta World Theater johtajanaan uusi terävä kaveri nimeltä Bob Sumner ei myöntänyt syyllistyneensä poliisin väittämiin rikkomuksiin. Hän päätteli että kestäisi ainakin kuukauden ennen kuin teatterin johto edes ennätettäisiin kutsua oikeuteen vastaamaan syytteisiin. Ja tällä välin filmi veti täysiä katsomoita ja tuotti rahaa. Oikeusistuimet olivat järkyttyneitä.

Jutun saama julkisuus taikoi teatterin lippuluukut hetkessä hurjan ryntäilyn ja jonotuksen kohteiksi. Yhdessä yössä Deep Throat oli kohutuin elokuva pitkiin pitkiin aikoihin. Siihen saakka pornofilmien maksava yleisö oli koostunut enimmäkseen ihmisistä jotka istuivat katsomoissa yksikseen takit visusti sylissään puuhiensa peittona. Mutta Kurkku oli kovaa seksiä esittävä elokuva joka uhmasi sensuurilakeja. »Oletko nähnyt Syvän kurkun?» ihmiset kyselivät toisiltaan hienoimmillakin cocktailkutsuilla joka puolella New Yorkia. Ja jos ei ollut nähnyt sai totisesti hävetä.

Porno oli muotia. Ja porno oli vaikeuksissa lain kanssa. Mutta miten voisi tukahduttaa asian jota lukemattomat ihmiset yhteisvoimin haluavat? Olipa sitten kyse alkoholista, huumeista, tupakasta tai elokuvista.

KÄÄNNÄ

Pornoelokuvat ovat suurta liiketoimintaa. Niitä tehdään yksistään Amerikassa yli tuhat vuodessa. Ja jokaisesta filmistä otetaan noin viisisataa kopiota.

Kuka näitä filmejä sitten ostaa. Playboy-lehden mukaan ostajat ovat arabialaisia öljysheikkejä, jet set-seurapiirien jäseniä, elokuvatähtiä, lääkäreitä, lakimiehiä, liikemiehiä ja korkean tason sotilashenkilöitä — »ihmisiä joilla on keskimääräistä suuremmat tulot ja runsaasti sosiaalisia kontakteja».

»Nämä filmit ovat sangen yksityisluontoisia asioita, miehelle ja naiselle tarkoitettuja», sanoo postimyyntiliikkeen San Francisco's House of Art omistaja. »Tai sitten ne on tarkoitettu sekaryhmille, joiden kaikki jäsenet eivät ole kyllin rohkeita uskaltaakseen mennä julkisesti katsomaan tällaisia elokuvia. Toisille taas elokuvateatterissa saadut kokemukset kiihottavat mielikuvitusta ja he haluavat nähdä rohkeampia kohtauksia kotonaan.

Minulla on esimerkiksi asiakkaita jotka hokevat jatkuvasti että he haluavat nähdä valtavan ison mustaihoisen kaverin hyvin pienen vaalean tytön kanssa. Tunnen myös erään nuoren hyvin menestyneen etelävaltiolaisen tohtorin. Hän kuuluu vaimonsa kanssa eräänlaiseen seksikerhoon. Hän haluaa pelkästään anaalista seksiä esittäviä filmejä. Hän on kertonut minulle juhlista joissa he eivät ole päässeet edes filmin puoliväliin ennen kuin toiminta on jo ollut täydessä vauhdissa.»

Yleensä pornofilmeissä on hyvin niukasti juonta ja runsaasti itse toimintaa. Ja toiminta tähtää koko ajan suoraviivaisesti mehukkaaseen siemensyöksyyn.

Deep Throat elokuvasta tuli eräänlainen koetapaus. Jokaisessa kaupungissa missä viranomaiset yrittivät estää sen esittämisen teatterit kielsivät jyrkästi syytökset ja kieltäytyivät maksamasta sakkoja. Kukaan ei poistanut muitta mutkitta filmiä ohjelmistosta.

Binghamtonissa, alle 100 000 asukkaan kaupungissa, jury päätyi siihen tulokseen että filmi **ei** ollut säädytön. Chicagon juryssä äänet jakautuivat kuusi puolesta ja kuusi vastaan, joten juttu julistettiin ratkaisemattomaksi. Samanlaista oikeustaistelua käytiin noin kahdessakymmenessä muussa kaupungissa. Elokuva voitti muutamia ja hävisi muutamia.

Kolmenakymmenenäyhdeksänä viikkona joina Kurkku esitettiin New Yorkin World Theaterissa se rikkoi kaikki yleisöennätykset, samoin kuin se teki kaikissa muissakin paikoissa: se tuotti noin 1.300.000 dollaria.

Sitten saatiin tuomari Joel J. Tylerin hätkähdyttävä ja jämerä päätös. Hän piti elokuvaa säädyttömänä ja kuvaili sitä muun muassa »rappion huipuksi» ja »vastenmielisyyksillä ja iljettävyyksillä mässäilyksi».

Bob Sumner, teatterin johtaja muutti ulkojulisteisiinsa tekstiksi:

TUOMARI LEIKKASI KURKUN... MAAILMA SUREE.

Suurin piirtein samaan aikaan kuin **Deep Throat** ilmestyi teattereihin minä sain puhelun kaverilta nimeltä Danny Stone. Hän sanoi haluavansa tehdä hyvän pornofilmin. Hänen elokuvansa nimeksi tuli **High Rise.**

Jos ette sattumoisin vielä ole nähneet tätä varsin kuuluisaa elokuvaa High Rise kerrottakoon että tarina alkaa psykiatrin vastaanotolta. Hekumallisen näköinen nuori nainen valittaa psykiatrille että hänen ja hänen aviomiehensä sukupuolielämä on niin tylsää

Yleensä pornofilmeissä on hyvin niukasti juonta ja runsaasti itse toimintaa. Ja toiminta tähtää koko ajan suoraviivaisesti mehukkaaseen siemensyöksyyn.

ettei sen takia kannata edes pysytellä hereillä. Psykiatrin diagnoosi: tyttö tarvitsee lisää kokemusta.

Miten hän sitten saa lisää kokemusta? Lääkäri ehdottaa, että hänhän voi valita itselleen sopivaksi koekentäksi monikerroksisen asuintalon, missä hänen sitten pitää kulkea ovelta ovelle kokeilemassa onneaan ja katsomassa mitä kullakin asukkaista on hänelle

tarjottavanaan.

Hän aloittaa kierroksen talon yläkerrasta ja ensimmäisen oven takana asuu Toy Boy — lelupoika, joka on itse asiassa lapsi aikuisen ruumiissa. Hän on takertunut äitiinsä niin ettei hän ikinä pääse eroon tästä turhautumastaan. Hänen huoneensa on täynnä pehmoisia leikkieläimiä ja muita leikkikaluja. Ovikellon soidessa hän on parhaillaan haalareihin ja veturinkuljettajan hattuun pukeutuneena leikkimässä sähköjunallaan.

Sankarittaremme on varsin sukkelasti saanut lapsekkaan kaverin makuuhuoneeseen ja alastomaksi. Tyttö tekee kaikkensa hänen kanssaan mutta kaveri ei oikein tajua mitä on tekeillä.

Ovelta kuuluu vaativa koputus. Kaverin äiti. »Mitä siellä oikein touhutaan? Avaa ovi. Päästä minut sisään!» Rynkytys ja huutelu käyvät yhä äänekkäämmiksi. »Heti paikalla ulos sieltä!» Kesken varsin hekumallisen hetken poika huutaa: »Heti äiti, minä tulen!» Ja samassa hetkessä ovi antaa periksi äidin iskujen voimasta.

Seuraavassa asunnossa kokemuksen hakija sitten joutuu mukaan meneillään olevaan lesbolaiseen lemmenkohtaukseen. Tämä on ilmeisesti elokuvan paras kohtaus — ja voipa suorastaan olla pornon historian paras lesbolaiskohtauskin. Himmeine valaistuksineen ja utuisen suodattimen läpi kuvattuna kohtaus saa suorastaan lyyrisen värin. Kaikki osatekijät, kamera, valaistus, ohjaus, näytteleminen, musiikki sointuvat yhteen niin loistavasti, että vaikutelma on todella harvinainen kaikkiin erilaisiin filmeihin verrattuna, ei pelkästään pornoelokuvien parissa.

Seuraavaksi tyttö vierailee pariskunnan luona, joka juuri hänen tullessaan lojui selailemassa seksikirjoja ja lehtiä ja toivomassa että heillä olisi joku ihminen jonka he voisivat yhdessä vietellä. Tätä vierasta heidän ei olekaan vaikea saada seurakseen.

Ja jälleen uusi ovi. Sen takana pidetään orgioita. Sankarittaremme on hetkessä mukana iloittelussa. Tämä on kauniisti kuvattu kohtaus, musiikkiin sointuva, äänitehosteet hyvät. Sitä kestää viitisentoista minuuttia. Luulisi vainajienkin nousevan arkuistaan päästäkseen mukaan tähän lystin pitoon.

Danny Stone luuli Tammy Trevorissa löytäneensä uuden Linda Lovelacen. Tyttö näytti muutaman ikävuoden lisää saaneelta Lolitalta. Toisin sanoen hän näytti täyteen kukoistukseensa puhjenneelta miehennielijältä. Ja kuinka sitten kävikään ...

»Mitä mieltä olet?» Danny kysyi minulta.

»Kyllähän häntä katsella kelpaa ... Mutta en silti neuvoisi ... Ehkä sinun ei sittenkään pitäisi ottaa häntä tähdeksesi ...»

»Hän on ottanut laulu-, tanssi- ja näyttelytunteja. Kyllä hänen pitäisi olla hyvä.»

»Hän on oikein mukava pentu, Danny, mutta minusta tuntuu että jos otat hänet mukaan saat samalla melkoisesti ongelmia.»

Danny palkkasi Tammyn High Riseen ja sai pulmansa.

Ennen kuvauksen alkua tyttö oli ahminut itseensä muutaman kilon lisää painoa ja nämä kilot saivat hänet näyttämään ylikypsältä. Danny lähetti hänet terveyshoitolaan sulattamaan pois rumat liikapoimut.

Tytön tukallekin oli tapahtunut jotain. Se oli enää puolen tuuman mittainen ja paikoitellen päälaki oli suorastaan kalju. Danny lähetti hänet ostamaan vaaleaa peruukkia. Hän osti punaisen.

Kun hänet lähetettiin ostamaan pukua hän palasi mukanaan tennistossut. Hän lähti pukuhuoneeseensa sonnustautumaan kuvauskuntoon. Hetken kuluttua hän ilmestyi esiin näyttäen lähinnä babylonialaiselta huoralta. Meikkaajan oli pakko raaputtaa hänen naamansa väkisin puhtaaksi.

Harjoitusten aikana oli sellaisia päiviä jolloin hän ei ollenkaan ilmestynyt paikan päälle. Hän nukkui vietettyään upean illan sotapoikien kanssa. Niinpä Danny hankki hänelle hotellihuoneen ja pani aina jonkun tarkistamaan että hän vietti yönsä nukkumiseen ja että hän lähti aamulla ajoissa töihin.

Kerran minulla itselläni oli ihan yksityinen, työn ulkopuolinen kohtaus Tammyn kanssa — kerron sen siksi että se ehkä selvittää hiukan hänen kummallista käyttäytymistään.

Pari päivää sen jälkeen kun olin rakastellut hänen kanssaan kameroiden edessä sanoin: »Hei kuule, tulepa käymään minun kotonani. Minusta olisi mukavaa laittaa sinulle päivällinen ja sitten voisimme viettää yhdessä mukavan illan.»

»Niin, kyllä kai ...» hän vastasi hiukan epäröiden.

Söimme päivällisen ja juttelimme niitä näitä. Keskustelumme olisi tainnut tehdä melkoisen vaikutuksen viime vuosisadan näytelmäkirjailijoihin.

»Mennään sänkyyn», minä ehdotin. »Pidetään oikein kunnolla hauskaa.»

»Ei, en minä mitenkään voi!»

»Miksi et?»

»Siksi että olen neitsyt.»

»Olet MIKÄ?»

»Neitsyt.»

Olin aliarvioinut Tammyn. Hän oli vielä omituisempi kuin olin luullut.

»Olen nähnyt valon», hän selitti. »Jumala on antanut syntini anteeksi ja nyt minä olen neitsyt. Kaikki mitä olen tätä ennen tehnyt on pyyhitty pois, sillä ei enää ole väliä. Aloitan kaiken uudelleen alusta.»

Tammy otti esiin laukkunsa ja veti siitä kokonaisen nipun Jeesus-kirjallisuutta. Joku katulähetyssaarnaaja oli saanut hänet kynsiinsä ja saanut hänet lumoihinsa. Tammy oli seurannut miestä herätyskokouksiin. Ja saarnaaja oli saanut tytön uskomaan, että tämä oli nyt uudelleensyntynyt — neitsyenä!

»Luen joka ilta esirukouksen puolestasi, Harry. Ja toivon että Jumala antaa sinullekin sinun syntisi anteeksi!»

»Antaisikohan Jumala meille anteeksi jos pitäisimme vähän hauskaa yhdessä?»

»Rukoillaan Häntä, Harry!»

»Rukoilen aina juuri ennen kuin nukahdan», minä väitin. »Tietenkin makuuhuoneessa.»

Tämä siirto riitti saamaan Tammyn mukaani makuuhuoneeseen. Riisuin kaikki vaatteeni ja asetuin sängylle polvilleen.

»Tule rukoilemaan yhdessä minun kanssani, Tammy!»

Tammy polvistui vierelleni vuoteelle.

»Rakas Jumala», minä aloitin. »Anna meille syntispoloisille anteeksi ...»

»Rakas Jumala», Tammy suorastaan huusi. »Ole kiltti ja anna anteeksi Harrylle, sillä hän tietää mitä hän tekee!»

»Amen», minä sanoin.

Mutta Harry tosiaan tiesi tarkalleen mitä hän teki. Hän nimittäin jo poisti varovaisesti ja sukkelasti Tammyn vaatteita.

Tammyn rukoilu muuttui yhä kiihkeämmäksi ja sekavammaksi. »Jeesus kiltti, siunaa äitiä ja isää ... Charliesetää hänen lepopaikassaan ... Molly-tätiä hoitokodissa ... anna äidin nukkua tänä yönä ... ja anna Dick-veljenikin tehdä parannus ...»

Kosketteluja, oraalista seksiä, hyväilyjä.

Rukoukset muuttuivat yksinkertaisemmiksi ja kimeämmiksi.

»Voi Jumala ... Luoja ... Luoja ... Luoja ...»

Sitten seurasi viimeinen läpitunkeva huuto. »Voi Jumala, anna minulle anteeksi!»

Tammy tutki huolellisesti lakanat nähdäkseen mahdollisista veritahroista oliko hänen neitsyytensä nyt mennyt.

Pian sen jälkeen kun High Risen kuvaukset oli saatu valmiiksi, Tammy joutui henkisistä sairauksista huolehtivaan laitokseen. Tähän mennessä häntä ei vielä ole päästetty pois tuosta sairaalasta.

Toinen näyttelijätärtoveri jota en koskaan unohda on Mary Canary. Hänen kanssaan teimme elokuvaa **Deep Sleep** (Syvä uni).

Deep Sleep on sydäntälämmittävä tarina miehestä joka menee erääseen erikoiseen laitokseen etsimään vastauksia elämän tärkeisiin kysymyksiin.

Laitos on iso seksitehdas. Mies tapaa huvittavan itämaisen opettajan, gurun, joka esittelee hänelle kosketteluntunnusteluterapiaansa. Miehen ongelmana on ettei hän onnistu seksissä yhdenkään naisen kanssa. Mutta kun hän on katsellut kyllin monien poikien ja tyttöjen hulluttelua ja villiä seksausta, hän »parantuu».

Deep Sleepin tekijä oli uusi tulokas pornoelokuvien teossa, sisustussuunnittelija, jota voimme kutsua nimellä Andrew.

Muutamia hyvin tärkeitä kohtauksia Maryn kanssa ku-

SIVULLE 30

KUUKAUDEN RIKOS

Vankila muuttui liekehtiväksi helvetiksi...

DEANE E. BOSTICK

KÄRVENNÄN TEIDÄT ELÄVÄLTÄ!

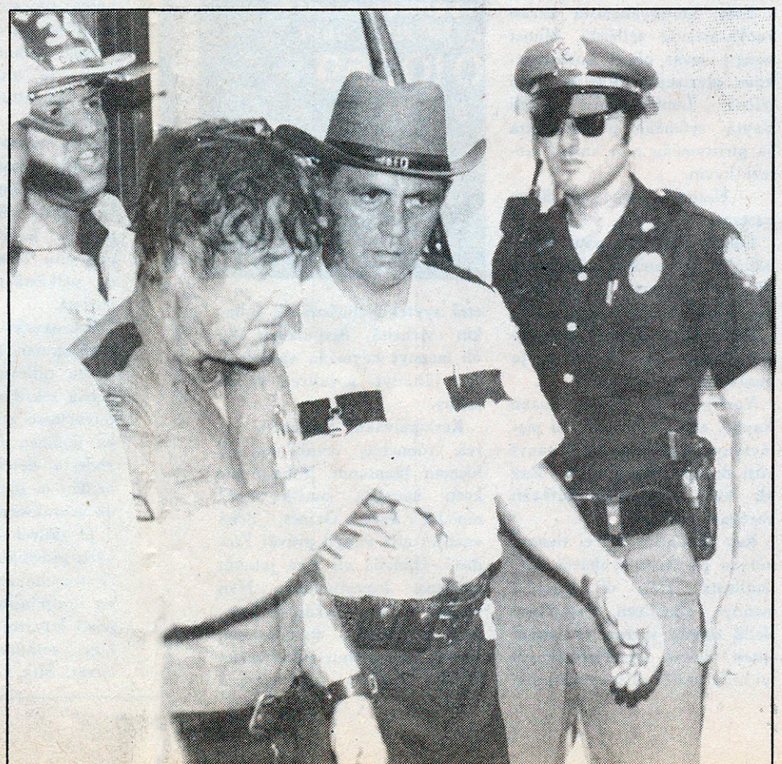

YLÄKUVA:

Palopäällikkö Manning Harriet ja apulaissheriffi John Spolski tutkimassa selliä, josta tulipalo sai alkunsa.

KUVA VASEMMALLA:

Taloudenhoitajatar Clara Palmer antoi ensiapua liekeissä kärventyneille miehille.

ALAKUVA:

Kersantti Tony Calangelo ohjaa loukkaantunutta apulaissheriffi William Gisbhardtia ambulanssiin.

●●● *3. maaliskuuta 1975* Etonvilless, Floridassa, eräs 16-vuotias nuorukainen pidätettiin. Häntä syytettiin käsilaukun anastuksesta. Hänet suljettiin Seminole Countyn vankilaan, joka sijaitsi Sanfordissa parinkymmenen kilometrin päässä Etonvillestä. Hänet valokuvattiin ja häneltä otettiin sormenjälkinäytteet rikosrekisteriä varten.

Mutta mustaihoisella Ray McCallilla olikin jo rikosrekisteri ennestään. Hän oli syntynyt 5. huhtikuuta 1958. Vuonna 1973 Raytä syytettiin näpistelystä ja törkeästä pahoinpitelystä. Hänet tuomittiin ehdonalaiseen. Vuonna 1974 häntä syytettiin erääseen asuntoon tunkeutumisesta ilman murtoa. Tuomio: neljä vuotta. Tuomio muutettiin ehdonalaiseksi pojan iän ja perhesuhteiden vuoksi. Rikosrekisterissä oli myös maininta siitä, että aikaisemmin hän myös oli joutunut kasvatuslaitokseen pinnaamisen ja näpistelyjen takia.

Rikosrekisteri oli melkoinen näin nuorelle miehelle. Siinä ei kuitenkaan kerrottu siitä hädästä ja tuskasta, jonka hän oli aiheuttanut omaisilleen. Hänen vanhempansa yrittivät kaikin mahdollisin keinoin pitää Rayn poissa rikoksen tieltä. Mutta Ray oli jo hyvää vauhtia matkalla Raifordin kuritushuoneeseen. Hänen viimeisin rikoksensa varmisti joutumisen sinne.

Rayn oikeudenkäynnin ilmoitettiin alkavan 28. huhtikuuta. Hän odotteli oikeudenkäyntiä Seminolen vankilassa, jossa ei viihtynyt ollenkaan, koska hänet oli eristetty muista vangeista.

Sheriffi John Polk oli jo kauan halunnut erillisen vankilan nuorille rikoksentekijöille. Piirikunnan päätöksentekijät olivat kuitenkin evänneet sen, koska heidän mielestään se olisi merkinnyt liian mukavia oloja vangeille. Sheriffin mielestä nuoria ihmisiä ei pitäisi panna samoihin vankiloihin vanhojen kovapintaisten rikollisten kanssa. Yhdysvaltain johtavat rikostutkijat ovat tutkineet asiaa ja tulleet siihen tulokseen, että vankiloissa nuoret ensikertalaiset oppivat vanhemmilta ja kokeneemmilta uusia temppuja. Tämän teoriansa todisteeksi he esittävät sen, että yli 75 prosenttia ensikertalaisista joutuu myöhemmin takaisin vankilaan. Vankilajärjestelmässä täytyy siis olla jotakin vialla. Jotkut viranomaiset kuten sheriffi Polk uskovat, että pääongelmana ovat ne olosuhteet, joihin vangit joutuvat vankilassa.

Nuori Ray McCall sijoitettiin vankilan eristysosastoon, jossa sellit olivat neljän neliömetrin koppeja. Kussakin sellissä oli vain metallinen sänky ja kanneton ämpäri ulosteita varten. Joku sellissä aikaisemmin asustanut vanki oli kirjoittanut seinälle irvokkaan viestin: Rukoile ja ylistä Jeesusta. Häneltä sait taas uuden päivän.

Ray McCall vietti 17. syntymäpäivänsä eristyssellissä. Odottaen. Huolissaan. Mietiskellen. Hänen äitinsä oli leiponut hänelle kakun ja se työnnettiin hänelle ovessa olevan luukun kautta. Samasta luukusta annettiin myös ruoka muille vangeille, jotka eivät saaneet liikkua vapaasti osastossaan.

28. huhtikuuta oikeudenkäynti Ray McCall vastaan Floridan valtio lykättiin kesäkuun 9. päivään. Nuori vanki vietiin takaisin selliinsä.

Sinne hän saattoi kuulla äänet televisiosta, jota muut vangit olivat katselemassa. Hän kuuli myös ääniä seurusteluhuoneesta. Toiset vangit juttelivat siellä naisista, oikeusjutuista, asianajajista, kaikesta siitä, mistä vangit yleensä puhuvat vankilassa. Ray McCall kuuli heidän juttelevan, muttei voinut nähdä heitä. Siitä hän tuli yhä synkkämielisemmäksi.

Tuskin sheriffi John Polk edes tiesi Rayn olevan vankilassaan. Sheriffillä oli toki tärkeämpiäkin asioita mielessään. Hänen huolenaiheenaan oli itse vankilarakennus. Hän oli jo vuosia yrittänyt vakuuttaa kunnan päätöksentekijöille ja asukkaille, että vankila pitäisi ajanmukaistaa.

Seminolen vankila oli rakennettu vuonna 1963. Se oli alunperin tarkoitettu 50 vangille, mutta ajan mittaan sitä oli muutettu niin, että sinne saatiin nyt mahtumaan 84 vuodetta. Usein sinne oli ahdettu jopa sata vankia.

Vuoden 1974 tammikuussa joukko vankilaviranomaisia kävi tarkastuksella Seminolen vankilassa. He esittivät sheriffille 34 kohdan korjauslistan. Sheriffi pyysi välittömästi kunnalta varoja uuden vankilan rakentamiseen. Kuntalaiset äänestivät asiasta ja päätös oli kielteinen. Seitsemän kuukautta myöhemmin marraskuussa sheriffi otti asian esille uudelleen ja jo toistamiseen kuntalaiset äänestivät ehdotuksen nurin.

Pieniä korjauksia oli kuitenkin luvassa. Toukokuussa 1975 sheriffille myönnettiin varat palohälytysjärjestelmän asentamiseksi vankilaan. Uu-

KÄÄNNÄ

KUUKAUDEN RIKOS

Pelastusmiehiä ja vankeja tuupertui savuun ja liekkeihin. Kuumuus oli niin hirvittävä, että osa uhreista kirjaimellisesti paistui elävältä. Liekit vaativat kaiken kaikkiaan 11 kuolonuhria; 34 sai lisäksi palovammoja.

Seminolen sheriffi John Polk oli jo vuosia turhaan vaatinut uuden vankilan rakentamista. Vasta murhenäytelmä sai päätöksentekijöitten mielet muuttumaan.

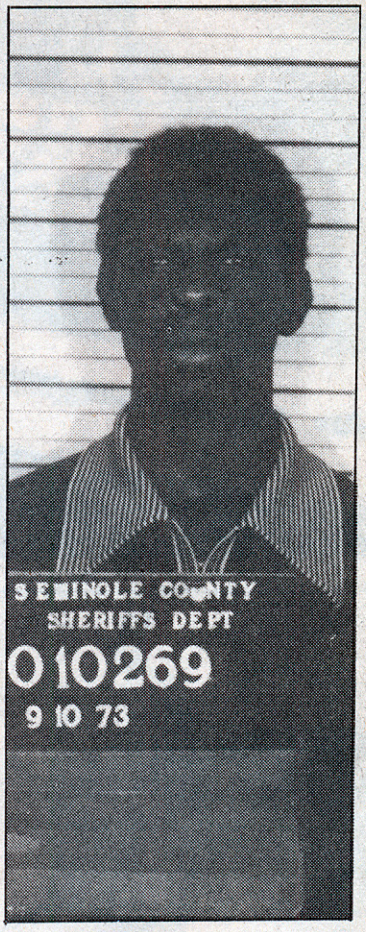

17-vuotias Ray McCall, jota syytettiin käsilaukun anastuksesta, sytytti tulipalon, joka vaati 11 kuolonuhria.

distus oli todella tarpeen, koska vankilassa oli ollut viimeisten viiden kuukauden kuluessa 10 pientä tulipaloa ja yhdessä näistä oli seitsemän vankia jouduttu viemään sairaalaan savumyrkytyksen vuoksi.

Sheriffi Polk lähti Sanfordista osallistuakseen erääseen kurssiin liittovaltion tutkimusviraston FBI:n akatemiassa Quanticossa, Virginiassa. Mahdollisesti sheriffi oli tyytyväinen päästessään joksikin aikaa eroon vankilan ongelmista; mahdollisesti hän oli tyytyväinen myös saavuttamiinsa pieniin parannuksiin vankilassa. Palohälytysjärjestelmä oli määrä asentaa vankilaan aamulla 9. kesäkuuta, eli Ray McCallin oikeudenkäyntipäivänä.

McCall oli vielä tavallistakin synkkämielisempi kesäkuun 8. päivän iltana. Hän tuskin koski illalliseensa, kuunteli vain vankilan ääniä, joista hän tiesi tarkalleen mitä talossa tapahtui. Esimerkiksi noin puoli kuuden aikaan illalla läpitunkeva vihellys kajahti käytävästä. Ray tiesi 23-vuotiaan Ricky Skatesin seisovan sängyllään kurkkimassa ulos sellinsä ristikkoikkunasta. Rickyn vaimo kulki joka päivä vankilan ohi tähän samaan aikaan, ja Ricky vihelsi hänelle. Ricky oli todettu syylliseksi aseelliseen ryöstöön ja hän odotti tuomionsa julistamista.

Ray kuuli kaikkialta ympäriltään tuttuja vankilaääniä. Jotkut kinastelivat korttipelin vuoksi. Joku lauloi näppäillen kitaraa. Televisio ja radio yrittivät kilpailla turhaan mölyn voimakkuudessa.

Noin klo 23 äänet vaimenivat. Enää kuuluivat vanginvartijain askelten äänet käytävässä avainten kilistessä heidän vyöllään. Jostakin kuului kuorsausta. Sireeni ulvoi poliisiauton syöksyessä ulos vankilan sivurakennuksessa olevasta autotallista. Vielä keskiyöllä läkin lämpömittari näytti 26 astetta sisällä vankilassa. Keski-Floridan tukahduttavan kuumista kesistä huolimatta sheriffi Polk ei ollut saanut läpi ehdotustaan ilmastointilaitteiden asentamiseksi vankilaan.

Aamulla klo 4.30 päävanginvartija Max Stewart soitti herätyssignaalin ja suoritettiin nimenhuuto. Selliosastossa oli 66 vankia ja sairasosastossa kaksi. Stewart teki raportin ja pani sen päällikkönsä Proudfootin pöydälle. Tämä allekirjoittaisi raportin myöhemmin aamulla ja lähettäisi sen sitten edelleen Duane Harrellille, joka toimi vankilanjohtajana John Polkin poissaollessa.

— Tänään alkaa sitten oikeudenkäyntisi, Stewart muistutti Ray McCallia.

Ray vain irvisti vastaukseksi.

Viideltä aamulla tarjoiltiin aamiainen: kahvia, vankilakeksejä (»kissanpäitä»), muroja ja munakokkelia.

Aamuyöstä lämpötila sisällä oli hiukan laskenut, mutta auringon noustessa elohopea alkoi taas kivuta ylöspäin. Mittari näytti kuuden jälkeen jo 25 astetta. Ray McCall käveli rauhattomana edestakaisin sellissään. Max Stewart kulki myös moneen kertaan selliosaston käytävän päästä päähän. Vangit olivat tavallista hiljaisempia ja synkkämielisempiä suorittaessaan tavanomaisia tehtäviään. Oli kuin sekä vartijat että vangit olisivat aavistaneet, että jotakin kammottavaa tapahtuisi sinä päivänä.

Oikeudenpalvelija saapui vankilaan puoli yhdeksältä ilmoittamaan Raylle, että hänen oikeudenkäyntiään oli taas lykätty. Ray oli raivoissaan.

Lämpötila ulkona oli 28 astetta ja sisällä vankilassa 35 astetta.

Nuori rikollinen makasi sängyllään kattoon tuijottaen. Muut vangit suorittivat aamutehtäviään. Senjälkeen oli hiljaista aina kello 11 eli lounasaikaan saakka. Lounas käsitti maapähkinävoileipiä, keittoa ja greippimehua. Lounaan aikana eräs vangeista heitti ruokansa sellistä käytävään ja alkoi karjua. Hän halusi tietää milloin heille annettaisiin lihaa aterialla. Muut vangit yhtyivät huutoon tömisyttäen jaloillaan lattiaan ja kalisuttaen ristikoita. Itse asiassa vangit olivat enemmän hermostuneita kuumuudesta kuin huonosta ruoasta. Vartijat yrittivät rauhoittaa heitä ja hiljaisuus palasi vankilaan. Vangit olivat yhä kuitenkin tyytymättömiä.

Eräs luottovangeista keräsi ruoka-astioita selleistä. Monet vangit eivät olleet koskeneetkaan ateriaansa. Ray oli yksi näistä. Luottovanki kehoitti Raytä syömään pullikoimatta ja piristymään niin kaikki menisi hyvin.

— Haista paska! oli Rayn vastaus.

Luottovanki kohautti olkapäitään ja poistui. Eihän se hänelle kuulunut, jos Ray paastoaisi itsensä hengiltä.

Keskipäivän aikaan lämpötila ulkona oli 35 astetta ja vankilassa 40 astetta.

Vartija tuli ilmoittamaan Raylle, että tämän äiti oli pistäytynyt vankilassa ja jättänyt viisi dollaria Rayn tilille. Ray oli kuin ei olisi kuullutkaan vartijan puhuvan.

Ray McCallin äiti ei tiennyt mitään poikansa synkästä mielentilasta. Hän oli aamulla mennyt oikeuteen, odottanut siellä tunnin verran ja saanut sitten tietää oikeudenkäynnin lykkäämisestä sillä perusteella, että syytekirjelmässä oli joitakin virheitä. Senjälkeen hän oli mennyt käymään vankilaan ja jättänyt pojalleen vähän rahaa.

Keskipäivään mennessä kireä tunnelma vankilassa oli hieman laantunut. Siihen vaikutti suurelta osalta vanki nimeltä Fred Gaines. Sekä vartijat että vangit pitivät Fredistä. Hänellä oli aina jotakin hauskaa kerrottavana. Hän vitsaili usein itsestään ja kuuden kuukauden tuomiostaan, jonka oli saanut yrittäessään lahjoa poliisin myöntämään

Työtoverit apulaissheriffi Robert O. Mooren arkun äärellä.

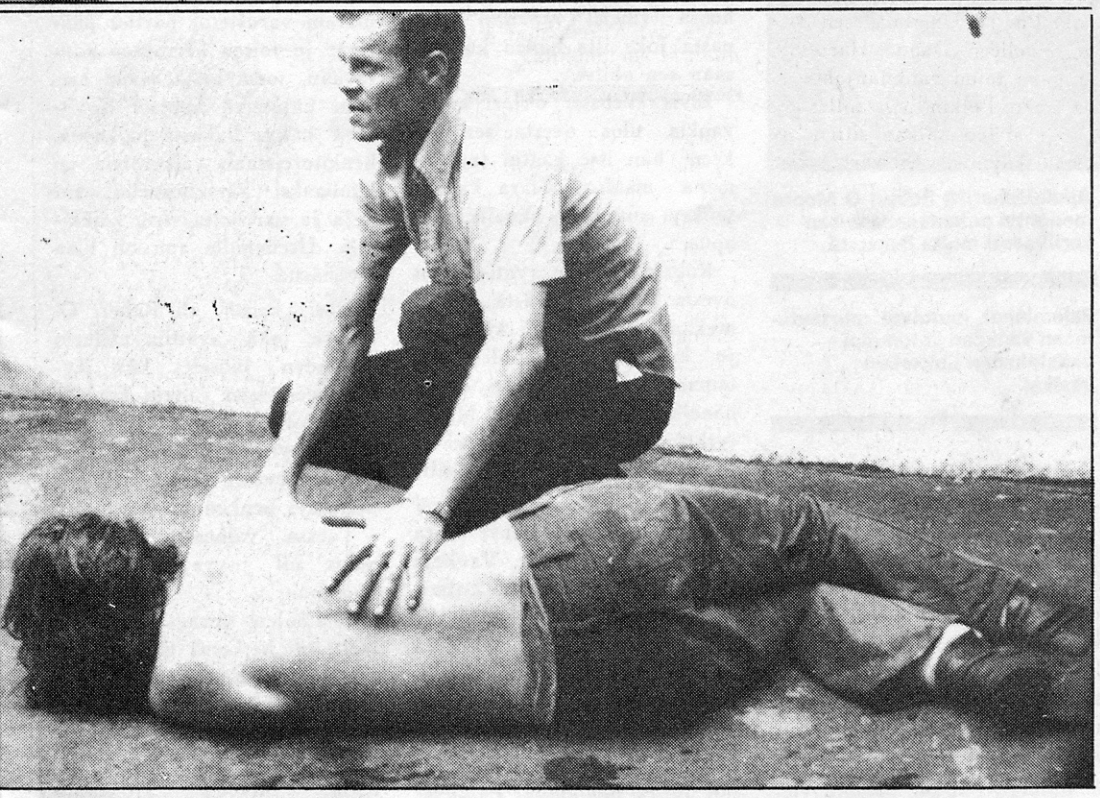

Eräs vangeista on juuri kannettu ulos vankilasta — kuolleena.

hänelle luvan kotipolttoisen viskin myymiseen.

Vangit naureskelivat Fred Gainesin pelleilylle. Ohimennen Fred ilmoitti apulaissheriffi Robert Moorelle, että Raylle ei ollut ateria kelvannut lainkaan. Moore haki kupillisen mehua ja tarjosi sitä Raylle selliin. Ray viskasi mehun Mooren naamalle, mutta tämä vain nauroi ja poistui.

Vähän puolenpäivän jälkeen vankilan sisälämpömittari näytti jo 43 astetta.

George Proudfoot ja vartija Max Stewart olivat toimistossa ihmetellen missä kuhnailivat ne miehet, joiden piti asentaa palohälytysjärjestelmä. He olivat jo kolme tuntia myöhässä.

Ray McCall oli eristyssellissään. Hän työnsi kätensä ovessa olevan ruokaluukun kautta koskettaen vaahtokumipatjoja, jotka oli pinottu oven viereen. (Luukun lukko oli rikki ja Ray pystyi itse avaamaan sen.) Ray virnisteli tyytyväisenä.

Hän otti tulitikkurasian ja alkoi sytytellä tikkuja viskoen niitä patjoille. Vihdoin yksi patjoista syttyi tuleen. Ray tuijotti ulos luukusta, savu palavasta patjakasasta nousi hitaasti ylös kattoon. Ray heittäytyi pitkäkseen laverilleen, ja jäi odottamaan.

Elvis Webster seisoi sellissään N-1 pitäen kiinni oven rautatangoista ja katsellen ulos käytävään. Samassa hän huomasi savun kiemurtelevan kohti kattoa.

— Tulipalo! Vankila palaa! hän karjahti.

Apulaissheriffi Robert O. Moore kuuli huudon ja syöksyi paikalle.

— Hei täällä palaa! Hälyttäkää palokunta! hän karjui juostessaan toimiston ovelle.

Sanfordin palokunta sai hälytyksen klo 12.12. Paloauto syöksyi matkaan ja oli parissa minuutissa vankilan pihalla. Paksua, mustaa savua pelmahteli ulos rakennuksen toisen kerroksen ikkunoista. Palomiehet kiskoivat kasvoilleen happinaamarit ja menivät sisälle rakennukseen.

Kello 12.15, vain viisi minuuttia palon syttymisen jälkeen vankilan toinen kerros oli pelkkää tulihelvettiä. Kuumuus oli niin valtava, että sellien ovet alkoivat vääntyä sulaessaan.

Apulaissheriffi Moore oli hälytyksen tehtyään syöksynyt käytävän seinällä olevan lasikaapin luo. Kaappi sisälsi kirveitä, pikasammuttimia ja paloletkuja. Avainta ei löytynyt mistään ja epätoivoisena hän yritti murtaa oven auki. Turhaan, sillä ovi oli tehty erikoisvahvaksi siltä varalta, että vangit mahdollisesti pakoyrityksissään yrittäisivät käyttää kirveitä apunaan.

Paksu, kellertävä, myrkyllinen savu ryömi selleihin pitkin käytävän lattiaa. Vangit yskivät henkeään haukkoen. Savu kirveli silmissä ja keuhkoissa.

Robert Moore ryntäsi palopesäkettä lähinnä olevan sellin ovelle kiskaisten oven auki. Ray oli jo palanut kuoliaaksi, selli oli kokonaan liekkien vallassa. Moore pamautti oven kiinni ja kompuroi käytävää eteenpäin avaten sellien ovia.

Paloautoja oli tullut paikalle lisää. Joukko palomiehiä yritti sisään rakennuksen takapuolelta. Oven edessä oli kuitenkin lähes sata polkupyörää. Palomiehet alkoivat siirtää pyöriä oven edestä ja yksi heistä etsi vankilaviranomaista, jolla olisi avain oveen.

Etuoven kautta oli osa palomiehistä jo kiivennyt toiseen kerrokseen, savun tunkiessa jo portaita alas heitä vastaan.

Yksi palomiehistä törmäsi Mooreen, joka raahasi kolmea

KÄÄNNÄ

KUUKAUDEN RIKOS

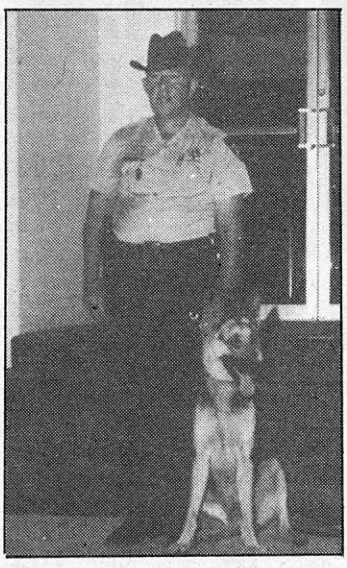

Apulaissheriffi Robert O Moore menehtyi pelastaessaan sankarillisesti muita liekeistä.

Palomiehet joutuivat murtautumaan vankilan katon läpi päästäkseen liekkeihin käsiksi.

vankia turvaan. Moore luovutti vangit toisen vartijan huostaan ja syöksyi itse takaisin pelastamaan muita.

Palomiehet asettivat letkut paikoilleen, kiipesivät letkuineen palotikkaita ylös toisen kerroksen kohdalle ja alkoivat suihkuttaa vettä ikkunoista sisään.

Palon alusta oli kulunut vasta seitsemisen minuuttia. Hälytyksen saaneet vartijat alkoivat saapua autoillaan sireenit ulvoen.

— Poikani on tuolla! Katsokaa tuota savua, hän tukehtuu sinne! Voi, laskekaa minut sisään! Haluan pelastaa lapseni! eräs nainen kirkui yrittäen päästä vankilan portista sisään.

Robert Moore availi taas sellien ovia, ja ohjasi uuden vankiryhmän ulos raittiiseen ilmaan.

Yksi Mooren pelastamista vangeista oli Elvis Webster, joka oli ensimmäisenä havainnut palon.

— Antakaa minun mennä auttamaan! Siellä on vielä monta toveriani.

Polkupyörät oli vihdoin viety pois takaoven edestä ja apulaissheriffi William Giebhart astui sisään ovesta. Eräs palomies pysäytti miehen hetkeksi ojentaen hänelle kaasunaamarin. Oven lähellä seisoi myös eräs nainen rohkeana välittämättä savusta tai päälleen roiskuvasta vedestä. Nainen oli vankilan taloudenhoitajatar Clara Palmer.

Epätoivoiset pelastustoimet jatkuivat yhä toisessa kerroksessa. Monessa sellissä oli vielä vanki, joka huusi kauhuissaan. Hetki hetkeltä sisällä oli yhä vaikeampi hengittää, miehet yskivät henkeään haukkoen. Yhtäkkiä sellin ovi aukeni, joku syöksyi savun seasta, tarttui vankiin ja raahasi hänet ulos sellistä. Vanki kompuroi sitten pitkin käytävää, alas portaita ja pääsi lopulta täysin uupuneena ulos raittiiseen ilmaan. Joku palomiehistä antoi vangille happea ja sen jälkeen tämä vietiin ambulanssiin.

Vankilan ohi ajava koulubussi oli pysäytetty ja osa vangeista oli viety sinne.

— Äiti, Roy on tuolla! Hän on tuolla, katso äiti! huusi eräs pieni tyttö nähdessään veljensä bussissa.

Eräs nuori nainen pieni vauva sylissään tuijotti herkeämättä ovea, josta vankeja lappoi ulos. Hän oli Richard Skatesin vaimo, jolle hänen miehensä vihelsi vankilan ikkunasta joka ilta hänen kulkiessaan sen ohitse.

Elvis Webster ohjasi kolme vankia ulos ovesta, sen jälkeen hän itse kaatui tajuttomana maahan. Clara Palmer syöksyi antamaan hänelle ensiapua.

Robert Moore ryntäsi ulos ovesta raahaten erästä vankia mukanaan. Tämä oli kuitenkin jo kuollut. Moore oli täysin uupunut, joku palomies ojensi hänelle kaasunaamaria. Moore tyrkkäsi sen pois ja juoksi jo neljättä kertaa takaisin sisälle vankilaan.

Tulipalo oli kestänyt vasta kymmenen minuuttia. Vankeja ja palomiehiä kaatuili lattialle tajuttomana ja he kirjaimellisesti paistuivat elävältä hirvittävässä kuumuudessa. Noin puolet vangeista oli saatu pelastetuksi.

Tulipalopaikalle oli saapunut jo 12 paloautoa. Palomiehet olivat hakanneet neljä reikää vankilan seinään ja yhden kattoon. Kuudesta paloletkusta suihkusi vettä liekkeihin. Yli 30 poliisiautoa partioi aluetta pitäen järjestystä yllä ja estäen uteliaita sivustakatsojia tulemasta liian lähelle.

Ensimmäinen ambulanssi saapui Seminolen sairaalaan klo 12.30. Loukkaantuneiden vankien mukana tullut vartija kertoi tapauksesta poliklinikan työntekijöille. Joku heistä tajusi heti kuinka suuresta onnettomuudesta saattoi olla kyse ja ilmoitti asiasta Karl Bensonille, sairaalan paloturvallisuusmiehelle. Benson tarttui hätäpuhelimeen ja sanoi vain kaksi sanaa: — Sininen Tohtori!

Se merkitsi suuronnettomuutta. Sairaalan eri osastoilla olleet lääkärit kiiruhtivat poliklinikalle. Lääkäreitä hälytettiin paikalle myös sairaalan ulkopuolelta. Myös poliiseja syöksyi sairaalaan vartioimaan vankeja, etteivät nämä pääsisi pakenemaan.

Ambulansseja alkoi nyt saapua jatkuvana virtana. Noen mustaamia vankeja kannettiin paareilla poliklinikalle. Kaikille loukkaantuneille annettiin happea. Monien kohdalla apu tuli liian myöhään.

Samaan aikaan palomiehet olivat saamassa vihdoin tulipalon hallintaansa. Happinaamarein varustetut partiot pääsivät jo toisen kerroksen käytävään, jossa heitä savun hieman hälvettyä kohtasi hirvittävä näky. Pahasti palaneita, henkitoreissaan vaikeroivia tai kuoliaaksi kärventyneitä vankeja ja vartijoita virui kaikkialla. Useimmille apu oli liian myöhäistä.

Yksi heistä oli Robert O. Moore, joka tavattiin melkein portaiden juurelta käsi jäykistyneenä sen vangin kaulukseen, jota hän voimiensa vihdoin ehtyessä oli ollut raahaamassa turvaan. Myös vanki oli heittänyt henkensä.

Tuossa vaiheessa onnettomuus oli jo vaatinut kuusi kuolonuhria.

Seminolen sairaalan kapasiteetti oli hetkessä täynnä eikä sen poliklinikka pystynyt ottamaan enää yhtään potilasta. Seuraavat ambulanssit saivat kääntyä ovelta ja suunnata sireenit ulvoen Altamonte Springsiin, jossa oli lähin sairaala Seminolen jälkeen.

Tunti ja kolme minuuttia sen jälkeen kun palokunta oli saanut hälytyksen vankilaan, palopäällikkö saattoi ilmoittaa poliisille, että tuli oli lopullisesti tukahdutettu. Oli vuorossa palopaikan raivaus ja mahdollisten viimeisten uhrien etsintä.

Television kameramiehet häärivät vielä paikalla senkin jälkeen kun tikasautot ja tankkiautot olivat poistuneet paikalta tehtävänsä täytettyään. Väkijoukko alkoi hajaantua hiljalleen, se oli saanut sen mitä oli tullut hakemaan-

kin, poikkeuksellisen tapauksen arkielämänsä piristeeksi.

Viimeisten joukossa paikalla seisoskeli pari miestä, joilla oli syytä olla tyytyväisiä. He olivat päässeet aamulla vapaiksi tuosta vankilasta, josta oli tullut vain muutamaa tuntia myöhemmin surmanloukku niin monille. Nuo miehet olivat joutuneet sisään pikkurikoksesta, jonka oikeuskäsittelyn oli määrä tapahtua myöhemmin. Heillä oli ollut valittavana joko odottaa vankilassa tai maksaa takuusumma ja tulla vastaamaan oikeuteen vapaalta jalalta.

Miehet olivat pitkän kinastelun jälkeen maksaneet takuusumman ja marssineet tiehensä aamulla heti yhdeksän jälkeen. Ja pelastaneet sillä henkensä.

Joukossa oli muitakin onnekkaita. Yksi mies ilmaantui sheriffin toimistoon tiedustelemaan tavaroitaan, jotka olivat jääneet palaneeseen vankilaan hänen oltua aamulla oikeudessa kuulemassa tuomiota omassa jutussaan. Tavarat olivat palaneet, mies oli jäänyt henkiin ja saanut lisäksi vapauttavan tuomion.

Paikalla viipyi yhä myös Richard Skatesin vaimo pieni kitisevä lapsi sylissään. Naisen silmät tuntuivat tuijottavan tyhjyyteen, kasvoilla asui tuska, joka oli syntynyt pahoista aavistuksista. Apulaissheriffin ilmestyminen hänen luokseen käsi lohduttavasti ojossa varmisti pahimmat pelot todeksi.

— Voisitteko tulla kanssani sairaalaan tunnistamaan Dickin? apulaissheriffi tiedusteli ja laski kämmenensä naisen hennoille hartioille.

— Hän on siis...? nainen nyyhkäisi voimattomana.

— Valitettavasti... hänen pelastamisekseen ei voitu näissä olosuhteissa tehdä mitään. Olen pahoillani...

Myös Ray McCallin äiti sai tuota pikaa tiedon poikansa kohtalosta. Samoin sheriffi Polkille tiedotettiin tapahtuneesta Quanticoon, josta tämä ilmoitti palaavansa seuraavalla mahdollisella lennolla.

Tuo hirvittävä roihu vankilassa oli kestänyt vain reilun tunnin, mutta noihin hetkiin ehti liittyä kuolemankauhun lisäksi ilmiömäistä sankaruutta ja kuoleman uhmaamista. Ja todelliset sankarit kuten Robert O. Moore olivat menehtyneet yrittäessään pelastaa muita.

Mooren lisäksi liekeissä kärventyi hänelle avuksi rynnännyt vanki Elvis Webster.

Yhteensä tuo onneton tulipalo koitui kuolemaksi 11 henkilölle. Loukkaantuneiden määrä nousi pitkälti yli kolmenkymmenen. Peräti 26 oli saanut niin pahoja vammoja, että joutui pitkään olemaan hoidossa eri sairaalojen tehoosastoilla.

Kun menehtyneiden nimilistaa selattiin, sieltä löytyi myös vankilan showmies ja klovni Fred Gaines, henkensä oli menettänyt sellainenkin vanki, jolla olisi ollut enää 10 päivää kolmen vuoden tuomiostaan jäljellä.

Viranomaisten tutkimukset palon syystä eivät vieneet pitkään. Yksimielisesti todettiin roihun syyksi se, että Ray Mc Call oli selliinsä tulitikut salakuljetettuaan päässyt sytyttämään käytävässä olleen varapatjojen pinkan tuleen kohtalokkain seurauksin.

Apulaissheriffi Moore haudattiin sotilaallisin kunnianosoituksin 13. kesäkuuta 1975. Samana päivänä Seminole County antoi sheriffi Polkille 27 000 dollarin shekin vankilan korjaukseen. Työt olivat jo hyvässä vauhdissa ja tällä kertaa asennettiin myös automaattinen palohälytin sekä sammutusjärjestelmä sprinklereineen.

Polk taistelee kuitenkin yhä kokonaan uuden vankilan puolesta. Hänellä tuntuu myös olevan mahdollisuuksia kuningasajatuksensa läpiviemiseen, sillä tulipalo on saanut monet asioista vastaavat miettimään Seminole Countyn vankilaoloja hieman entistä perusteellisemmin.

Vauhtia hankkeelle antaa sekin, että Seminole Countya vastaan on nostettu oikeusjuttu vankilapalon vuoksi. Yhden surmansa saaneen isä vaatii miljoonan dollarin korvausta katsoen vankilan paloturvallisuuden laiminlyönnin olleen pääsyy ihmishenkien menetyksiin.

Ja paloturvallisuudesta vastaa rakennuksen omistaja, Seminole County, jonka silmäntekeviä sheriffi Polk on koko virkakautensa yrittänyt taivuttaa rahoittamaan uuden vankilan. ■

Tartu tilaisuuteen

JERMU

Kutsu JERMUN tytöt kotiisi koko ensi vuodeksi. Lue kovat JERMUN jutut myös ensi vuonna. Lähes 800 sivua pehmeää ja kovaa tarinaa, joka kuukausi kotiinkannettuna (ÄLÄ OLE MUSTASUKKAINEN POSTIPOJALLE, SILLÄ HÄN TEKEE SEN TYÖNÄÄN).

seksi

Ota myös enemmän iloa irti SEKSISTÄ. Asiatietoa Seksistä ja siihen liittyvistä asioista saat ainoastaan SEKSISTÄ. Lähes 700 sivua asiatietoa arjen harmauteen joka kuukausi kotiinkannettuna (SÄILYTÄ LEHTI TYYNYN ALLA JA LUE TARPEEN TULLEN).

Tilaa nyt niin saat tammikuun lehden heti sen ilmestyttyä. Tilausvaihtoehtoja on kaksi + KÄTEISTILAUS, jolloin maksat tilausmaksun tilillemme ja lähetät tilauskortin meille — me maksamme postimaksun puolestasi tai lähetät sekä maksun että tilauskortin kirjekuoressa osoitteella NYKYLEHDET OY, Itälahdenk. 20 A, 00210 Hki 10. + LASKUTUSTILAUS, jolloin täytät tilauskupongin ja lähetät sen meille — me maksamme postimaksun puolestasi ja laskutamme tilausmaksun tammikuussa -77. Tilausvaihtoehdon voit valita vapaasti. Käteistilauksessa säästösi on yli 20 %. Tilauksesi voit myös soittaa puh. 90-677 286, 90-679 476.

LASKUTUSTILAUS Tilaan × rastilla merkitsemäni lehdet 1. 1. 1977 alkaen.

		käteishinta	laskutushinta
☐ JERMU	12 kk	48,—	61,—
☐ SEKSI	12 kk	62,—	78,—
☐ JERMU + SEKSI	12 kk	105,—	134,—

Maksutapa

☐ Laskuttakaa tilaus tammikuussa -77.
☐ Käteishinnan olen maksanut KOP, HKI Lauttasaari
☐ Käteishinnan olen maksanut PS-tilille 41191-6
☐ Käteismaksu seuraa oheisena kirjekuoressa.

Sukunimi	Etunimi
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

Tarjous voimassa 5. 12. saakka.

Nykylehdet Oy maksaa postimaksun

NYKYLEHDET OY

Postilokero 332

00003 HELSINKI 300

VASTAUSLÄHETYS

Hki 10/10 LUPA 3103

●●● *Kun Elis Ask* 1957 perusti legendaarisen tallinsa, oli Messuhalli täynnä ja usko huomispäivään kova. Myötätuulta riittikin. Taitavasti Ask luotsasi nyrkkeilijänsä arvolistoille ja jo pari vuotta tallin perustamisen jälkeen se sai ensimmäisen Euroopan mestarinsa, kun *Risto Luukkonen* iski Olympiastadionilla pistevoiton espanjalaisesta *Young Martinista*.

Kolme vuotta myöhemmin Stadionilla iskettiin jälleen. Nyt peräti maailmanmestaruudesta. Höyhensarja vain oli *Olli Mäelle* liian kevyt ja *Davey Moore* tyrmäsi toisessa erässä. Myöhemmin Olli voitti EM-kamppailun, Moore kuoli titteliään puolustaessaan ...

Vuosi 1964 oli ammattinyrkkeilymme juhlaa. Sekä Mäki että Luukkonen olivat Euroopan mestareita. Askin tallin kaksi muuta iskijää — *Pekka Kokkonen* ja *Mauri Backman* — vaanivat titteliottelua hyvin arvolistoille sijoittuneina. Samana vuonna suomalaiset YK-joukot aloittivat urakkansa Kyproksessa. Eksoottisten sotilaiden kotimaata esitellessään paikallinen sanomalehti totesi komeasti: Puolet Suomen ammattinyrkkeilijöistä on Euroopan mestareita!

Mutta paljon on vettä kerinnyt virrata Vantaassa ja vähän muuallakin. Nuo ajat ovat vain etäinen muisto. Risto Luukkonen on jo vainaa, Pekka Kokkonen hoitelee puutarhaansa, Backman on palannut Hämeenlinnaan ja Olli Mäkikin lopulta saanut urakkansa täyteen koluttuaan mannermaan kehiä liki 40-vuotiaaksi.

Menestyksen jälkeisiin vuosiin mahtuu paljon riitaa, taloudellisia pettymyksiä ja katkeruutta. Monenlaista yrittäjää on vuosien varrella esiintynyt ammattinyrkkeilymme takapiruina, rahoittajina. Jotkut mainosmielessä, kuka harrastuksesta. Taloudellista hyötyä touhu ei ole juuri tuonut.

Ammattinyrkkeilymme on nyt vapiseva vanhus, joka saattaa kaatua kuolinvuoteelleen milloin hyvänsä.

Yleisö tulee katsomaan huippuotteluja. Viime vuosina vain Erik Nikkinen on voitu laskea samaan neliöön todella kovien miesten kanssa. Mutta Nikkisenkin tie on ollut kolhuja täynnä. Hänet on kaksi kertaa tyrmätty EM-ottelun häämöttäessä vihdoinkin edessä. Kovan elämän karaisema Nikkinen on sitkeästi palannut huipulle, mutta kolmas tyrmäys olisi varmasti liikaa. Nikkinen on jo 32-vuotias. Aika ei tee työtä hänen hyväkseen.

Jos Nikkisen unelma Euroopan mestaruudesta romahtaa, on edessä Suomen ammattinyrkkeilyn totuuden hetki! Ilman rahaa ei paidattomien iskumylly pyöri ja ilman kovia otteluita ei tule rahaa.

Elis Askilla jälleen tulevaisuuden mies tähtäimessä

KUINKA KAUAN AMMATTINYRKKEILY MEILLÄ VIELÄ KITUU?

Suomen ammattinyrkkeily on lopullisesti kuolemaisillaan. 70-luvun paidattomista vain Erik Nikkinen on pystynyt iskemään huipun tuntumaan. Katsomot ammottavat tyhjyyttään, auringon lasku on ovella.

Mutta vaikka kaikki muut kääntäisivät selkänsä ammattinyrkkeilylle, yksi ei sitä tee. *Elis Ask* on pyhittänyt elämänsä asialle ja jaksaa varmasti yrittää niin kauan kuin laki mahdollisuuden suo. Monet kerrat on rahanyrkkeily julistettu kuolleeksi, mutta tarun Fenix-linnun tavoin on se aina syntynyt kuin tuhkasta uudelleen. Ja useimmiten kätilönä on toiminut Elis Ask. Hänellä on ollut yllättäviä valtteja hihassaan. Aikoinaan kehään marssitettiin väkivahva painija *Leo Petrell*, siellä kävi *"Purtsi" Purhonen*, *Pertti Taivainen* ja monet muut. Mutta todellisen kassamagneetin löytäminen on ollut kiven takana.

Askin patenttilääke katsomoiden täyttämiseksi on ollut *iso mies*. Yläsarjojen iskijä, jonka kamppailuja maailman huippunimiä vastaan ihmiset tulisivat katsomaan. Askin tallin perustamisesta alkaen Elis on etsinyt unelmiensa täyttymystä — *Suomen Rocky Marcianoa*.

Pekka Kokkonen selvisi 1967 raskaan keskisarjan EM-otteluun ja hävisi Helsingin Jäähallissa ikimuistoisessa kamppailussa Italian Piero del Papalle. Pekka olikin viittä vaille sitä, mitä Ask halusi, mutta hiukan jäi puuttumaan. Kokkosen lisäksi onneaan on käynyt koittamassa raskassarjalaiset *Ilkka Koski*, *Raimo Nisula* ja *Timo Ahola*. Kohtuullisesti he menestyivätkin, mutta aivan huipulle tie ei vienyt. Näiden lisäksi harjoitussalilla on käynyt mahtava määrä kavereita, mutta rahakehiin asti he eivät ole selviytyneet.

Mutta Elis Ask ei ole luopunut toivosta. Jälleen kerran hänellä on mies kiikarissa. Hän on *Ari Vähänen*. Hämeenlinnalainen nyrkkeilijä, joka Mauri Backmannin valmennuksessa on iskenyt itsensä kolmesti Suomen mestariksi, vaikka ns. suuri yleisö ei häntä juuri tunnekaan. Mutta Arilla on kehässä pelottava ase: hänen iskunsa ovat kuin hevosen potkuja. Ne ovat saaneet Eliksenkin kohottelemaan kulmakarvojaan. "Tehdään pojasta uusi Kokkonen", kuuluu Ask sanoneen. Ammattilaisuran piti alkaa jo kesällä, mutta ensi esiintyminen saanee odottaa talven hämäriä iltoja.

Ari Kristian Vähänen on syntynyt Lammilla 4. elokuuta 1953. Hän on siis 23-vuotias. Nyrkkeilijä tulossa parhaimpiin vuosiinsa. Vähäsen kilpailu-ura alkoi 1971. Nyrkkeilyväki heristi hiukan korviaan, kun hän ylivoimaiseen tapaan voitti samana syksynä TUL:n ja Suomen nuorten mestaruudet. Mutta kohahdus kävi seuraavana keväänä. Hyvä arpa heitti Arin yleisen sarjan SM-finaaliin, jossa vastassa oli Kotkan "Cassius", Jorma Väisänen. Väisänen, moninkertaisen maaottelumiehen ja EM-kisojen kävijän, uskottiin korjaavan helpon voiton. Siltä aluksi näyttikin, mutta ensimmäinen erä ei ehtinyt loppuun, kun Ari Vähänen osui kohdalleen. Se isku teki Vähäsestä Suomen mestarin ja lopetti Jorma Väisäsen pitkän nyrkkeilyuran.

Silloin oli Vähäsen tie "taivasta myöten" auki. Mutta kehän ilme on ankara. Pari viikkoa myöhemmin Ari sai maistaa omaa lääkettään. PM-kisoissa Kööpenhaminassa hän juoksi suoraan Ruotsin Sten Moritzin nyrkkiin. Kuitenkin vuoden 1972 keväällä Ari Vähänen sai Villepatsaan vuoden lupaavimpana tulokkaana. Sitä hän varmasti olikin, mutta jatko ei sujunut odotetusti. Hän tosin voitti SM-kultaa myös seuraavana vuonna, kuitenkin suuret odotukset jäivät täyttymättä. Kansainvälistä meriittiä ei kertynyt ja kilpailuissakin Vähänen kävi hyvin harvakseen. 1974 hän tosin kohtasi SM-kisoissa itse Pertti Kaijanlaakson, mutta luovutti jo parinkymmenen sekunnin kuluttua loukattuaan kätensä. Kaikki eivät loukkaantumiseen uskoneet: "Taitaa poika pelätä Kaijanlaaksoa" tai "ei Arin kantti kestä huippumatseja" olivat tavallisia kommentteja.

Melkein unohduksista saapui Ari Vähänen SM-kilpailuihin 1976. Saapui ja selvisi raskaan keskisarjan finaaliin. Vastustajana oli jälleen Pertti Kaijanlaakso. Luunkova helsinkiläinen palomies, joka oli kiertänyt monissa suurissa kilpailuissa Kuuban MM-kisoja myöten.

Kaijanlaakso aloittikin hyvin. Hän murjoi Vähästä melkein miten tahtoi. Ari vain muurautui suojauksensa taakse ja löi hyvin vähän vastaiskuja. Suurin osa Kaijanlaakson lyönneistä meni tosin suojaukseen, mutta Vähäsen nenä kuitenkin aukesi ja hänen kasvonsa värjäytyivät verestä punaisiksi. Toinen erä lähestyi jo loppuaan ja haukotteleva yleisö odotteli kehätuomarin keskeyttävän yksitoikkoisen ja epätasaisen kamppailun. Mutta silloin tapahtui! Ari Vähäsen oikea jysähti kuin karhun läimäys. Pertti Kaijanlaakso putosi kanveesille, mutta nousi sitkeästi jatkamaan otteiua. Mutta hän oli täysin sekaisin. Jos Ari Vähänen olisi silloin malttanut mielensä Kaijanlaakso olisi taatusti lähtenyt "höyhensaarille", mutta Pertin onneksi Ari innostui iskustaan niin, että lähti hurjasti rynnimään. Tuulimyllyssä unohtui ajatus ja Ari iski lähinnä reikiä ilmaan. Iskut tuulettivat piippuhyllyjäkin, mutta Kaijanlaakso selvisi pahimpien alta pois. Ottelu oli kuitenkin ratkennut ja hieman ennen toisen erän päättymistä kehätuomari keskeytti kamppailun. Ari Vähänen oli palannut dramaattisella

KÄÄNNÄ

Oikealla Elis Askin tulevaisuuden toivo, naruneliön tyrmäyspilleri Ari Vähänen. Vasemmalla Pertti Kaijanlaakso.

SEKSI 12/76 LEHTIPISTEISTÄ

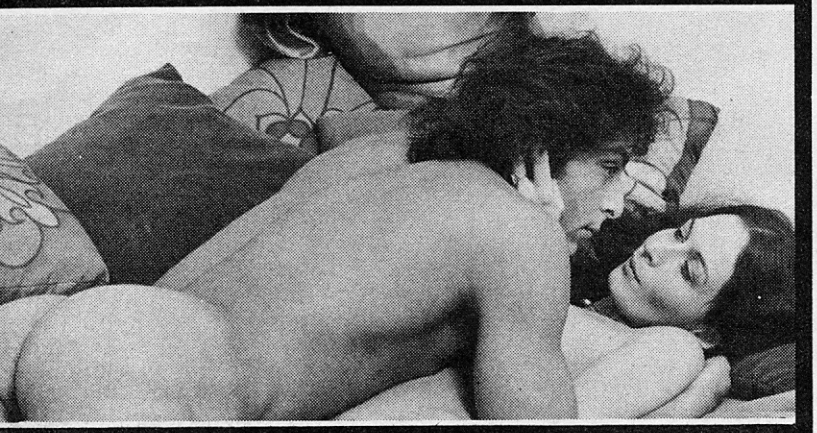

TRANSVESTIITTI-BALETTI TOISENLAISILLE

SEKSIAKTI JOTA IHMISET HARRASTAVAT mutta josta he eivät puhu

Uutta seksissä -tietosivut

ONKO VAUVA TERVE? miten asian voi tarkistaa ennen syntymää

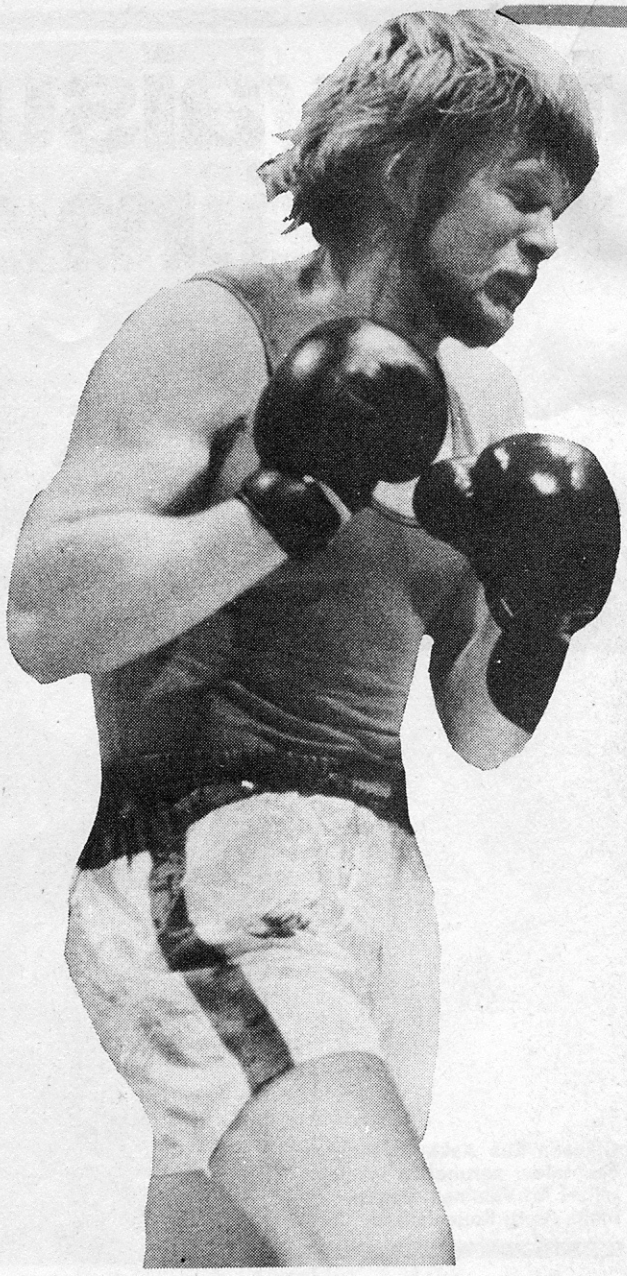

tavalla huipulle. Pertti Kaijanlaakson unelmat Montrealin olympialaisista olivat romahtaneet.

Ari puolestaan oli sinne vahvasti matkalla, mutta tie pysähtyi PM-kisoissa, jossa Arin silmäkulma aukesi ottelussa sarjan voittajaa, Tanskan *Lars Friisiä* vastaan.

Vähäsen iskuvoiman varaan haluaisi Elis Ask nyt rakentaa tietä eteenpäin. Vastustajan pää saakin olla melkein betonia, jos Arin "pusut" osuvat. Mutta tuleeko Arista "Uusi Kokkonen"?

Hänen kehäilmeensä on vielä yksipuolinen. Raskaat nyrkit odottavat aukkoja, mutta teknisiä hienouksia Arin nyrkkeilyssä ei juuri ole. Neljän vuoden takainen tyrmäyshäviö paljasti myös, että monien muiden hirmuiskijöiden tapaan Arinkin oma leuka on haavoittuvainen. Kuitenkin hän on olemukseltaan Askin etsimää Rocky Marciano-tyyppiä. Isojen sarjojen nyrkkeilijäksi hieman lyhyt, mutta harteikas ja väkivahva iskijä, todellinen "muurinsärkijä".

Rocky Marcianohan oli raskaansarjan maailmanmestari 1952—1956. Hän voitti kaikki käymänsä 49 ammattilaisotteluaan ja luopui sitten vapaaehtoi-

tulevaisuuden mies tähtäimessä

**Tyytymättömämpi ilmeinen naama on Kaijanlaakson.
Voittaja — segrare, Ari Vähänen!**

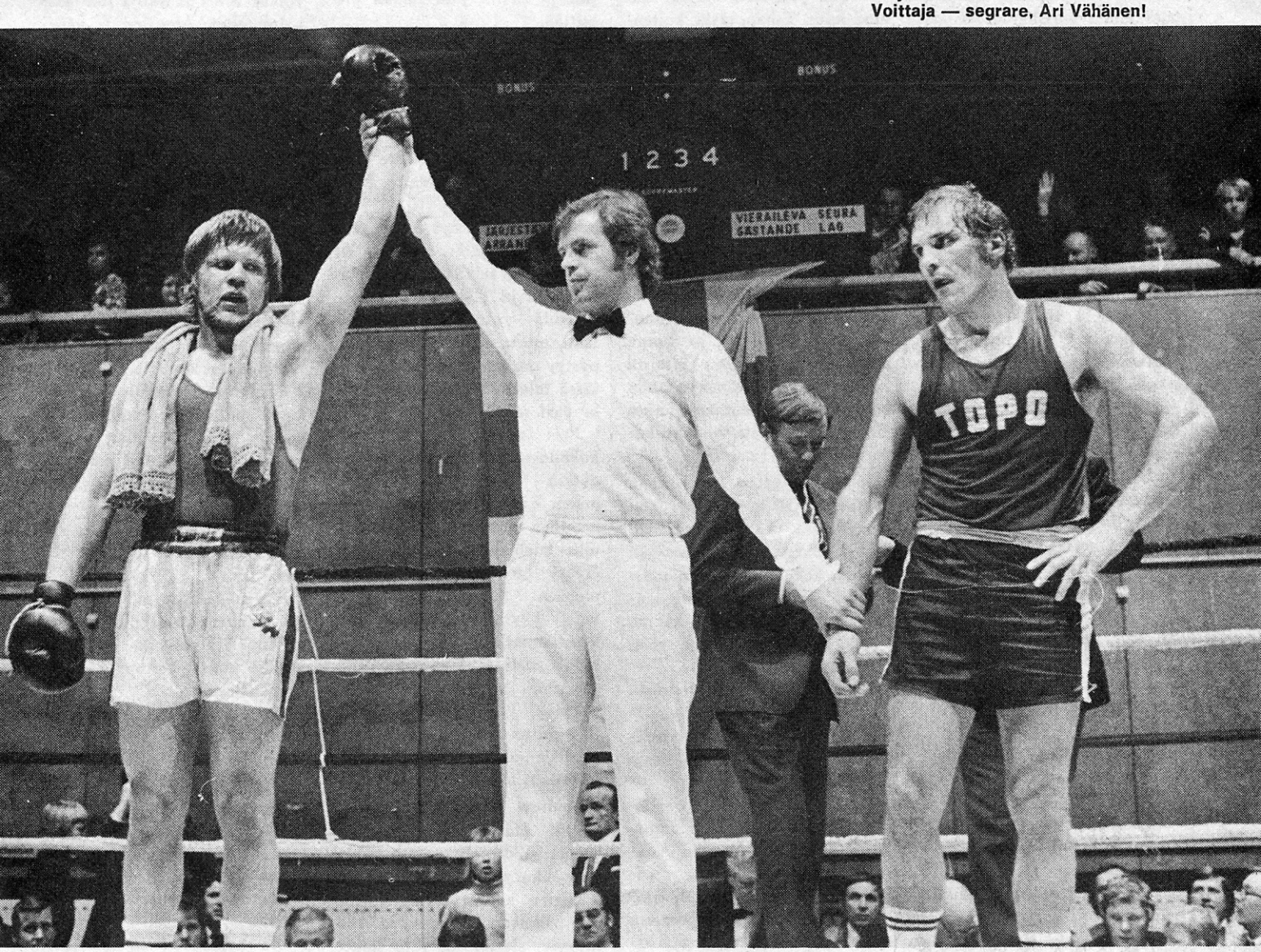

sesti tittelistään. Rockyn seuraajaksi tuli Floyd Patterson. Marciano itse kuoli myöhemmin lento-onnettomuudessa.

Elis Askin valmentajan taidot myönnetään niidenkin taholta, jotka eivät miehestä muuten pidäkään. Hän voisi hyvinkin saada Ari Vähäsen otteluilmeeseen uutta puhtia yhdistettynä entiseen iskuvoimaan. On muistettava, että amatöörinäkin Euroopan mestaruuden voittanutta Olli Mäkeä lukuun ottamatta Suomen ammattilaistähdet ovat olleet pitkälti Askin luomuksia. Eivät Risto Luukkonen, Mauri Backman ja Pekka Kokkonen amatööreinä mitään kansainvälisiä huippuja olleet, mutta Ask teki heistä sellaisia rahakehiin. Aivan hyvin hän voisi onnistua Ari Vähäsenkin suhteen. Mutta vaikeuksia on tie täynnä. Viime vuosina on ammattilaisilloissa ollut pitkiä taukoja, *35 % huvivero* nakertaa muutenkin kehnoa taloutta, yleisö seuraa nykyisin jääkiekkoa ja yleisurheilua.

Vähänen voisi katsomot täyttää. Mutta miehiä saisi mennä pinoon tiuhaan tahtiin, tappioihin ei olisi varaa. Toiveissaan pettyneitten ammattilaisten lista on pitkä, mutta kyllä sinne uusikin nimi sopisi...

Entä jos Ari Vähänen epäonnistuu? Amatöörikehiemme viime vuosien valovoimaisin tähti, *Kalevi Marjamaa,* on ilmoittanut, ettei halua ammattilaiseksi. Toinen kova mies, 29-vuotias *Kalevi Kosunen* taas on liian vanha aloittamaan. Sopivia tyyppejä ei ole näköpiirissä. Ammattilaisuus olisi sellaisessa umpikujassa, jossa saattaisi jopa Elis Askinkin keinot loppua. Amatöörien halukkuus rahakehiin vähenee. Stipendijärjestelmät keventävät taloudellista painetta, maaottelutasolle selviäminen tietää hienoja ulkomaanmatkoja. Tulevaisuus ammattilaisena on epävarma. Yhdenkin ottelun jälkeen ovat tiet amatöörien kansainvälisiin kilpailuihin tukossa.

Lopullisesti. ■

vattiin Andrewin kotona. Andrew rakastaa kotiaan. Hän on sisustanut sen itse. Hän oli käynyt Afrikassa, joten sisustus oli täydellisen afrikkalainen — seinästä seinään ja lattiasta kattoon seeprannahkaa.

Elokuvassa hassunkurinen guru pani estoisen miehen katselemaan olohuoneen ulkopuolelta miten pariskunta lemmiskeli lasipöydän päällä. Katselijana — tosin eri kulmasta — oli myös eräs toinen mies, joka makasi pöydän alla masturboimassa.

Sankarin osaa näytteli kaveri jonka nimi on Joe. Joe piti itseään todellisena näyttelijänä ja häntä ärsytti että häntä oli pyydetty näyttelemään pornoleffassa. Hän kieltäytyi aluksi osasta. Mutta setelit ovat sentään aina seteleitä.

Lasipöytä ei ole niitä kaikkein innostavimpia paikkoja seksille. Ei ainakaan miehelle.

Tämä kohtaus ei kuulunut minun tehtäviini. Olin alakerrassa kahvilla toisten samoin omia kohtauksiaan odottelevien näyttelijöitten kanssa.

Andrewin kirkuminen tunkeutui alakertaan saakka. Ryntäsin yläkertaan.

»Minä maksan sinulle seksaamisesta!» hän kirkui. »Maksan siitä että sinä nussit lasipöydällä etkä kyllä taatusti lähde täältä ennen kuin saat sen onnistumaan tuossa pöydällä!»

Näyttelijäparka yritti rukoilla armoa. »Polviin käy kipeää!»

»Painu hiiteen polvinesi!» Andrew kirkui. »Maksan sinulle nussimisesta! Ja sinähän jatkat siihen saakka kun se onnistuu!»

Jo joka aluksi oli ollut niin kovasti vastahakoinen esiintymään pornoelokuvassa sanoi: »Anna minun tehdä se hänen puolestaan. Minä pystyn rakastelemaan tuon pimun kanssa. Minulta se taatusti onnistuu.»

Siihen mennessä Joe oli joutunut jo niin pitkään harrastamaan tirkistelyä — roolinsa puitteissa tietenkin — että hän oli hyvin kiihottunut. Hänen housuissaan pullotti muhkea teltta.

»Ei, minä maksan tästä työstä juuri tälle kaverille», Andrew raivosi, »ja hän sen myös tekee!»

»Andrew», minä keskeytin. »Tällä tavoin et kyllä onnistu. Et käytä kovin tehokasta suostuttelua. Kaveri ei pysty enää siihen.»

»Hänen on pakko.»

»Jos hän ei voi, hän ei voi, sillä selvä.»

»Ja koko tämä paska menee pieleen . . .»

»Yritä jota kuta muuta. Ota uusi mies. Eihän tästä kuitenkaan tarvitse näkyä filmillä muuta kuin lähikuvia peniksestä. Taatusti kuvissa ei näy edes karvoja . . .

Andrew vilkaisi minua epäluuloisesti silmissään aavistus oivalluksesta. »Jahah . . . Haluaisitkos itse tehdä sen?»

Sitä en toki halunnut. Tuo lasipöytä ei ollut minua varten. Olin tehnyt tarpeeksi monta laukeamiskohtausta kyllin monissa idioottimaisissa tilanteissa osatakseni nyt jo asiani, myös liian vaikeista jutuista kieltäytymisen. Valkokankaalla kolmen neljän minuutin ajan näkyvää kohtausta voidaan kuvata neljä viisi tuntia.

»Parasta etten tule tähän mukaan. Olen mukana heti seuraavassa kohtauksessa tämän jälkeen. Olisi varmasti parasta kokeilla jotain muuta.»

»Hei te kaverit siellä alakerrassa!» Andrew karjui. »Tahdon teidät tänne ylös! Heti paikalla!»

»Tuo nahjus ei onnistu nussimaan», hän kertoi ympärilleen kerääntyneille näyttelijöille. »Haluan yhden teistä hänen tilalleen.»

Hän sai vapaaehtoisen sijaisen. Mutta tämäkään ei onnistunut. Kuulin alakertaan Andrewin kirkumisen tuntia myöhemmin. Andrew tosiaan hallitsi kirkumisen ja karjumisen taiteen.

»Pahuksen teeskentelijä! Sanoit pystyväsi nussimaan. Sinä sanoit . . .»

»Mutta Andrew, mä kuolen tähän selkäkipuun . . .»

»Selkä! Senkin aasi! Sinä sanoit pystyväsi nussimaan!»

»Andrew», minä taas puutuin puheeseen. »Tuo on hiton epämukava asento. Jos kaveri ei pysty tekemään sitä tuossa puolessa tunnissa, hän ei onnistu siinä myöhemminkään.»

»Antakaa minun», Joe rukoili. »Minä pystyn siihen. Minä voin nussia hänet.»

Hänen housunsa olivat jo alhaalla nilkoissa ja hän hankasi itseään täyttä vauhtia.

»Et sinä voi nussia», Andrew kirkui. »Siksihän sinun juuri pitää katsella. Että oppisit miten se tehdään. Ja vedä ne pöksysi ylös. Rypistät koko puvun!»

Andrew oli ilmiselvästi sekoittanut mielessään näyttelijän ja roolin jota tämän piti esittää.

Kuvaukseen otettiin uusi yrittäjä.

Puolen tunnin kuluttua kuului taas Andrewin kirkuminen.

»Mikä helkutti teitä kavereita oikein vaivaa? Ette pysty seksaamaan. Pilaatte koko filmin.»

»Andrew ole nyt kiltti», rukoili näyttelijätär. »Olen ollut tuntikausia selälläni tällä lasipöydällä ja . . .»

»Pidä vaan pyllysi paikoillaan, muru. Etsin jonkun joka pystyy ottamaan sinut. Onhan tässä talossa sentään pakko olla yksi **mies!**»

Pari muuta kaveria joutui kokeilemaan onneaan ja heidätkin todettiin riittämättömiksi. Lisää kirkumista.

Siihen mennessä Joe oli jo niin kuumana että hän pyysi erästä toista näyttelijätärtä pieneen lemmiskelyyn, ihan vain huvin vuoksi, paineen hellittämiseksi. Tyttö kiitti kohteliaasti ja kieltäytyi.

»Anna nyt Andrew minun yrittää», Joe rukoili kiihkeästi. »Minä pystyn siihen. Minun on pakko päästä yrittämään!»

Andrew ei edes kuunnellut häntä. Hän katsoi minua ja sanoi: »Pidit eli et, nyt sinun on pakko yrittää tätä.»

Onnen kautta satuin jotenkin saamaan erektion, pääsin Maryn sisään ja sain hänet huohottamaan. Hän olikin oikein hyvä huohottaja ja äänteliä. Mutta pian hänen huohotuksensa peittyi täydellisesti oven takaa kuuluviin intohimon ääniin.

Andrew ryntäsi kiireesti katsomaan mistä melu aiheutui.

Ja sitä kirkumista. »Kehtaatkin, keskelle minun hienoa seepramattoani, senkin kömpelö typerä hyypiö!»

Kävi ilmi että liiallinen jännitystila oli saanut Joen purkamaan lastinsa suoraan eteisen lattialle.

*

»Yhden päivän ihmeet» voivat pornohommissa olla tosi kivoja. Nämä ihmeet ovat noin tunnin mittaisia filmejä jotka kuvataan yhdessä ainoassa päivässä. Ne eivät yritäkään mitään erikoista ja kunnianhimoista. Monesti ne tehdään suurimmaksi osaksi paikan päällä improvisoiden. Ne voivat olla hauskoja tai raskaita tehdä. Myyjien ja välittäjien kannalta niiden ainoa todella tärkeä ominaisuus on että niissä täytyy olla runsain määrin seksiä.

Tein ihan vastikään yhden tällaisen ihmeen. Idea oli typerä. Koko juttu oli suorastaan naurettava. Ja sen tekeminen oli hiton hauskaa.

Näyttelin jälleen kerran hassua lääkäriä. Olin italialainen tohtori B. J. Scrotumi, jolla oli oma klinikka. Ylihoitajattareni oli Miss Nooky — varsinainen herkkupala.

»Tohtori Scrotumi — hätäkutsu tohtori Scrotumille!»

Eräs mies oli saanut peniksensä juuttumaan kiinni sairaalan alusastiaan käyttäessään sitä.

»Meidän täytyy operoida välittömästi», julisti tohtori Scrotumi.

Hyvä lääkäri alkoi pomppia miehen ympärillä, kiskoa ja nykiä, painella ja vetää. Potilas huusi. Tohtori hukkasi silmälasinsa.

»Antakaa minun tehdä operaatio loppuun», sanoi hoitajatar Nooky.

»Sattuu, sattuu», vaikeroi potilas.

Hoitajatar Nooky otti tilanteen hallintaansa ja sai alusastian irti.

»Tuntuu paremmalta», sanoi potilas.

»Ja kohta tuntuu vielä paremmalta», lohdutteli hoitajatar. Hän antoi loukkaantuneelle elimelle taidokasta oraalista terapiaa.

Pieni juutalainen mies tuotiin klinikalle miltei hysteerisessä tilassa. »Voi tohtori hyvä, ette kyllä ikinä usko mitä minulle tapahtui! Katselin herkkukaupassa miten ne jauhoivat maksaa. Mutta ne jauhoivat myös minun kaluani!»

»Kyllä minä sen kuntoon panen», tohtori lohdutti.

Tohtori määräsi sisar Nookyn lastoittamaan elimen ja lähetti sitten potilaan Masturbaatio Huoltoon.

PORNOFILMIEN SIITOSORINA

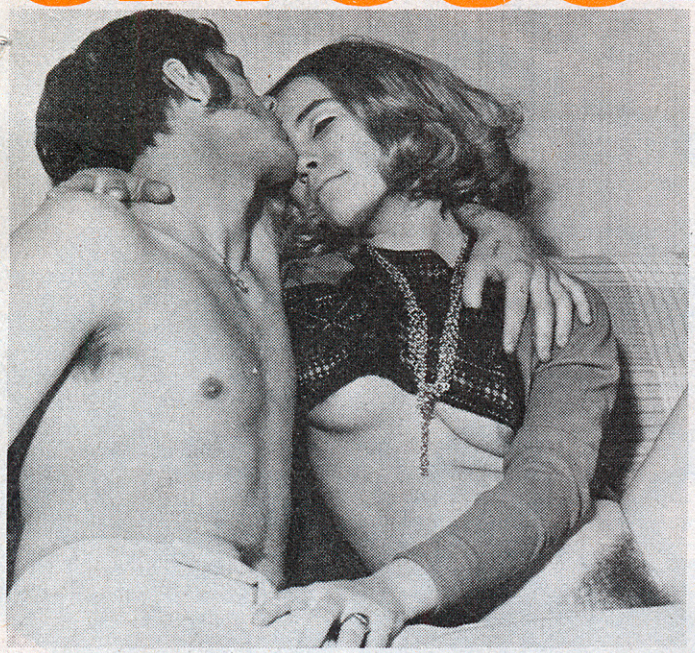

Sisar Nooky kykeni aina parantamaan impotentit potilaat jotka määrättiin Orgasmihoitoon.

Tohtori juoksenteli ympäriinsä hassu stetoskooppi teurastajantakin päällä keinuen. »Hmmmm. Minusta tuntuu että nyt on pienen kokeen aika», hänellä oli tapana mumista. Koe suoritettiin aina joko sisar Nookyn tai jonkun hänen alaisensa kanssa.

Tohtori hukkasi koko ajan silmälasinsa. Yhdessä kohtauksessa hän on menossa cafeteriaan mutta likinäköisyydessään eksyykin ruumishuoneelle. Hänen edessään on alaston ruumis pylly pystyssä. »Hmm. Näkyy olevan paahdettua kinkkua tänään», hän toteaa.

✳

Jos nyt pornokuvissa voi jotenkin leimautua tietyn tyypin edustajaksi, niin minun kohtalokseni koitui kyllä hassun tohtorin rooli.

Kaveri nimeltä Lenny Kortman pyysi minua näyttelemään yhden päivän ihmeessä jonka nimenä oli **Head Nurse.**

»Jos haluat minut hassuksi lääkäriksi, se maksaa sinulle 250 $», minä tokaisin reippaasti Lennylle.

Se oli ensimmäinen kerta kun sain 250 dollaria yhden päivän työstä.

Se oli myös Andrea Truen ensimmäinen elokuva. Nyt Andreasta on tullut yksi alan suurimpia naistähtiä.

Andrea näytteli kanssani myös Gerry Damianon elokuvassa **Meatball.**

Andrea True on todellinen herkkupala — hauska, sydämellinen, isosuinen tyttö. Suhtaudun häneen suunnilleen samoin kuin siveysapostoli Martha Mitchell pornoon. Andrea on valmis menemään pitemmälle kuin miltei kukaan muu saadakseen itselleen roolin. Hänestä olisi ylen ihanaa olla iso tähti ja liikkua isojen tähtien maailmassa kaiken kuuluisuuteen liittyvän hälinän keskellä.

Andrea liikkuu lainaamissaan loistoautoissa ja upeissa turkiksissa tunkeutuen mukaan kaikkiin pornoelokuvien ensi-iltoihin vaikkei edes itse vielä ole mukana näissä kuvissa. Hän järjesti omalla kustannuksellaan elokuvan **Illusion of a Lady** Salvador Dalille ja tämän oselotille.

»Söin eilen päivällistä Douglas Fairbanksin kanssa», hän kertoi minulle kerran Meatballin kuvausten väliajalla.

»Nuoremman vai vanhemman kanssa?»

»Vanhemman.»

Tosiasia, että Douglas Fairbanks vanhempi on ollut kuolleena jo kolmekymmentä vuotta ei toki kykene estämään Andreaa syömästä päivällistä hänen kanssaan.

Eräs ohjaaja jonka yhden päivän ihmeessä Andrea näytteli yhdessä silloisen poikaystävänsä Chrisin kanssa, voi todistaa että seuraava Andrean ja Chrisin välinen keskustelu on sanasta sanaan totta. Keskustelu käytiin tietenkin ennen kaikkea katselijoiden ja kuuntelijoiden takia. Ja kyllä he todella saivatkin koko seurueen huomion puoleensa jutellessaan illan suunnitelmistaan.

»Kuule Chris», sanoi Andrea, »meidän on parasta pitää kiirettä heti kun tämä kohtaus on saatu valmiiksi. Meidän pitää mennä tapaamaan Salvadoria.»

»Salvador Daliako?»

»Niin, ja Stanleyä myös.»

»Stanley Kubrickia?»

»Tunnemmeko me sitten jonkun muunkin Stanleyn?»

»Emmehän me vaan taas ole menossa syömään Stanley Kubrickin kanssa?»

»Olemme.»

Salvador Dali sattui juuri sillä hetkellä olemaan Espanjassa eikä lentämistä inhoava Stanley Kubrick ollut moneen vuoteen liikkunut minnekään Englannista.

Meatballin viimeisen päivän kuvaukset tehtiin kotikaupungissani Harrisonissa. Andrea saapui limousinessa jonka hän sanoi saaneensa lainaksi Doug Fairbanksilta. Päivän päätteeksi hän kysyi saisiko hän tarjota jolle kulle kyydin kaupunkiin. Eräs kameramies otti tarjouksen vastaan.

Andrea pyysi auton kuljettajaa pysäyttämään St. Moritz hotellin eteen. Hän aikoi pistäytyä tervehtimässä erästä hotellissa asustavaa ystäväänsä sattui olemaan hollywoodilainen lehtimies.

Kun kameramies odotteli autossa kuljettaja kääntyi kysäisemään häneltä: »Kukas tämän autovuokran sitten maksaa?»

Kameramies sieppasi nopeasti laukkunsa, pujahti ulos autosta ja jatkoi omin voimin kotiinsa.

✳

Elokuvan **Paradise Island** avulla pääsin ensi kerran matkustamaan USA:n ulkopuolelle pornon merkeissä. Vietin kuukauden St. Croix'ssa.

Eräs paikallinen lakimies ja mainosmies, jotka olivat parhaat ystävykset keskenään, halusivat tehdä kunnon pornoelokuvan ja he maksoivat suurimman osan koko lystistä. Mainosmiehen vaimo matkusti New Yorkiin ja palkkasi minut tekemään töitä 30 päivän aikana 1 000 dollarin edestä. Saisin myös asunnon ja täysihoidon. Nancy Warm, joka näytteli filmissä matkatoimistovirkailijaa, ja minä asuimme lakimiehen vierasmajassa hänen lähellä Frederickstadia sijaitsevan talonsa alueella.

Paradise Islandin tarina on itse yksinkertaisuus. Roolini mukaan esitin miestä joka oli juuri nähnyt elokuvissa kauniin tytön ratsastavan alastomana pitkin kaunista rantaa. Kahlatessaan lumisohjossa mies saa vastustamattoman halun poiketa matkatoimistoon.

»Haluan matkustaa trooppiselle saarelle», mies sanoo virkailijalle. »Sellaiselle missä tytöt juoksentelevat alastomina rannoilla rinnat uljaasti taivasta kohti sojottaen.»

Virkailija tietää yhden täsmälleen tällaisen saaren ja näyttää miehelle esitettä. Esitteen viimeisessä kuvassa näkyy sama nuori mies alastomana hevosen selässä yhdessä kauniin nuoren naisen kanssa — ihanalla palmurannalla tietenkin. Sekä hevosen selässä että rannalla harrastetaan hurjaa lemmiskelyä.

Palataan takaisin matkatoimistoon. »Ja katsokaapa miten ihanat auringonlaskut siellä on», virkailija huomauttaa ...

Auringonlaskukuvien jälkeen palataan taas alastomaan mieheen joka on nyt jo toisen naisen kanssa. »Ja vielä jäähyväisiksi tälle hurmaavalle saa-

SIVULLE 52

JERMU-AUTO

BMW 1502

BEMARI ON AUTO PAIKALLAAN

Yleensä näissä JERMUN jutuissa saksalaiset esiintyvät natsisikoina, jotka eivät paljon hyvää aikaan saa. Tällä kertaa esittelemme kuitenkin huomattavasti miellyttävämmän sakun, eli BMW 1502-merkkisen kuljetusvälineen.

TEKSTI & KUVAT: EL.

Pitempään ajellessa tekee mieli tarttua sormin ratin vaihtamista pienempään.

Kuka sen ostaa?

BMW on automerkki, johon liittyy tiettyä statusta, vauhtia ja ajamisen iloa. Bemari -kuski mieletään noin 30-vuotiaaksi tehokkaaksi kaveriksi, joka ei välttämättä ole vielä mennyt naimisiin, mutta tykkää kyllä tytöistä. Mitä isompi (ja kalliimpi) Bemu, sitä enemmän myös kuljettajan tyylikkyys lisääntyy: voi olla jo 'hieman harmaata eleganssia ohimoilla, mutta poikamainen pilke silmäkulmassa antaa ymmärtää, että auto on valittu siksi että sillä on erittäin mukava ajaa ja se antaa ajajalle toisenlaisen tunteen kuin esimerkiksi Mersu.

Sitäpaitsi ei tästä vehkeestä tarvitse luopua kun perhe alkaa kasvaa. Isommissa malleissa löytyy neljällä ovella ja muutenkin on kokoa tarpeeksi muutamalle mukulalle ja pakaasille.

BMW 1502 mallin myötä alkoi meillä Suomessa uusi vaihe näiden saksalaisten tarkkojen autojen myynnissä. Tuli uusi malli, tuli uusi maahantuoja ja homma alkoi pyöriä. Tästä on vakuuttavana osoituksena BMW 1502 nykyinen esiintyminen myyntitilastoissa. Varsin hyvä saavutus ottaen huomioon kilpailijat ja sen seikan, että halvin Bemari maksaa tätä kirjoittaessani noin 36.950 markkaa. Jokseenkin samaan hintaan saa useitakin eri merkkisiä autoja, joiden »nimestä» ei tarvitse maksaa niin paljon, niissä on joko enemmän tilaa tai isompi moottori ja ne saavat useammin konservatiivisen ostajan suosion. Mutta silti monet ovat valmiit siirtymään Bemarin rattiin.

Ajamisen iloa monta kiloa

BMW:n takaikkunassa näkee usein pienen mainostarran: BMW — ajamisen iloa. Eipä tuo lause juuri pahemmin valehtele — kyllä matka sen veran mukavasti sujuu. Istuimet ovat melko kookkaat ja antavat myös hyvän tuen sivusuunnassa. Hallintalaitteet ovat sopivasti käden ulottuvilla, ergonometrinen kokonaisuus ei ole mikään tyhjä kupla vaan toimiva kokonaisuus. Vakiovarusteratti tosin tuntuu turhan isolta, pitemmällä matkalla siirtyivät kädet helposti pitelemään kiinni ratin keskipehmusteesta, mikä tietenkään ei ole tarkoitus. Pienempikehäisen nahkaratin saa parilla satasella ja se lisää ajomukavuutta entisestään. Etuistuimilla on antoisat olot ja tilat, ei ota pää kattoon eikä polvet pauku kojetauluun koripalloilijallakaan. Takanaistujat eivät todennäköisesti ole aivan yhtä riemuissaan sillä varsinkin polvitilaa voisi olla reilummin varsinkin mikäli kuski ojentaa kätensä suoriksi ja työntää penkin taakse. Kolmelle riskille kundille on siis leppeästi tilaa, mutta neljäs pitää olla joku snadi keltanaama.

Näkyväisyys ulospäin on eräs niitä tärkeimpiä asioita mitä autolta täytyy vaatia. Miten voi ajaa jos ei näe mihin ajaa? Tässä suhteessa BMW on ollut edelläkävijä jo monta vuotta. Noin äkkipäätä vilkaisten näyttää auto kylpyammeelta, jonka päälle on laitettu ikkunakehykset ympäriinsä. Harvasta vehkeestä näkee niin hyvin ulos (ja sisään).

Ajamisen tekniikkaa

1502:n moottori on tilavuudeltaan 1573 cm³ mylly, joka kuljettaa 980 kilon painoista autoa parhaimmillaan noin 155 kilometrin tuntivauhtia (tehtaan ilmoitus). Siis ihan riittävästi. Kiihtyvyyttäkin löytyy sen verran että sakot saa halutessaan joka vaihteella. Kiihtyvyyshän on muuten huippunopeutta tärkeämpi seikka ajotilanteita ajatellen. Tehdas ilmoittaa pikku-bemulle seuraavanlaisia kiihtyvyyslukuja: 0—100 km/h 14,3 sekuntia. Jotta kyllä alta ehtii pois mikäli vain ratin ja penkin välissä tapahtuu vipinää.

Energiaa kun ei saa turhaan tuhlailla, muistaa tietysti jokainen kunnon kuski, että yläolevat luvut ovat vain äärriarvoja, jotka eivät normaaliajossa tule toteutumaan. On turha revittää kärryään sekuntikello kädessä kun ainoa tulos on palanut kannen tiiviste ja sakkolappu paikalliselta poliisilta...

Bensankulutuksesta puheenollen, ilmoittaa Bavarian Motor Works 1502 kulutukseksi noin 8,7 l/100 km. Tulos on luonnollisesti riippuvainen kaasujalan painosta, sääolosuhteista, renkaista ja ajon luonteesta. Nyrkkisääntönä on pidettävä ettei näihin ihannelukuihin todennäköisesti kukaan ole vielä päässyt, mutta yrittää tietysti aina voi.

Huomattava bensamittarin neulan liike alaspäin on huomattavissa, jos alkaa oikein tosissaan näyttää kenkää kaasupolkimelle.

Kulku on tasaisen jouduttavaa, ainoastaan jousituksen/iskunvaimentimien löysyys häiritsee välillä. Tiukissa käänteissä niiaa auto turhan syvään, mutta se korjaantuu jo melkoisesti jos viitsii sijoittaa muutaman satasen jäykempiin iskunvaimentimiin.

Vanhassa vara parempi?

Bemari edustaa sitä tietyssä mielessä vanhoillista autotyyppiä, jossa on moottori edessä, vetävät pyörät takana ja matkustamo on kokonaan erotettu tavaratilasta. Tästä on tiettyjä seuraamuksia, jotka ovat »perinteellisiä» — eivätkä aina välttämättä parhaita mahdollisia. Painonjakauma on yksi näistä, jonka varsinkin talvella tyhjää sutivat takapyörät välittävät kiroilevan kuljettajan tajuntaan. Vanha tuttu kikka on ostaa bensa-asemalta ns. autosoraa muutama kymmenenkilon pussillinen ja hetkauttaa takaluukusta vetävien pyörien avuksi. Pito paranee, mutta jatkuva »kuormattuna» ajaminen nostaa kulutusta ja lisää rasitusta jousituksille ja iskunvaimentimille. Mutta eipä ole mukavaa ruveta pikkutakkisillaan työntämään autoa ylämäkeen tai pikku knöölistä pois. On tähdennettävä että harvinaisen rauhallinen auto BMW on tässä suhteessa verrattaessa esimerkiksi uuteen Taunus 1,6:een, jonka perä heiluu kuin kiimainen koira.

Joo, kyllä kannattaa ...

...nimittäin sijoittaa vähät verotuksesta jääneet rahat bemariin, mikäli haluaa nauttia ajamisestaan ja arvostaa hyvää (joskin kallista) huoltoa ja auton arvon suhteellisen hyvää säilymistä inflaation, ruosteen ja päättävien elimien raiskaukselta. ■

Sattumia sodan soppajonossa

Nimimerkki Kaapo jatkaa pakinasarjaansa ja tässä hän hilpeästi kertoo miten hän yritti vapauttaa lähettinsä Raudun putkasta. Hän epäonnistui kuitenkin ja joutui itse istumaan 30 vuorokautta Viipurin päävartiossa, jossa vietettiin varsin railakasta elämää . . .

VIIPURIN PÄÄVARTION UPSEERIARESTILAISET KÄVIVÄT PÄIVITTÄIN KAPAKASSA RYYPPÄÄMÄSSÄ

●●● *Elettiin asemasotavaihetta* itäisellä Karjalan kannaksella. Tykkikomppaniamme oli muutaman viikon ollut reservissä ja levossa Raudun korkeudella, jonka liepeillä myös divisioonamme esikunta sijaitsi. Aika oli kulunut varus- ja asehuollon sekä koulutuksen merkeissä jonka lisäksi varsin runsaat vapaa-ajat vietettiin seurustelun, urheilun, kalastuksen, korttipelin — ja tietenkin ryyppäämisen parissa.

Komppanian vahvuus supistui tällaisina aikoina melkoisesti sillä lomalla olevien määrä oli aina suuri. Tosin oli olemassa tarkat määräykset siitä montako prosenttia sai olla yhtaikaa lomilla, mutta varsinkin itsenäisten yksikköjen päälliköt katsoivat usein läpi sormien ja myönsivät lomia huomattavasti yli sallitun rajan. Ja niin tein minäkin — silläkin uhalla että valmius kärsi, mutta kuten sanottua, elettiin melko rauhallista asemasota-aikaa ja minä soin mielelläni loman ihanuudet mahdollisimman monelle kaverille.

Kerran oli kuitenkin käry lähellä. Eräänä päivänä tuli nimittäin soitto divisioonan esikunnasta ja adjutantti määräsi tykkikomppaniamme osallistumaan seuraavana päivänä armeijan lipunpäivän paraatiin.

Jaa'a. Siinäpä sitä oltiin! Laskimme yhdessä vääpelin kanssa vahvuutemme ja totesimme alakuloisesti ettei löytynyt kuin kourallinen miehiä. Tilanne oli varsin tukala. Otsa pantiin ryppyyn ja mietiskeltiin. Mitä tehdä? Silloin välähti: Kun ei ole omasta takaa miehiä niin pitää lainata!

Soitin siis krh-komppanian päällikölle, hyvälle ryyppykaverilleni ja esitin huoleni:

— Kuulehan Väiski, olen pahassa pinteessä. Pitäisi huomenna lähteä paraatiin, mutta ei ole miehiä asettaa riviin. Voisitko ehkä lainata?

— Paljonko tarvitsisit?

— No pari joukkuetta ainakin . . .

— Älä helvetissä. Mullakin on pirusti miehiä lomalla ja komennuksilla, mutta eiköhän se siitä järjesty. Missä ja milloin niiden pitää ilmoittautua?

Annoin Väiskille tarvittavat tiedot ja niin sitten kävi, että kaksi joukkuetta ilmoittautui määräajassa, ja ne liitettiin vajaan oman joukkueeni jatkoksi. Ja kun ohimarssin aika tuli saapastelin itse kärjessä ja karjasin sotaisimmalla äänelläni:

— Tykkikomppania huomio, katso oikeaaaaan päin!

Tämä kävi täydestä eikä korkea esikunta saattanut aavistaakaan että suurin osa komppaniastani oli muualta "lainattu". Ja lainamiehet puolestaan eivät ilmeelläkään paljastaneet että ne olivat vallan toisen aselajin miehiä . . .

Muutaman päivän kuluttua vahvuus kuitenkin jälleen alkoi olla "rintamakelpoinen" sillä edessä oli jälleen vaihto etulinjaan, muistaakseni Lempaalajärven lohkolle. Lomalaisia oli siis viime päivinä palannut melko runsaasti ja niiden mukanaan ns. tuliaisviinat joten oli aivan luonnollista että lähtöä edellisenä päivänä ryypättiin oikein kunnolla. "Sen kunniaksi että sisko pääsi sahalle töihin" kuten meillä tavattiin sanoa.

Niin sitten kävi että yksi ja toinen sammui joko parakin laverille tai puskan juureen, joidenkuiden lähtiessä "kylälle" tokkuroimaan — niiden joukossa yksi taisteluläheteistäni, joka muuten sattui olemaan lankoni. Eikä kestänyt kauan ennenkuin minulle tultiin ilmoittamaan että lähettini oli esiintynyt siksi kovaäänisesti että järjestyspartio oli napannut hänet kiinni ja passittanut suoraan putkaan.

Se oli tietenkin sillä hetkellä ainoa oikea paikka miehelle joka ei pystynyt käyttäytymään kunnolla, mutta enhän minä pienessä omassa nousuhumalassa sitä tajunnut vaan ärähdin heti, ettei minun miehiäni noin vaan telkien taakse suljeta.

Keräsin pari miestä mukaani ja lähdin kävelemään päävartioon jonne saavuttuani tiukassa äänensävyssä vaadin lähettini vapauttamista . . .

— Ei tule kysymykseenkään, kuului jämerä vastaus. — Mies on räyhännyt kylällä ja on umpikännissä, joten hän pysyy täällä aamuun saakka. Sillä siisti ja sipuli.

— Ei hän niin kännissä ollut, yritti yksi mukanaolleista kavereista selittää. — Hiukan vain lauleskeli . . .

— Siinäpä kuulitte, sanoin variopäällikölle. — Vapauttakaa hänet heti, me hoidamme hänet takaisin komppaniaan, miehelle on aivan ilmeisesti tehty rakaa vääryyttä!

— Hän on ja pysyy putkassa, kuului tyly vastaus. — Ja ellei luutnantti itse heti lähde täältä kävelemään niin panemme teidätkin putkaan.

Sitä vartiopäällikön ei olisi pitänyt sanoa.

— Vai että minutko *putkaan*, karjasin! — Kyllä minä jumalauta vielä näytän teille! Pannaan tykit asemiin ja ammutaan koko teidän päävartionne tuusan nuuskaksi! Hakekaa vahvistusta komppaniasta pojat . . .

Tätä viimeistä minun ei olisi pitänyt sanoa. Vahvat käsivarret tarttuivat minuun ja raahasivat minut kohti koppia. Panin tietenkin rajusti hanttiin ja taisivat omat miehenikin puolestaan hiukan avustaa. Syntyi varsinainen käsikähmä ja tilanne alkoi jo näyttää varsin kriittiseltä. Onneksi paikalle juuri sillä hetkellä saapui varuskunnan komendantti — ilmeisesti päävartion hälyttämänä — ja keskeytti kahakan.

Komendantin naama venyi pitkäksi kun hän totesi minun olevan rytäkän keskipisteenä — olimmehan me vanhoja hyviä tuttuja ja olimme viimeksi toisailtana pelanneet pokkaa yhdessä, joten ei hän millään kehdannut passittaa minua putkaan. Mutta toisaalta hän oli vastuussa järjestyksestä ja tottakai hänen oli pakko alaistensa silmissä säilyttää auktoriteettinsa ryhtymällä edes jonkinlaisiin toimenpiteisiin. Hänen diplomaattinen ratkaisunsa kuului:

— Kuulehan, painu äkkiä takaisin omalle komentopaikallesi ja jätä se lähetti putkaan selviämään, muuten tässä on piru irti.

Tajusin että hän oli täysin oikeassa ja häivyin vähin äänin takaisin komppaniaan, jossa läksiäisiä jatkettiin varsin kalsean tunnelman merkeissä. Seuraavana päivänä oli tunnelma vieläkin kolkompi sillä vasta silloin oivalsin lopullisesti mitä olin tehnyt. Tartuin puhelimeen ja soitin komendantille.

Tavallisesti niin hilpeän kaverin äänensävyssä oli sekä vaivautuneisuutta että myötätuntoa:

— Voi sun perkele, nyt on asiat huonosti. Tieto eilisestä kahakasta on jo levinnyt divisioonan esikuntaan ja voit odottaa soittoa sieltä milloin tahansa. Kyllähän minä ymmärrän että se oli humalaisen päähänpistos, mutta katsos lakipykälien mukaan sä oot syyllistynyt *kapinaan!* Toivotaan nyt vaan ettet joudu linnaan . . .

Komendantti oli oikeassa. Ei kestänyt kauan ennenkuin puhelin soi. Langanpäässä oli divisioonan oikeusupseeri, joka kohteliaasti pyysi käymään esikunnassa. "Sen eilisen asian selvittämiseksi".

Tottakai oikeusupseerikin oli vanha tuttavani ja syntyi jälleen kiusallinen tilanne kun hän ryhtyi minua kuulustelemaan. Virallinen ilme kasvoillaan, mutta pieni hymy suupielessä. Hänenkin oli pakko täyttää velvollisuutensa, mutta samalla hän ilmeisesti sääli kaverin noloa tilannetta.

No, syntyihän siitä jonkinlainen kuulustelupöytäkirja ja minä lähdin iltapäivällä komppaniani kanssa etulinjaan odottamaan tilanteen kehitystä. Kului viikko, kului pari, eikä mitään kuulunut. Tuli vuoroloman aika ja olin jo kirjoittamassa kotiin ettei taida tulla lomaa vähään aikaan koska täällä on niin paljon uusia asioita hoidettavana . . .

Panin kuitenkin loma-anomukseni vetämään ja kas ihme — loma tuli ihan tavalliseen tapaan kuin apteekin hyllyltä ja hilpein mielin heittäydyin nauttimaan pääkaupungin tarjoamista iloista.

Luulin jo, että koko asia oli unohtunut ja että rikokseni oli pantu villasella, mutta siinä minä kuitenkin erehdyin. Palattuani takaisin lomalta oli pöydälläni divisioonan päiväkäsky jossa mm. luki, että minut oli rangaistu 30 vuorokauden arestilla "epäsotilaallisesta käyttäytymisestä". Yksi joukkueenjohtajistani joka oli ollut puuhassa mukana sai 21 vuorokautta ja sama tuomio langetettiin myös koko jupakan varsinaiselle aiheuttajalle, taistelulähetilleni ja langolleni.

No niin, hullumminkin olisi voinut käydä ja tiesin hyvin että upseerit joutuivat kärsimään arestirangaistuksensa Viipurin päävartiossa — varsin mukavissa olosuhteissa, joten eihän tässä enää mitään hätää ollut.

Kuvavaaa silloisille olosuhteille oli kuitenkin ettei kukaan kertonut meille milloin meidän olisi pitänyt lähteä rangaistusta kärsimään. Kului jälleen viikkoja ja kuukausia, kävimme välillä lomilla eikä kukaan kysynyt meiltä milloin meidän tekisi mieli käväistä Viipurin päävartiossa ja olen melko varma siitä että koko rangaistuksemme olisi jäänyt kärsimättä ellemme itse olisi tarttuneet asiaan.

Kyllästyneenä rintamaelämään joukkueenjohtajani Eepo eräänä kauniina päivänä tokaisi:

— Mitäpäs jos lähtisin käymään Viipurissa tutkimassa sikäläistä päävartiota. Siellä kuulemma vietetään mukavaa elämää . . .

Ja niin me katsoimme valmiiksi sopivan päivämäärän todettuamme että emme voi lähteä sinne yht'aikaa — jommankumman piti aina olla paikalla komppanianpäällikön virkaa hoitamassa. "Vangilla" piti kuitenkin olla saattaja (!) joten soitin divisioonaan ja pyysin saada lupaa lähteä saattamaan joukkueenjohtajaani Viipurin arestiin. Divisioonassa hiukan kummasteltiin että mikä hinku nyt oli päästä putkaan, mutta ei siellä pantu hanttiinkaan ja "tilattuamme huoneen" lähdimme sitten määräpäivänä matkaan junalla.

Oli meillä pienet "eväätkin" matkassa ja perillä Viipurissa painuimme suoraan Eepon kotiin — hänen vanhempansa asuivat nimittäin siellä — jossa söimme hänen äitinsä tarjoaman ruhtinaallisen päivällisen kaikkine tilpehööreineen. Päävartiossa piti ilmoittautua ennen puolta yötä ja siihen mennessä olimme jo saavuttaneet varsin mukavan olotilan ja hilpeällä tuulella lähdimme tallustelemaan kohti päävartiota. Siellä vartiopäällikkö otti meidät ystävällisesti vastaan, vilkaisi kumpaakin ja kysyi:

— Jaa että kumpiko herroista haluaa jäädä tänne . . .?

Ilmoitin että sinne jäävä oli tällä kertaa joukkueenjohtajani, mutta että itsekin olin tulossa lähitulevaisuudessa mikäli kaveri oli valmis suosittelemaan "hotellia".

Kolmen viikon kuluttua Eepo palasi pirteänä ja hyväntuulisena komppaniaan ja suositteli vilpittömästi minullekin vastaavanlaista lomaa. Ja jonkin ajan kuluttua hän vuorostaan lähti saattomieheksi Viipuriin, jossa tällä kertaa istuimme iltaa sikäläisessä anniskeluravintolassa . . .

Viipurin päävartion upseerien arestihuone oli yhteinen kaikille. Siellä oli muistaakseni tilaa kahdeksalle upseerille ja astuessani sisään se oli täynnä iloisia veikkoja, jotka innokkaasti löivät pokkaa. Ensiesittelyssä kävi ilmi että kaikki olivat erittäin rentoja ja hauskoja kavereita. Olipa joukossa eräs nykyinen hyvin tunnettu pankkiirikin, joka oli saanut muutaman viikon rangaistuksen huolimattomista sahatavarakaupoista armeijan sahalla, oli ekonomeja, oli maistereita ja maanviljelijöitä ja rangaistusten tavallisimmiksi syiksi ilmoitettiin — tietenkin — viina . . .

Osallistuin tietenkin heti peliin ja niin ensimmäinen yö kului pokan ja tutustumisen merkeissä. Jonkinlainen virallinen herätysaika oli varmasti olemassa, mutta siitä ei kukaan piitannut vaan nukuttiin niin myöhään kuin unta riitti. Ja aamupesun jälkeen olikin pian edessä "päiväkävely". Virallisesti upseeriarestilaiset kävellytettiin Viipurin kaduilla vartiopäällikön johdolla ja se tapahtui näin:

Parin kadunkulman päässä päävartiosta pysäytettiin ja pidettiin pieni neuvottelu. Mikä on päivän ateriapaikka? Ravintola Palatsi! Hyvä, kuulehan, vartiopäällikkö, kello on nyt 12.15, tapaamme tässä samassa kulmassa kello kuusitoista. Onko selvä?

SIVULLE 41

Poliisit jahtaavat 50 miljoonan pankkirosvoja

Piirtäjän kuvaus Nizzan Societe Generale-pankin kassaholvista, jonne varkaat kaivautuivat monimutkaisen tunnelijärjestelmän kautta.

VIEMÄRIROTAT YHÄ KARKUTEILLÄ

**** He ovat tällä hetkellä Euroopan etsityimmät varkaat. Jengissä ovat ilmeisesti mukana alansa pätevimmät asiantuntijat, räjäyttäjät, tunnelinkaivajat ja sähkömiehet.**

**** Viemärirotat ovat lisäksi huumorimiehiä. He jättivät jälkeensä tyhjennettyyn pankkiholviin pankin asiakkaiden tallelokeroista löydettyjä pornokuvia, joilla olisi niissä esiintyvien julkisuuden henkilöiden maine mustattu lopullisesti.**

**** Rotat eivät ottaneet kuvia mukaansa. Näyttää siltä ettei heillä ole tarvetta ryhtyä kiristäjiksi.**

●●● *"Viemärirottien"* ensimmäinen todella tuntuva isku kohdistui ranskalaisen pankin Societe Generalen Nizzan konttoriin heinäkuussa. Se käynnisti Interpolin piirissä ajojahdin, joka on laajimpia kansainvälisen poliisijärjestön historiassa.

Ja kuin kaikkia poliisin yrityksiä ilkkuen viemärirotat iskivät uudelleen elokuussa, saman pankin Pariisin konttorissa.

Saalis pelkästään ensimmäisestä keikasta 50 miljoonaa, toisesta vielä paljon lisää. Kun on arveltu, että miehiä oli keikoilla mukana korkeintaan viisi tai kuusi, jo nyt jokainen heistä on äveriäs mies.

Mikään ei kuitenkaan viittaa siihen, että he olisivat luopumassa äärimmäisen menestyksekkäästä urasta, joka on lisäksi taannut heille julkisuutta maailman laidalta toiselle. Heidän temppunsa on nimittäin mielikuvituksellisinta rikoshistoriassa sitten Englannin suuren junaryöstön toistakymmentä vuotta sitten.

Ovelat pankkirosvot hankkivat itselleen viemärirottien lempinimen tavalla, jolla he pankkiholveihin pääsivät. He kaivautuivat sisään Nizzan ja Pariisin viemäriverkostoa taitavasti hyväkseen käyttäen.

KÄÄNNÄ

Poliisi laskeutumassa Nizzan pankin edustalla olevan viemäriluukun kautta maanalaiseen tunneliin.

Poliisit jahtaavat 50 miljoonan pankkirosvoja

Murrot ja kaappaukset ajoitettiin taitavasti viikonlopuiksi, jolloin kukaan ei rosvoja häirinnyt. Ja asia paljastui pankkivirkailijoille vasta maanantaina, jolloin konnat saaliinsa kanssa olivat jo teillä tietymättömillä.

Viemärirottien saalis on koostunut sekä käteisestä rahasta että arvoesineistä. Kultaa ja timantteja on kateissa melkoinen määrä.

Ainoa lohtu pankille ja sen asiakkaille on, että pankin vakuutukset kattavat vahingot. Ongelmana on kuitenkin miten luotettavasti arvioida tallelokeroiden sisältö: asiakkaidenhan ei tarvitse pitää niissä säilyttämistään varoista ja arvoesineistä luetteloa. Pankki ja vakuutusyhtiö pelkäävätkin, että kadonneiksi ilmoitetaan olemattomiakin rahoja ja koruja.

Societe Generalen asiakkaita häiritsee moni muukin seikka. Pankki mainosti itseään Ranskan Fort Knoxiksi, siis maailman varmimmaksi turvasäilöksi, ja sai monen asiakkaan säilömään holveihinsa sellaista tavaraa, jota ei uskallettu kotioloissa säilyttää. Kuten salaisten sveitsiläisten pankkitilien numeroita, jotka kiinnostavat erityisesti lehdistöä ja poliiseja, voidaanhan niillä päästä suurtenkin veropinnausten jäljille.

Ja se taas olisi äärimmäisen kiusallista huippupoliitikoille ja muille julkkisrikkaille, joita asia koskee.

Eikä siinä kaikki: tallelokeroissa tiedetään olleen pitäviä todisteita, mm. kirjeitä salaisista rakkaussuhteista, joiden paljastuminen antaisi Ranskan seurapiireille puheenaihetta vuosisadaksi eteenpäin.

Ainakin yhtä vähän toivovat Societe Generalen asiakkaat julki niitä pornokuvia, joita viemärirotat löysivät tallelokeroista ja liimailivat pankkiholvin seiniin. Ne esittävät nimittäin eräitä hyvin kuuluisia henkilöitä mukana orgioissa, jonka laatuiset olisivat paljastuessaan monelle huippu-uralle tuhoksi.

Interpolin tutkijat ovat valmiita uskomaan, että viemärirotat ovat kansainvälinen rikollisjoukkio.

— Ranskassa ei ole niin montaa huippuasiantuntijaa, että heistä saataisiin kasaan moinen ammattilaisjoukkio, sanoo Ranskan poliisin edustaja. — Olemme saaneet Interpolilta listan mahdollisista syyllisistä ja joukossa on länsisaksalaisia, belgialaisia, italialaisia ja skandinaaveja. Kaikissa Euroopan maissa on nyt meneillään tehostettu valvonta näiden epäilystenalaisten saamiseksi käpälälautaan ja mahdollisesti syytteeseen osallisuudesta viemärirottien toimintaan.

Nizzan pankkimurron tutkijat ovat yhä ymmällään siitä kuinka kaikki saattoi yleensä tapahtua. Tunneli, joka oli kaivettu pankkiholvin seinää päin viemäritunnelista, oli niin hyvin suunniteltu, tuettu ja suunattu, että sen tekeminen vaati poliisin arvion mukaan useiden viikkojen työn.

Poliisivartio Pariisin Societe Generale-pankin edustalla. Tästä pankista, joka sijaitsee Saint Louis saarella, vorot tyhjensivät 191 säilytyslokeroa.

Kuinka se voitiin tehdä ilman, että kukaan huomasi asiaa. Ja kuinka rosvot saattoivat päästä eroon niistä useista tonneista hiekkaa ja savea, joita tunnelista on kuljetettu muualle. Arvoituksia, arvoituksia . . .

Osan kuljetuksista viemärirotat ovat hoitaneet pitkin pientä Paillon -jokea, joka laskee suoraan viemäreihin, siitä tutkijat ovat yhtä mieltä. Apuna on luultavasti käytetty kumilauttoja, joilla mahdollisesti on viety pois sekä siirretty maa että betoni, joka räjäytettiin pankkiholvin seinästä.

Nizzan kaupunki avusti viemärirottia hyvin ystävällisesti tarjoamalla näille sähkön. Se vedettiin pitkällä kaapelilla yhdestä kaupungin viraston pysäköintipaikan mittarista.

Kun tie holviin oli räjäytetty auki, viemärirotat alkoivat askarrella tallelokeroiden kimpussa hitsausvälinein. Vain rahat ja arvoesineet kelpasivat. Osakkeet ja muut asiakirjat leviteltiin pitkin holvia tai niitä käytettiin vessapaperina viemärikäytävässä. Ja pornokuvilla tehtiin kuten edellä kerrottiin.

Societe Generalin johto Pariisissa oli niin varma pankkiholvistaan, ettei sinne oltu asennettu edes hälytysjärjestelmää. Kenellekään ei juolahtanut mieleen mahdollisuus, että jonkun onnistuisi tunkeutua sinne sisään.

Viemärirotilla oli epäonneakin matkassaan, sillä he ehtivät avata vain 317 tallelokeroa yhteensä neljästä tuhannesta, eivätkä koskeneet pankin kassakaappeihin ollenkaan. Syyksi on arveltu, että sunnuntaina alkoi sataa ja viemäritunneliin alkoi tulvia pitkän kuivan kauden jälkeen niin runsaasti vettä, etteivät rosvot saattaneet olla varmoja pakotiensa turvallisuudesta.

He ilmeisesti poistuivat sunnuntai-iltana kun aikaa olisi ollut ainakin maanantain pikkutunneille. Muutamakin tunti lisää holvissa olisi saattanut paisuttaa heidän saaliinsa kaksin -tai kolminkertaiseksi. Ja jos keikka olisi onnistunut täydellisesti eli pankin holvit olisi tyhjennetty myös, saalis olisi saattanut olla miljardin luokkaa.

Poliisien oli pakko tunnustaa, että pankkiholviin pankkisalista johtavan oven hitsaaminen kiinni sisäpuolelta oli nerokas temppu. Pankin virkailijat eivät maanantaina tienneet miksi ovi ei auennut, ei sitä aluksi tiennyt lukkoseppäkään. Ja kaikkien ihmetellessä konnat saivat päivän lisää välimatkaa, kukaan ei vielä silloin aavistanut mitä holvista paljastuisi.

Ovi oli pakko murtaa ja se onnistui vasta myöhään maanantai-iltana. Vuorokautta sen jälkeen kun viemärirotat olivat poistuneet ensin kumiveneillä ja sitten poliisin arvelun mukaan monella autolla.

Jälkeensä he olivat jättäneet työkaluja monen tuhannen frangin arvosta. Yhdestäkään ei tavattu sormenjälkiä, sekin kertoi ammattilaisista.

Yhdelle holvin seinälle he olivat maalanneet lauseen: Ei vihaa, ei väkivaltaa, ei suuttumusta. Sen viereen oli piirretty kansainvälinen rauhanpuolustajien merkki, ympyrä ja siinä iso Y ylösalaisin.

Viemärirotat eivät suinkaan työskennelleet holvissa suolet kuristen ja kuivin suin. Lautasia, veitsiä ja haarukoita sekä ruoantähteitä löydettiin suuret määrät, samoin tyhjiä viinipulloja.

Societe General yritti salata tapahtuneen niin pitkälle kuin mahdollista, olihan kyseessä pankin maineen kannalta hyvin kohtalokas isku. Mutta se ei tietenkään onnistunut, sillä pankin käteisvarojen loppuessa jo maanantaina aamupäivällä ja vihaisten asiakkaiden kan-

KÄÄNNÄ

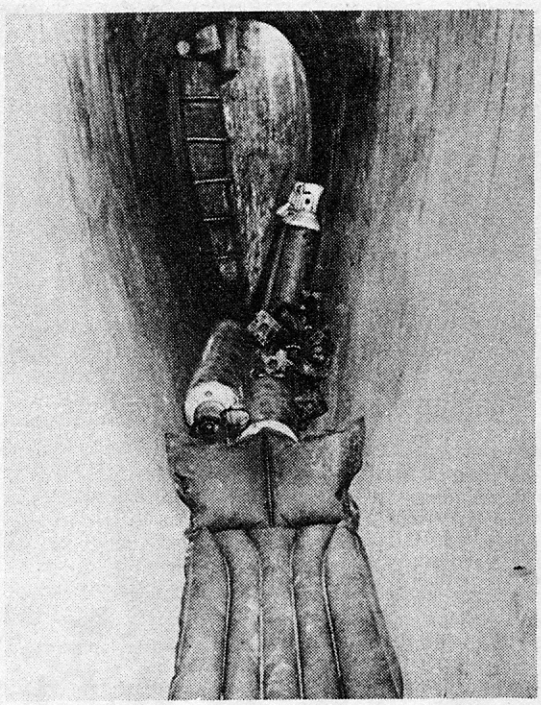

Ilmapatja sekä muuta rekvisiittaa, jonka varkaat jättivät jälkeensä murtauduttuaan pariisilaiseen pankkiin.

soittaessa pankkisalin vaatien omiaan, huhut alkoivat hurjina kiertää pitkin ja poikin Nizzaa. Jopa pankin konkurssista puhuttiin.

Pankin johdon oli pakko tunnustaa tapahtunut välttääkseen mellakan puhkeamisen. Siinä vaiheessa olivat salissa jo kaikuneet uhkaavat huudot! — Tappakaa pankinjohtaja! Rahamme on kavallettu!

Pankinjohtaja Jacques Guenet oli todellakin hengenvaarassa, alaiset saivat juuri ja juuri pelastettua hänet raivostuneiden asiakkaiden kynsistä.

Asiakkaat selvisivät jupakasta loppujen lopuksi varsin tyynin mielin, etenkin vakuuttuaan siitä, että vain rahaa ja arvoesineitä oli kadonnut. Vain yksi nainen pyörtyi ja jouduttiin virvottelemaan konjakilla kun hänelle kerrottiin, että timantit hänen tallelokerostaan olivat tiessään.

* * *

Tasan neljä viikkoa Nizzan keikan jälkeen viemärirotat iskivät Societe Generalen konttoriin Pariisissa, Ile St Louisissa. Poliisilla ei ole epäilystäkään siitä, että kyseessä olivat samat kaverit. Ryöstö oli Nizzan täydellinen kopio. Sitäpaitsi Pariisin laaja ja sokkeloinen viemäriverkosto sopi tarkoitukseen jos mahdollista vieläkin paremmin kuin Nizzan vastaava.

Pariisin viemärit ovat katujen suuntaisia ja niillä on yläpuolella kulkevien katujen nimet. Täydelliset kartat viemäreistä on kenen tahansa saatavilla kaupungin katurakennusosastolta.

Nyt niiden jakelua tosin valvotaan, sillä poliisit pelkäävät, että esimerkiksi vierasmaalaiset terroristit saattavat yrittää viemärien kautta ulkomaalaisten lähetystöjen kimppuun.

Pariisissa rosvojen uskotaan päässeen pankkiholviin lauantaina iltapäivällä. Sunnuntai-iltaan mennessä he olivat hitsanneet auki 191 tallelokeroa, joukossa maailmankuuluille filmitähdille ja äärimmäisen rikkaille liikemiehille kuuluvia.

Poistuessaan viemärirotat jättivät taas jälkeensä erittäin tehokkaat, kalliit ja uudenaikaiset murtovälineet, Ja tietenkin tyhjiä viinipulloja, kaluttuja kanankoipia ja patongin muruja, hedelmien kuoria ja muuta roinaa.

Pariisissa viemärirotat olivat saaliinsa suhteen valikoivampia. Kultarahat, harkot ja käteinen kelpasivat, korut eivät enää. Ehkä niiden rahaksi muuttamisessa oli ilmennyt vaikeuksia alamaailmassakin.

Kohtalon ivaa oli, että useat henkilöt vakuuttavat kuulleensa meteliä pankkiholvin tienoilta murtoviikonloppuna. Mutta kukaan ei osannut epäillä, että jälleen olisi meneillään suurkaappaus. Useimmat ajattelivat, että melu kuuluu läheisen ravintolan keittiöstä.

Kohtalo kolhi kovin sitäkin rikasta pankkiiria, joka Nizzanryöstön jälkeen siirsi kaiken omaisuutensa Societe Generalen tallelokeroon ajatellen, ettei tätä pankkia uskalleta ryöstää toistamiseen. Ja tietenkin hän arveli, että pankin turvallisuusjärjestelmä uusitaan kiireesti idioottivarmaksi.

Väärin. Societe General sai kuukaudessa maineelleen jo toisen iskun ja pankin johtoa ollaankin uusimassa. Pankin mainetta yritetään pelastaa kasvojen pesulla.

Se ei kuitenkaan saata onnistua enää Pariisin kaappauksen jälkeen. Asiakkaat, joille vahinkoa tuotettiin, ovat Ranskan eliittiä. Kreikkalainen Pariisissa asuva laulutähti Moustakis oli yksi uhreista, mutta ei suinkaan kuuluisin.

Edesmenneellä presidentti Georges Pompidoulla oli tallelokero pankissa. Sen avaimet olivat hänen vaimonsa hallussa presidentin kuoleman jälkeen. Ranskassa pelätään, että kateisiin on saattanut joutua Pompidoun jälkeensä jättämiä salaisia asiakirjoja.

Papereiden joukossa uskotaan olleen tietoa presidentin avioliiton ulkopuolisista suhteista sekä niiden henkilöiden nimet, jotka yrittivät estää hänen pääsynsä presidentiksi. Nuo henkilöt laskivat julkisuuteen kuvia Pompidoun vaaleasta ja miestään nuoremmasta vaimosta seksiorgioissa. Kuvilla yritettiin tehdä Pompidoun maineelle hallaa, mutta ranskalaiset viranomaiset onnistuivat painamaan jutun suurelta osin villaisella.

Muita Societe Generalen asiakkaita ryöstetyssä Ile St Louisin konttorissa ovat filmitähti-tuottaja Jean-Claude Brialy, näyttelijätär Michele Morgan, kirjailija James Hadley Chase ja Bedfordin herttuapari, sekä monet muut.

Pariisin keikalla viemärirotat saivat myös vuorokauden turvallisen etumatkan, sillä maanantaina pankki oli suljettu.

Nizzan tapaan mitään ratkaisevia johtolankoja ei jätetty poliisien käsiin. Nizzasta sentään löydettiin muutamia jalanjälkiä, joukossa yksi niin pieni, että se on saattanut kuulua naiselle. Mutta niidenkään suhteen tutkimukset eivät ole edenneet.

Ranskan viranomaiset ovat viemärirottien tiliin kirjaamassa myös Pariisissa tammikuussa 1976 suoritetun Herve -pankin ryöstön. Silloin saalis oli vaatimattomasti viisi miljoonaa. Kuukautta aiemmin yritettiin ryöstöä myös Pariisin pääpostiin, silloin keikka kuitenkin meni myttyyn.

Poliisi uskoo kuitenkin vahvasti, että kyseessä oli sama joukkio, joka myöhemmin korjasi epäonnistumisensa moninkertaisesti.

Nizzan ja Pariisin ryöstöjen valmistelu ja toteutus ovat maksaneet ainakin puoli miljoonaa kummatkin, poliisi arvelee. Siksi on enemmän kuin todennäköistä, että keikoilla on kansainvälinen rahoittaja.

Eräiden arvioiden mukaan aivotrusti toimisi Roomasta, jonne useiden Ranskan huippurikollisten tiedetään viime vuosina siirtyneen. Ja siellä he ovat tiettävästi lyöttäytyneet yhteen Union Corsen, korsikkalaisen mafiajärjestön kanssa.

Tämän järjestön tiliin lasketaan jo suuri osa Marseilen uudelleen vauhdittunutta huumekauppaa. Sen tiedetään olevan hyvin huonoissa väleissä Nizzan oman alamaailman kanssa, jonka johtajat pitävät majaa Lyonsissa.

Jotkut tutkijat pitävät mahdollisena sitäkin, että rikosten takana on joku uusi alamaailman nero, kenties apuna on käytetty tietokonetta.

Niin kauan kuin totuuden paljastuminen antaa odottaa itseään, poliiseilla ja vartioimisliikkeillä ympäri Euroopan riittää töitä. Viemärirottien iskutyylille ei nimittäin ole vielä kehitetty tehokasta vastamyrkkyä. Ei ole mitenkään mahdollista valvoa viemäreitä jokaisen pankin alla, eihän vartijoita aina riitä ovillekaan. Kovin todennäköistä ei ole sekään, että pankit varustaisivat betonianturat holviensa alla hälytyslangoin.

Pahinta on se, että rikostutkijat kautta Euroopan uskovat viemärirottien iskevän pian uudelleen. Ei välttämättä Ranskassa, vaan missä tahansa länsieurooppalaisessa valtiossa.

Tietoisuus tästä saa myös pankinjohtajien varpaat epämiellyttävästi kutiamaan, sillä hekään eivät voi tietää kuka on seuraava uhri. Ja kun se tiedetään, silloin on liian myöhäistä tehdä mitään. ■

SIVULTA 35
VIIPURIN PÄÄVARTION UPSEERIARESTILAISET . . .

Vartiopäällikkö poistui tämän jälkeen hoitamaan virkatehtäviään päävartioon ja me suuntasimme askeleemme ravintolaan, jossa tilasimme muhkean lounaan. Siihen aikaan oli iloisessa Viipurissa täydet anniskeluoikeudet.

Pidimme kunnia-asiana olla täsmällisiä ja tasan kello 16 olimme sovitussa kadunkulmassa, josta vartiopäällikön seurassa kevein askelin jatkoimme päävartioon odottavaan pelipöytään.

Nyt lukija jo varmasti kysyy, näin ei varmaankaan voinut tapahtua joka päivä? Ei voinutkaan, sillä joskus sattui vartiopäälliköksi nahjus joka ei uskaltanut ottaa moista riskiä vaan kävellytti meidät säädyllisesti ja sääntöjen mukaisesti vain pitkin katuja. Mutta tällaistenkin tapausten varalta löytyi aina lääkkeet. Meillä oli nimittäin — jopa virallinen — oikeus tilata ruoat ulkoa eikä tarvittu kuin soitto ravintolaan ja lounas- tai päivälliskori oli perillä puolessa tunnissa. Ja se sisälsi paitsi ruoka-annokset myös erinäisiä pulloja, joissa oli sekä vichy- että muuta väkevämpää vettä. Joten kyllä huolto aina toimi. Se toimi niinikään katutasossa olevan ikkunan kautta. Ikkunalla kumppaniani pojilla oli tapana käydä tervehtimässä paluumatkalta lomalta ja tuliaisina heillä tavallisesti oli pontikka- tai pöytispullo rakkaalle päällikölleen, joka helposti kiikutettiin kaltereitten läpi.

Eräänä yönä meillä oli ollut tavallista railakkaammat juhlat kämpässämme ja kello lähenteli puolta päivää kun ovi avautui ja sisään astui joku eversti. Pöytä oli kuin Jerusalemin hävityksen jäljiltä, täynnä tyhjiä viinapulloja ja ruoan jätteitä — ja vuoteissaan kuorsasi kahdeksan miestä täyttä häkää. Eversti vilkaisi hetken kaaosta, kääntyi hiljaa ympäri ja poistui sanaakaan sanomatta. Vasta sen jälkeen ponkasimme pystyyn ja päästimme röhönaurun — joka toivottavasti ei kantautunut everstin korviin . . .

Huumoria ja puuhaa riitti yllin kyllin. Oli yhteislaulua, oli tieto- ja kaskukilpailuja, kerrottiin elämämme vaiheista — ja kuten jo ensikättelyssä olin huomannut, kaikki putkalaiset olivat harvinaisen teräviä, hauskoja ja suurpiirteisiä kavereita. Ehkä myös rämäpäisiä ja tämä oli ilmeisesti eräs ominaisuus joka oli johdattanut heidät tähän "hotelliin".

Kirjallisuuttakin oli yllin kyllin ja posti kulki — tosin kumppanian kautta sillä eihän nyt kukaan sentään mielellään ilmoittanut osoitteekseen "Viipurin päävartio" ja siinä olikin ainoa pulma. Olin hienotunteisesti jättänyt ilmoittamatta kotiin että istuin kärsimässä arestirangaistusta ja säännöllisten kirjeitten kirjoittaminen tuotti suuria vaikeuksia koska kirjeissä oli kerrottava kuulumisia rintamalta, joka tässä tapauksessa oli varsin kaukana.

Näin 30 vuorokautta kului nopeasti — nopeammin ja mukavammin kuin konsanaan etulinjassa ja tänä aikana solmittiin monta kestävää tuttavuussuhdetta. Mainitsemani pankkiirin tapaan aina silloin tällöin Helsingin kaduilla tai kapakoissa ja iloinen tervehdys kuuluu säännöllisesti:

— Kato, terve vanha vankilakaveri.

Ja sen päälle otamme pienet ja muistelemme noita hauskoja aikoja.

Tästä opimme myös ettei elämänura yhdestä arestirangaistuksesta katkea. Itse sain ylennyksen kapteeniksi muutama kuukausi vapautumiseni jälkeen.

Kaapo

Me poljemme nyt hinnat alas!

Filmi-Erikoinen!

Nauti parhaimmista yhdyntäfilmeistä kohtuuhintaan!

Filmitarjous sinulle, joka etsit jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Käytä tilaisuutta hyväksesi ja tutustu kymmeneen erilaiseen yhdyntäfilmiin, jotka ovat **pornomarkkinoiden** ehdottomasti parasta tuotantoa! Voit ostaa joko **kolme vapaasti valitsemaasi filmiä hintaan 145 mk** tai **kaikki kymmenen hintaan 300 mk!!!!** Maksat vain 30 mk jokaisesta yhdyntäfilmistä. Pöyristyttävän alhainen hinta! Filmit on siististi pakuttu **alkuperäispakkauksiin. Super 8 tai Normal 8 mm.**
emme ilmoita filmien nimiä, tämä tarjous on mahdollinen vain, koska joskus saamme liikaa joitakin filmejä varastoomme ja ne joutuvat sitten tarjoukseen. Mutta **säästät huomattavasti** verrattuna siihen, mitä normaalisti maksaisit näistä filmeistä, ja lupaamme pitää huolen siitä, että saat niin **hyvän valikoiman kuin mahdollista** näistä **yhdyntäfilmien eri variaatioista!** Saat tietenkin **täyden takuun,** kuten tavallista, kahdeksan päivän **palautusoikeuden** ja **rahat takaisin,** jos et ole tyytyväinen! Mikäli sinulla jo on yksi tai useampi filmeistä, voit vaihtaa ne lähettämällä ne takaisin.
Toimitus tapahtuu huomiotta ja hyvin pakattuna. Huomaa, ei tullihankaluuksia!
Jos haluat tilata vain kolme filmiä, ilmoita mitkä merkitsemällä haluamasi filmin nimen edessä oleva kirjain allaolevaan kuponkiin. **Tilaa nyt niin voit jo lyhyen ajan kuluttua katsoa parhaita ja vahvimpia pornofilmejä mitä koskaan olet nähnyt kotiteatterissasi. Todellinen nautinto!**

A	**CLIMAX SCANDINAVIA**	**F**	**ANAALISEKSI**
B	**COLOUR CLIMAX**	**G**	**HIMOFILMI**
C	**NAINTI**	**H**	**INTIIMI**
D	**JUCK**	**K**	**EROS**
E	**YKSITYINEN**	**L**	**SEXOMANIA**

FILMIPROJEKTORI ENNÄTYSHALVALLA!

Vain 150 mk filmiprojektorista. Ihanteellinen tilaisuus sinulle, jolla ei vielä ole filmiprojektoria. Näet kaikki hienot yhdyntäfilmit omassa kodissasi kenenkään häiritsemättä. Myymme tämän projektorin ennätyksellisen alhaiseen hintaan saadaksemme sinusta tulevaisuudessa filmiemme vakioasiakkaan. Vastaava projektori maksaa jopa 300 mk Suomessa! Filmiprojektori on Super 8 mm filmille, mitä nykyisin on 90 % kaikista filmeistä! Toimitetaan täydellisenä ja käyttövalmiina. Täysi takuu! 25 mk lisämaksulla saat myös kankaan!

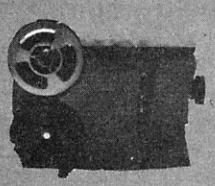

Leikkaa kuponki irti ja lähetä se:

BOKLADAN

BBC BOX 191, VESTERBROGADE 208, DK-1800 KØBENHAVN, DANMARK

Lähettäkää minulle huomiotta täydellä palautusoikeudella rastilla merkitsemäni:

KOLME YHDYNTÄFILMIÄ VAIN 145 MK. Haluan seuraavat filmit (merkitse filmin nimen edessä oleva kirjain ruutuun): ☐ ☐ ☐

☐ **KYMMENEN YHDYNTÄFILMIÄ VAIN 300 MK**

☐ **FILMIPROJEKTORI SUPER 8 mm** filmille vain 150 mk

☐ **FILMIKANGAS** vain 25 mk

Filmit haluan ☐ Super 8 mm ☐ Normal 8 mm

Älä lähetä rahaa! Lähetämme laskun tavaroiden toimituksen yhteydessä!
Lähetä kuponki jo tänään!

Nimi: _____

Katu: _____

Paikkakunta: _____

Ole hyvä ja tekstaa! JE 12

BOKLADAN, BBC BOX 191, VESTERBROGADE 208, DK-1800 KØBENHAVN V, DANMARK

NYT LÄNNEN RÄMÄPÄÄN
LASSITERIN
SEIKKAILUT
MYÖS LEHTENÄ

Niin naiset kuin miehetkin kaatuivat hänen edessään — miehet yleensä luoti silmien välissä, naiset taas aivan vapaaehtoisesti.

N:o3/76
Lassiter lensi lankaan

— Ei minulla ole mitään miehiä vastaan, Judy vastasi pehmeästi.
— Isä varoitti minua aina niistä miehistä, joita hänellä oli ympärillään. Hän sanoi, ettei minulla ole mitään tekemistä revolverisankareiden, lainsuojattomien, roistojen tai pelureiden kanssa. Mutta tuollaisesta miehestä kuin sinä hän ei puhunut mitään, Lassiter.

Lehtipisteistä joka kuukauden alkupäivinä

ELÄINRÄÄKKÄYS ON HYVÄ BISNES

»En kestä enää», Morales sanoi esimiehelleen espanjaksi. »Tulen sairaaksi joka kerta, kun joudun purkamaan noita eläinraukkoja. Pane minut johonkin muuhun työhön. Mihin tahansa.»

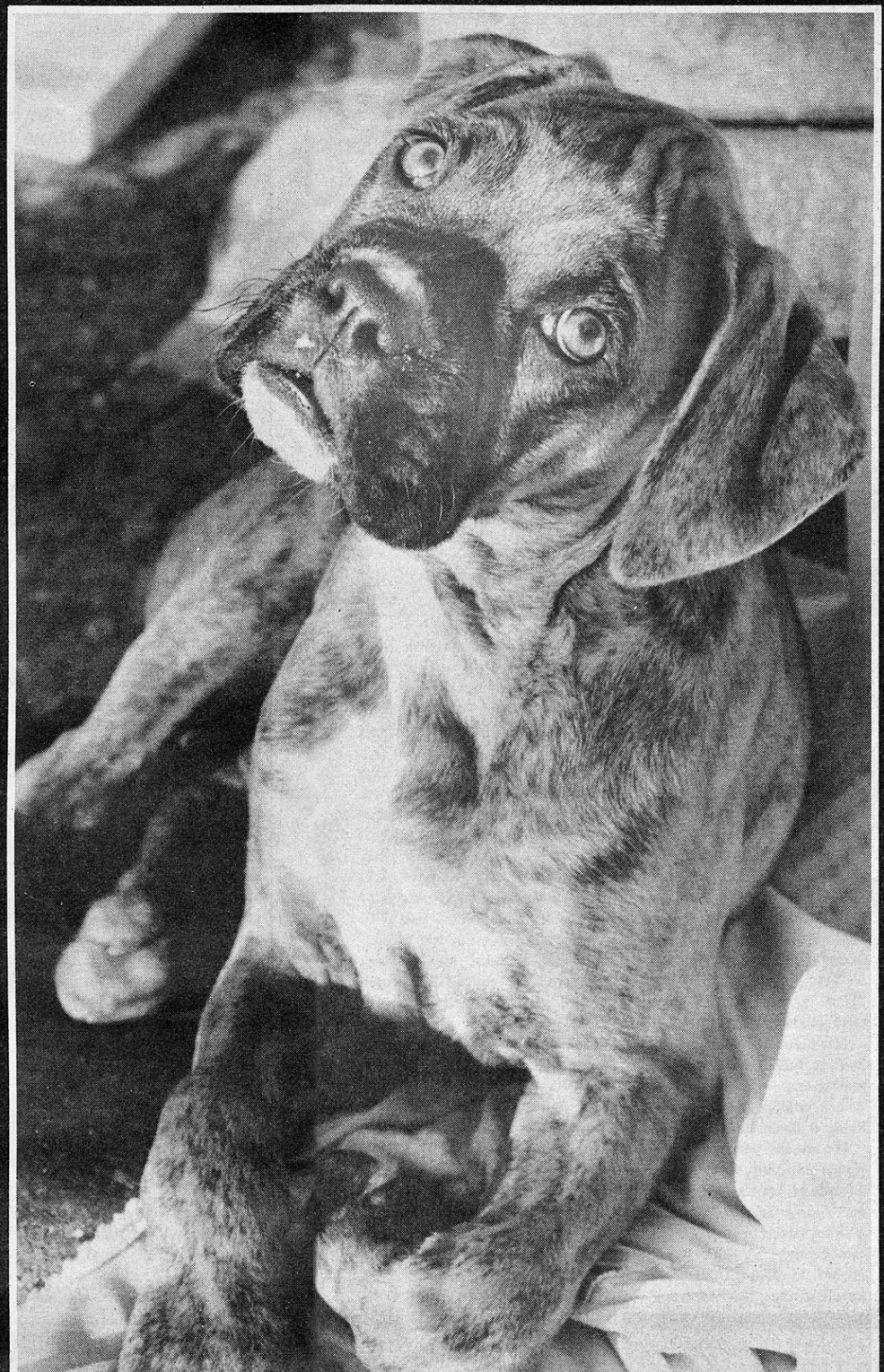

●●● *Ikivanha Lockheed Constellation-kone*, jonka rungossa oli Perun Kansainvälisen Lentoyhtiön (COPISA) tunnukset, tuoden tavanomaisen lastinsa laskeutui Miamin lentokentälle kuolemaa, tuskaa ja häpeää.

Jose Morales, rahtiosaston työntekijä, tunsi pahoinvoinnin vääntävän vatsaansa katsellessaan, kuinka konerämä rullasi kohti purkausaluetta.

"En kestä enää", Morales sanoi esimiehelleen espanjaksi. "Tulen sairaaksi joka kerta, kun joudun purkamaan noita eläinraukkoja. Pane minut johonkin muuhun työhön. Mihin tahansa."

Esimiehen myötätunto oli hänen puolellaan. Mitään ei kuitenkaan ollut tehtävissä. Jonkun täytyi purkaa COPISAn koneen lasti.

"Ei se ole minulle yhtään mieluisempaa", sanoi esimies. "Mutta minun pitää elättää perheeni niin kuin sinunkin."

Ennen kuin purkausmiehistö pääsi työhön, oli lasti, joka käsitti apinoita, papukaijoja ja viidakkokissoja, ensin tarkastettava. Siitä piti huolen Jack Collins, Miamin Kansainvälisen lentokentän karanteeniosaston apulaistarkastaja. Hän nousi koneeseen ja tuli alas viiden minuutin päästä.

"Yhtä surkeaa kuin aina ennenkin", hän totesi toiselle karanteenivirkailijalle. "Ainakin kolme neljättäosaa poloisista eläimistä on kuolleita tai kuolemaisillaan."

Nostaessaan suljettua laatikkoa, joka sisälsi merkintöjen mukaan 12 apinaa, hän huomasi, että laatikossa oli vielä elämää. Hengissä olevat istuivat kuolleiden päällä ja takertuivat kynsineen laatikon verkkokanteen. Niiden katseet rukoilivat vettä. Toinen laatikko sisälsi kymmenittäin läjään kuolleita papukaijoja.

Viidakkokissat näyttivät kestäneen rasitukset parhaiten. Vain kaksi kymmenestä näytti heittäneen henkensä.

"Tämä on viimeinen kerta", vannoi Morales itsekseen ja työskenteli niin ripeästi kuin suinkin purkaessaan Perun viidakoista tuotua kuolemanlastia.

Tämän niin ihmistä kuin eläintäkin alentavan näkymän kohdatessaan ajatteleva silminnäkijä sanoo: "Täytyisi olla laki, joka kieltää tuollaisen."

Sellainen laki on, mutta Miamin kansainvälisellä lentokentällä voi harva se päivä todeta, ettei siitä laista piitata. Joka vuosi surmataan satojatuhansia avuttomia eläimiä sen lain säännöksistä välittämättä.

Peru ei ole ainoa maa, joka käy kauppaa villieläimillä. Lemmikkieläinten kaupustelijat ja eläintarhoille eläimiä hankkivat välittäjät toimivat ahkerasti Afrikassa, Intiassa ja kaikkialla, missä on rahaa ansaittavana.

Eläimet ovat yleensä terveitä, kun ne otetaan kiinni. Matka sinänsä ei ole vaarallinen. Miljoonat eläimet kuolevat yksinkertaisesti ihmisen ahneuden ja välinpitämättömyyden vuoksi.

Eläinkauppa on iso bisnes. Niin iso, että välittäjät ja kauppiaat hyvin kestävät kuljetuksen aikana aiheutuvat suuret menetykset ja silti voittavat huimasti.

Papukaijoista, joita pyydystetään Etelä-Amerikassa verkoilla sadoittain joka päivä, maksetaan Yhdysvalloissa 380 mk kappaleelta. Tutkimuslaboratoriot ovat alinomaa koe-eläimiä vailla ja maksavat apinoista jopa 550 mk kappaleelta. Eläintarhat maksavat viidakkokissoista 2 500 mk.

Miksei niitä lakeja, jotka on säädetty eläinten suojelemiseksi julmuudelta, noudateta?

"Kysymys on lain tulkinnasta", vastaa terveydenhoitoviranomaisten edustaja. "Laissa sanotaan, että eläinten kuljetuksen on tapahduttava tarpeetonta kärsimystä aiheuttamatta. Siinä todetaan, että kun eläimiä kuolee 'huomattavassa määrin', kuljetus on lainvastainen."

"Nyt on kyse vain siitä, miten paljon on 'huomattavassa määrin'," virkailija toteaa. "Merkitseekö se 10 vai 90 prosenttia kuljetettavista eläimistä? Meidän kätemme ovat sidotut. Kerran vedimme asian oikeuteen. Vastapuolena oli juuri COPISA-lentoyhtiö, jonka lennolla toistasataa eläintä menehtyi. Me hävisimme sen oikeusjutun. Jos olisimme voittaneet, joku COPISAn johtaja olisi joutunut vankilaan puoleksi vuodeksi."

Tämä surkea tarina alkaa jo siitä varhaisesta vaiheesta, kun eläimet pyydystetään Perun viidakoista. Ne kuljetetaan Iquitosiin, missä ne pakataan laatikoihin ja häkkeihin sekä kuormataan lentokoneisiin ja laivoihin.

Ne, jotka viedään lentoteitse Yhdysvaltoihin, ovat onnekkaimpia. Koska kuljetusaika on paljon lyhyempi, eläinten mahdollisuudet selvitä hengissä ovat pal-

KÄÄNNÄ

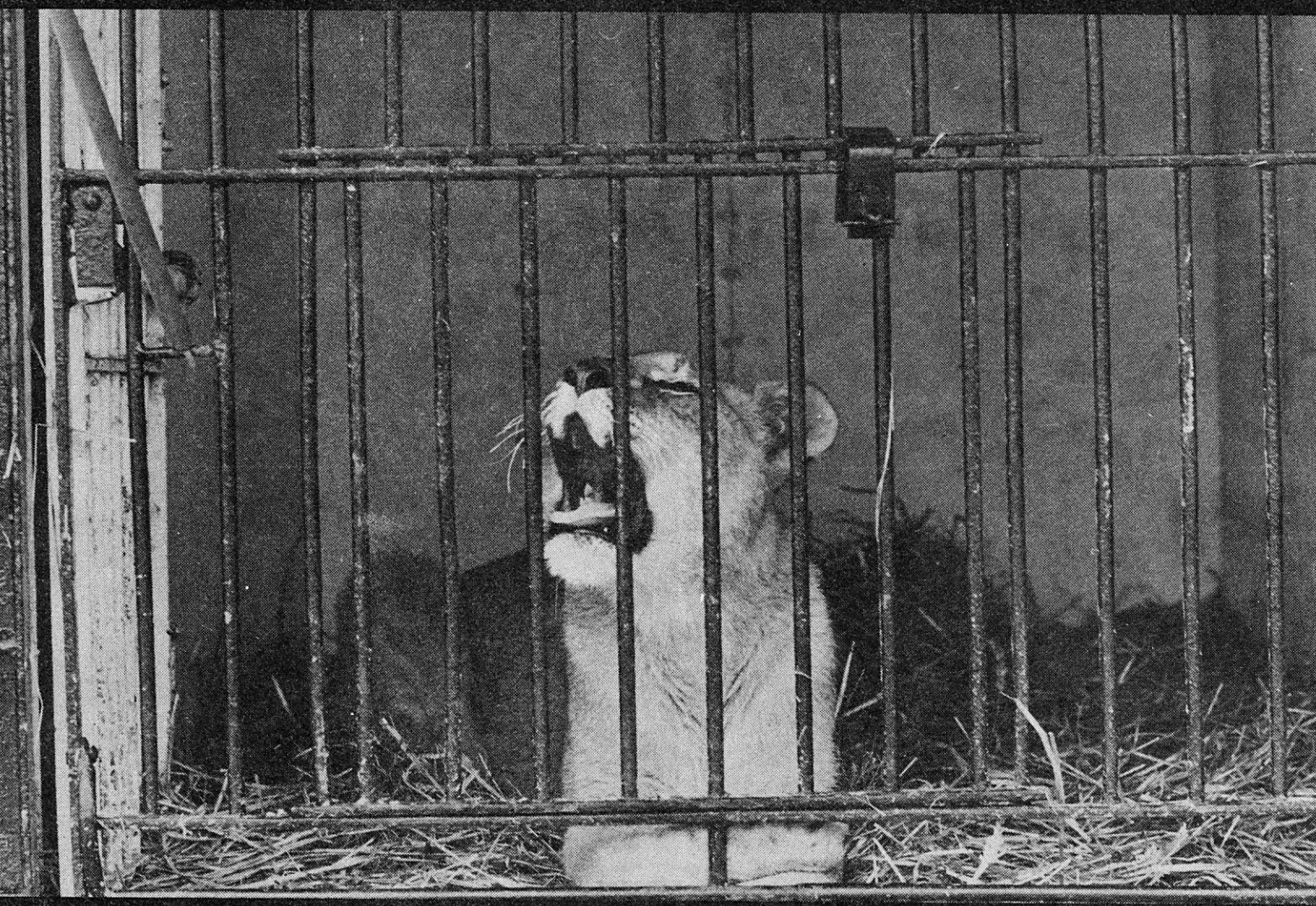

jon suuremmat. Laivoissa kuljetettavat eläimet joutuvat kitumaan jopa 20 vuorokautta pätsinkuumissa lastitiloissa ennen kuin saapuvat satamaan.

Sääntöjen mukaan eläimet pitäisi tarkastaa ennen lähettämistä Perussa. Näin ei kuitenkaan tapahdu. Tulli- ja eläinsuojeluviranomaiset lahjotaan.

Felipe Benavides, Perun Eläintieteellisen yhdistyksen puheenjohtaja, sanoo tilannetta "raakalaismaiseksi".

"Monet eläimet kuolevat jo kuljetusta odottaessaan", hän sanoo. "Usein ne joutuvat olemaan päiväkaudet auringon paahteessa ilman vettä ja ruokaa. Ja koko ajan ne ovat sullottuina ahtaisiin häkkeihin tai laatikoihin."

Benevidesin mielestä ainoa tapa saada korjaus kauhistuttavaan tilanteeseen olisi se, että Yhdysvalloissa ja muissa eläimiä tuovissa maissa säädettäisiin entistä paljon tehokkaammat lait eläinten suojaksi.

"Täällä Perussa emme voi mitään", hän sanoo. "Olemme köyhä maa, ja ne, joiden tehtäväksi on annettu estää eläimiin kohdistuvaa julmuutta, on helppo lahjoa."

Niinä päivinä, kun COPISAn Constellation lentää Iquitosista Miamiin, näkymät lentokentällä ovat järkyttävät.

Kuten arvata saattaa, eläinten välittäjät ovat paatuneet vuosien kuluessa. He käsittelevät eläimiä kuin esineitä. Kauhusta suunniltaan olevat apinat sullotaan häkkeihin — neljätoista kappaletta puolitoista metriä pitkään, metrin leveään ja vajaan metrin korkuiseen laatikkoon, jonka yksi sivu on rautalankaverkkoa. Monet niistä ravistelevat verkkoa vimmatusti päästäkseen vapauteen. Välittäjät viskaavat niille muutaman mädän banaanin — veden antamista ei edes ajatella — ja laatikot naulataan kiinni. Ainoaksi ilmanvaihtoaukoksi jää kapea rako etusivussa, kun laatikot pinotaan päällekkäin, niin että ylempi laatikko peittää alemman laatikon verkolla katetun kannen.

Lentoaika on 14 tuntia ja Barranquillassa, Colombiassa, kone laskeutuu tankkausta varten. Jos on hyvä onni, lento sujuu tasaisesti. Mutta jos on ilmakuoppia tai muuten huono sää, laatikoita pitelevät heikot köydet katkeavat ja laatikot sinkoilevat sinne tänne lastitilassa.

"Onnellisimpia ovat ne eläimet, jotka kuolevat nopeasti", sanoo eräs amerikkalainen, joka on lentänyt COPISAn koneita. "Minä lopetin, kun en kestänyt enää nähdä sitä surkeutta."

Miamissa ylirasitetut tullivirkailijat tutkivat lähetyksen ylimalkaisesti — he ummistavat silmänsä, vaikka näkevät, että lakeja on aivan ilmeisesti rikottu.

He saavat perulaiset paperit, joiden mukaan kaikkia terveydellisiä ja karanteenimääräyksiä on tunnontarkasti noudatettu. Vaikka asiakirjojen paikkansapitämättömyys on ilmiselvä, tullimiehet hyväksyvät ne enempiä kyselemättä.

Afrikka on se manner, josta toimitetaan suurin osa eläintarhoihin menevistä eläimistä. Samanlaiset kauhunäyt ovat siellä jokapäiväisiä kuin Perussakin.

Villien eläinten toimittaminen eläintarhoille on laajamittaista liiketoimintaa. Retkikunnat ajavat armottomasti takaa eläimiä viidakoissa ja savanneilla. Niitä rohkaisevat afrikkalaiset hallitukset, jotka ovat kipeästi länsimaisen valuutan tarpeessa.

Tyypillinen esimerkki mielettömästä eläimiin kohdistuvasta julmuudesta on 10 000 tonnin rahtilaiva *New Westminster Cityn* 33 päivää kestänyt matka Mombasasta, Keniasta, New Yorkiin.

New Westminster Cityn lastin joukossa oli 50 000 dollarin arvoiseksi ilmoitettu lähetys villieläimiä. Se käsitti 80 Yhdysvaltain eläintarhoille tarkoitettua

»Laatikot ja häkit olivat niin ahtaita, ettei eläimillä — ei edes sairaimmilla — ollut mahdollisuutta olla makuulla. Monet näyttivät olevan kuolemaisillaan. Melkein kaikilla oli avoimia haavoja, jotka ne olivat saaneet paiskautuessaan häkkien seiniä vasten myrskyssä.

afrikkalaista eläintä. Siitä huolimatta, että aluksi oltiin trooppisilla vesillä, eläimet joiden joukossa oli harvinaisia gasellilajeja, sijoitettiin laatikoissaan laivan kannelle vailla mitään suojaa armottomasti hehkuvalta auringolta.

Atlantille ehdittyä olivat edessä myrskyt ja hyytävä kylmyys, sillä kuljetus tapahtui talvella.

Noista 80 kuljetettavasta eläimestä kuoli matkalla yksi kirahvi, kaksi gasellia ja 18 seepraa.

Hengissä perille saapuneet olivat surkuteltavassa kunnossa. Amerikan Eläinsuojeluyhdistys teki tapauksesta kantelun Liittovaltion viranomaisille.

"Laatikot ja häkit olivat niin ahtaita, ettei eläimillä — ei edes sairaimmilla — ollut mahdollisuutta olla makuullaan. Monet näyttivät olevan kuolemaisillaan. Melkein kaikilla oli avoimia haavoja, jotka ne olivat saaneet paiskautuessaan häkkien seiniä vasten myrskyssä. Ruokaa oli varattu täysin riittämätön määrä, ja tästä puolestaan oli aiheutunut lisää sairauksia eläimille."

"Miehistön jäsenet kertoivat, että matkan aikana oli useita eläimiä kuollut ja heitetty laidan yli mereen. Miehistö sanoi laivaa 'kauhujen pesäksi', he valittivat, etteivät saaneet nukutuksi kituvien eläinten vaikeroinnilta. Mitään ei tehty eläinten suojelemiseksi sateelta, kylmältä tai auringon paahteelta matkan aikana. Kauniilla ilmoilla eläimet olivat läkähtymäisillään kuumuuteen, huonolla säällä ne vapisivat kuin horkassa."

Liittovaltion viranomaiset asettivat laivan kapteenin, laivanvarustajan sekä eläinten lähettämisestä vastuussa olevat kaksi afrikkalaista yhtiötä syytteeseen eläinrääkkäyksestä. Kaikki vetosivat siihen, että kuljetus oli tapahtunut "normaalin käytännön mukaisesti".

Hirveintä tässä väitteessä on, että se pitää paikkansa. Eläinten kuljetukset yli valtameren tapahtuvat aivan yleisesti kammottavissa olosuhteissa.

Liittovaltion tuomarilla Edward Weinfieldillä olisi ollut tilaisuus todella vaikuttavasti puuttua eläinten kuljetuksessa vallitseviin huutaviin epäkohtiin, sillä "normaali käytäntö" ei saa **olla mikään puolustus julmuudelle.** Mutta hän hylkäsi liittovaltion viranomaisten nostaman syytteen ja vapautti asianomaiset kaikesta vastuusta todeten, **että eläinten kuoleminen merimatkalla oli johtunut "kuljetuksen aikana vallinneista poikkeuksellisen ankarista olosuhteista".**

Vetoaminen ylempään oikeusasteeseen ei muuttanut päätöstä.

Entäpä ne eläimet, jotka selviävät hengissä kuljetuksesta? Ne, jotka joten kuten pääsevät eläintarhaan asti? Luulisi, että eläintarhoissa eläimiä kohdellaan lempeästi ja vastuullisesti.

Niin luulisi, mutta likimainkaan aina ei näin ole. Joskin eläintarhat voivat olla lapsille viehättäviä retkeilyn kohteita, niin eläimille ne sangen usein ovat kauhujen tyyssijoja.

Kun Yhdysvalloissa tehtiin tutkimus 71 kunnallisessa ja 23 yksityisessä eläintarhassa eläinsuojeluyhdistysten toimesta, kävi ilmi, että monien ensiluokkaisten ja hyvinhoidettujen eläintarhojen lisäksi on suuri määrä sellaisia, missä eläinten hoito ja **huolenpito laiminlyödään järkyttävällä tavalla.**

Floridassa sijaitsevassa "Monkeytiwnin" eläintarhassa, joka pitää näytteillä pääasiassa erilaisia apinoita, eläinten havaittiin joutuneen olemaan päiväkaupalla ilman vettä. Katsojat nostivat kohun, kun näkivät, miten apinat säälittävästi yrittivät nuolla kosteaa betonia saadakseen helpotusta janoonsa.

Pittsburghin eläintarhassa oli isot kissapedot jätetty lähes tyystin omiin oloihinsa. Niiden häkkien permannot olivat paksulti ulosteiden peitossa. Häkit olivat kauttaaltaan liian ahtaita. Harvinainen Siperian tiikeri oli

KÄÄNNÄ

ELÄINRÄÄKKÄYS

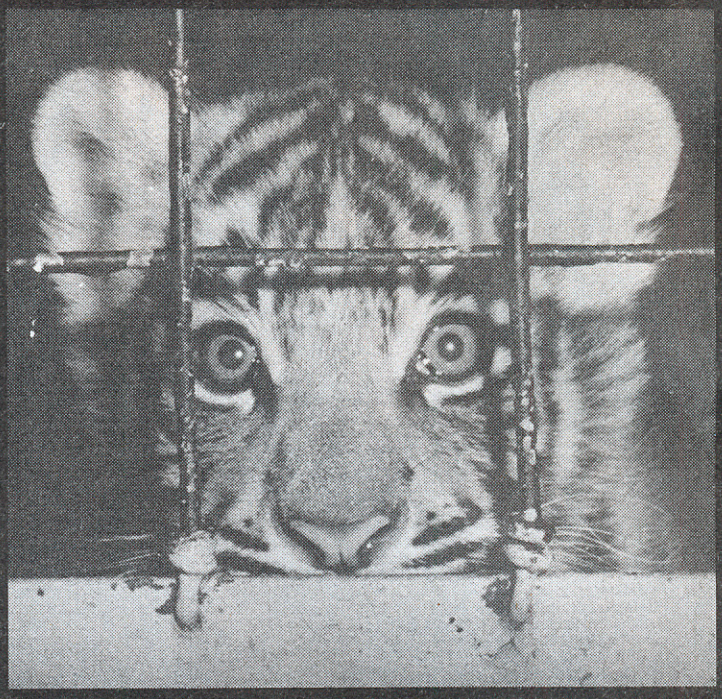

Tunnottomat kauppiaat ja välittäjät pystyvät lahjomaan viranomaiset ja hämäämään tuomioistuimet, mutta ostavan yleisön oikeutetun vihan edessä hekin ovat voimattomia.

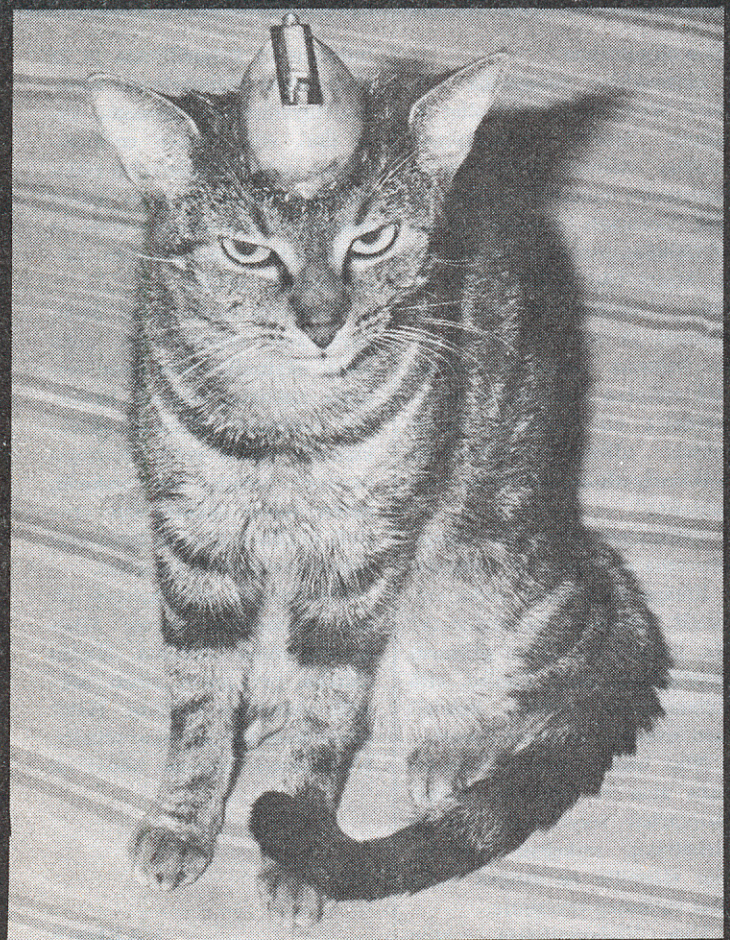

säälittävässä kunnossa. Musta pantteri oli selvästi sairas ja nälästä heikkona. Hirviaitauksissa vilisi rottia, jotka söivät enimmän osan hirville tarkoitetusta rehusta.

Thurmontin eläintarhassa Marylandissa liian ahtaissa häkeissä toimettomina kykkivät simpanssit kiskoivat karvoja omista päistään ja olivat lähes kaljuja. Täydellisesti laiminlyöty susi oli kuolemaisillaan. Vettä ei ollut tarpeeksi millään eläimillä.

Nämä ovat vain irrallisia hajahuomioita tarkastajien raporteista. Ne eivät edes olleet pahimpia tapauksia, vaan pikemminkin verraten tyypillisiä esimerkkejä siitä, millaisissa oloissa eläimiä pidettiin.

Tämä julmuus avuttomia eläimiä kohtaan ei lopu niin kauan, kun eläinten ostajat — eläintarhat ja lemmikkieläinten pitäjät — kieltäytyvät rahoittamasta sitä. Tunnottomat kauppiaat ja välittäjät pystyvät lahjomaan viranomaiset ja hämäämään tuomioistuimet, mutta ostavan yleisön oikeutetun vihan edessä hekin ovat voimattomia.

Kun Etelä-Afrikassa muuan mies nimeltä de Villiers Smit ilmoitti julkisesti rupeavansa tuottamaan turkiksia, jotka tehdään rotukoirien nahoista, ja poseerasi lehtikuvaajille kahden upean dalmatiankoiran kanssa, jotka oli määrä tappaa ja nylkeä, suuren yleisön suuttumuus saavutti valtavat mitat. Muuan bullterrierejä kasvattava koirien ystävä ilmoitti maksavansa 40 000 dollaria (lähes 150 000 markkaa) kenelle tahansa, joka toisi hänelle de Villiers Smitin nyljetyn nahan!

Suunnitelma kaatui loppujen lopuksi, kun löytyi lakipykälä, joka kielsi koirien surmaamisen ansiotarkoituksessa.

Me olemme herkkiä närkästymään, kun on kyse koirista. Jos yhtä päättäväisesti puolustamme muiden eläinten oikeuksia, niin julmuuksista täytyy tulla loppu.

"Pieninkin julmuus pienintäkin luontokappaletta kohtaan alentaa meidän jokaisen arvoa", sanoo kirjailija ja humanisti Cleveland Amory.

Ja on oikeassa. ■

LOPPUUNMYYNTI!

SUPER SEX SHOP!

Oh la, la, meillä on suuria uutisia sinulle, joka pidät kovasta, suoraan aslaan menevästä seksistä! Mainostarkoituksessa, saadaksemme sinut firmamme vakioasiakkaaksi esitämme tällä sivulla neljä valittua, vahavaa pornotuotetta shokeeravavan huokeaan hintaan! Tämä on mahdollista, koska olemme läheisessä yhteistyössä tunnettujen pornopainojen ja filmituottajien kanssa. On myös heidän etunsa mukaista, että tutustut heidän tuotteisiinsa, ja näin ollen saamme myydä ne erittäin edullisin hinnoin! Odotamme jännityksellä tilaustasi, jotta voisimme näyttää sinulle valtavan pornovalikoimamme – kokonaisen seksin täyttämän maailman. Mutta lähetä tilauksesi jo tänään – varastomme on hyvin rajoitettu! Huom! kaikki toimitukset tapahtuvat huomiotta ja ilman tullihankaluuksia!!!!

TAKUU!

Liian hyvä ollakseen totta, sanovat monet tarjouksestamme! Mutta me pidämme lupauksemme! Voit olla täysin luottavainen ostaessasi pornoa Newspressiltä. Annamme täyden rajattoman takuun! Mikäli et ole tyytyväinen tavaroihin, tarvitsee sinun vain lähettää ne takaisin kahdeksan päivän kuluessa tavaran vastaanottamisesta ja saat rahasi takaisin! Varmemmin ei voi olla. Kaikilla seksifirmoilla ei ole tätä 100 % takuuta, suorita siksi aina porno-ostosi Newspressiltä!

SHOKKIVALIKOIMA 1

Fantastista, kaikki tämä vain 36 mk. Tarjous, joka **ei usein toistu.** Saat **viisi tosi uskallettua yhdyntälehteä, COLOR CLIMAXIN viimeisimmistä** julkaisuista, PORNO CLUB, ANAALISEKSI, HARDCURE ja GANG BANG **SPECIAL** (aivan uusi sarja uskomattomine ryhmäsekseineen). Näissä lehdissä ei ruutia ole säästetty. Kaikkien aikojen kokosivun **terävävärisiä** yhdyntäkuvia! Saat myös **SATA YHDYNTÄVALOKUVAA!** Tosi vahvoja, ei heikkohermoisille, mukana mm. **Valtiattaret, Ruoskintaa rakastajattaren kanssa, Albert tekee sen itse, Fellatio, Cunnilingus, Kaksi naista raiskaa miehen, Baariyhdyntä bordellissa, Naidaan metsässä, Puolalaisia huoria, Raiskaus tohtorin tuona, Lesbo-orgasmi ym!!!!** Nauti näistä **hurjista ja täysin sensuroimattomista yhdyntäkuvista** (näet kaiken selvästi), kuvat ovat **tyylikkäässä valokuvakansiossa!** Eikä tässä kaikki, saat myös **kuvitetun 150 sivuisen seksikirjan** (mahdollisesti suomeksi!!!!), sekä ylimääräisen **SEKSIPAKETIN JOKA SISÄLTÄÄ JOUKON HIENOJA MUSTAVALKOISIA YHDYNTÄLEHTIÄ,** koko paraati seksiä kovimmillaan! **Sininen kaljupäinen seksi, porno strip, cum in face** ym! Ja **KOLME UUTTA ERIKOISLEHTEÄ,** joissa on todella kovaa skandinaavista pornoa. **CUNTS, COCKSUCKERS ja FRENCH, MADAME! Kaikki tämä sensaatiomainen porno vain 35 mk!!!!** Varasto on **erittäin rajoitettu,** joten tilaa **jo tänään!**

SHOKKIVALIKOIMA 2

Shokkivaikoima I on vertaansa vailla oleva löytö 35 mk: lla. Mutta tuplahinnalla saat valikoima I: n lisäksi valikoiman 2, joka sisältää kaiken tämän: peräti **SEITSMÄN VAHVAA YHDYNTÄLEHTEÄ,** mm. **kaksi erikoissuuressa koossa** täynnä **superkovia yhdyntäkuvia väreissä,** lähikuvia, joissa näet kaiken pienintä yksityiskohtaa myöten, kiihoittavia yleiskuvia jne. **Valikoima 2:ssa** on mm. seuraavia lehtiä: **SELECTA, PRIVAT, WEEKEND SEX, LOVING SWEDEN, DANISH WHORES** ym! Enemmän yhdyntäasentoja ja variaatioita kuin voit kuvitella. Tämän lisäksi **ERIKOIS-PAKETTI,** jossa on peräti **KYMMENEN ERILAISTA MUSTAVALKOISTA LEHTEÄ,** mukana mm. **hot play, black action, give it to me, ich liebe in Stiefel, sucking and fucking,** ym! **Lisäksi kuvitettu seksikirja suomeksi, SUURI SEKSIJULISTE – sensaatiomainen,** ystäväsi tulevat hämästymään sen nähdessään – todella mahtava. Ja kaiken kukkuraksi vastailmestynyt **VALOKUVASARJA, kuusi tyrmistyttävintä seksikuvaa,** mitä koskaan olemme nähneet. **Täysin henkeäsalpaava! Kaikki tämä valikoima I lisäksi ainoastaan 70 mk yhteensä!** Tämä tarjous on **mahdollinen, koska meillä on erikoissopimus näiden pornotuotteiden valmistajien kanssa, ja joutuisit maksamaan siitä normaalisti moninkertaisesti, joten älä jätä käyttämättä tilaisuutta hyväksesi, lähetä tilauksesi jo tänään!**

POHJOLAN PARASTA PORNOGRAFIAA!

Jokaisen oston yhteydessä saat maksutta luettelopakettimme, missä on joukottain esitteitä ja näytteitä kaikesta seksin alalla. Valikoimamme on Skandinavian suurimpia. Kaikkea ajateltavissa olevaa: filmejä, lehtiä, kirjoja, seksilevyjä, tarvikkeita, erikoistarjouksia! Luettelomme on seksielämys sinänsä. Runsaasti yhdyntäkuvia.

Filmivalikoima 1

VIISI FILMIÄ, 60 m, VÄREISSÄ! VAIN 155 MK

YHDYNTÄFILMIT OVAT ERIKOISUUTEMME!!!! Olemme vakuuttuneita siitä, että sinusta tulee vakioasiakkaamme pitkäksi aikaa, kun olet nähnyt nämä viisi esittelyfilmiä jättiläismäisestä pornograafisten filmiemme valikoimasta. **Saat pakettitarjouksena viisi erilaista yhdyntäfilmiä vareissä, 60 m, Super 8 tai Normal 8 mm!** Viisi valikoitua **ehdottomasti ensiluokkaista** filmiä, parhaat filmit tunnetusta pornografisesta filmisarjastamme: **PORNO PLAY, COLOR ORGY, VIRGIN CLIMAX, COLOR SPERMA FILMS** ja täysin sensaatiomainen **BIG BLACK,** missä hyvinvarustetut **neekerit** ovat kuumassa **seksiseikkailussa!** Nämä filmit, jotka normaalisti maksaisivat huomattavasti enemmän saat **mainostarkoituksessa vain 155 mk:lla.** Varastomme on **hyvin rajoitettu,** joten varmistaaksesi itsellesi nämä filmit huokeaan hintaan on sinun **tilattava mahdollisimman pian. Miksei jo tänään!**

FILMIVALIKOIMA 2

KYMMENEN VÄRIFILMIÄ VAIN 220 MK

Filmivalikoima 2 on, jos mahdollista, vielä parempi kuin filmivalikoima I!!!! Erään suuren saksalaisen pornoyrityksen lukuun on valittu **kymmenen filmiä kovimmista tanskalaisista ja ruotsalaisista pornofilmisarjoista.** Tuloksena on kymmenen filmiä nimeltään **THE BEST OF SCANDINAVIAN PORNO MOVIES. Nämä kymmenen tosi rietasta luksusfilmiä** ovat ensiluokkaisia, loistavat värit, super tai normal 8, alkuperäispakkauksissa, **saat ne ainoastaan 220 mk:lla!!!!** Siis vain 22 mk filmiltä! Tosi mieletöntä. Tarjous, jonka teemme saadaksemme uusia asiakkaita. **Käytä nyt hyväksesi tätä erikoistarjousta.** Saat seuraavat filmit sarjasta, jotka kaikki ovat riettaita yhdyntäfilmejä, sensuroimattomia, näet kaiken, puhdasta pornoa parhaimmillaan: (henkilöluku suluissa filmin nimen jälkeen!) **Molemmissa koloissa** (1N-2M), **Ota se suuhun** (2N-2M), **Kesänainti** (1N-1M), **Nainnin valuvat mehut** (2N-1M), **Makaa kanssani** (1N-2M), **Iloinen yö huorien kanssa** (3N-2M), **Pullukka Hanna haluaa takaapäin** (1N-1M) sekä **trilogi yksityisten ottamia yhdyntäfilmejä** tunnetulta skandinaaviselta **nudistileiriltä: Lesbonudistit** (2N), **Nudisti twist** (2 paria **yhdyntätanssissa!), Turisti nudistileirillä** (2N-1M). **Koko filmikokoelma hämmästyttävän huokeaan hintaan!** Tilaa nämä filmit nyt ja voit kohta nauttia niistä omassa kodissasi! **HUOM HUOM HUOM!** Mikäli ostat **filmivalikoima 1 ja 2 saat** kaupaunpäällisiksi yhden Lasse Braunin **tunnetuista** värifilmeistä, 60 m, filmi, joka on **maksanut yli 200 mk!** (Mikäli sinulla on joku tai joitakin Lasse Braunin filmeistä ennestään, kirjoita numero ja filmin nimi erilliselle paperille, jotta et saisi filmiä, joka sinulla jo on!)

NEWSPRESS BBC BOX 144,
VESTERBROGADE 208,
DK-1800 KØBENHAVN V

Lähettäkää minulle huomiotta täydellä palautusoikeudella rastilla merkitsemäni:

- ☐ **SHOKKIVALIKOIMA 1** vain 35 mk
- ☐ **SHOKKIVALIKOIMA 1 ja 2** vain 70 mk yhteensä
- ☐ **FILMIVALIKOIMA 1** vain 155 mk
- ☐ **FILMIVALIKOIMA 2** vain 220 mk

Ostettaessa sekä filmivalikoima 1 että 2 yhdessä seuraa Lasse Braun värifilmi, 60 m, ilman lisäkustannuksia. Ostettaessa kaikki neljä valikoimaa kaupanpäällisiksi viisi ylimääräistä yhdyntälehteä väreissä!

Filmit haluan ☐ **Super 8 mm** ☐ **Normal 8 mm**

Älä lähetä rahaa. Me lähetämme laskun tavaroiden toimituksen yhteydessä! Lähetä tilauksesi jo tänään!

NIMI: _____

KATU: _____

PAIKKAKUNTA: _____

Ole hyvä ja tekstaa! **JE 12**

NEWSPRESS, BBC BOX 144, VESTERBROGADE 208, DK-1800 KØBENHAVN V, DANMARK

SIVULTA 3

AVARUUDEN HAAKSIRIKKOISET

Mitä hittoa oli tehtävä? Silver Queen ei todellakaan olisi tarvinnut juuri enempää kuin potkun kupeeseensa syöksähtääkseen alaspäin tarpeellisen määrän. Mutta kenestä olisi sen potkun antajaksi. Aluksen ulkopuolellahan vallitsi painottomuus.

käskevä katse suuntautui suoraan Brandonin silmiin.

— Älä ole hullu! Tuossa pullossa ei ole kylliksi pitämään yhtäkään miestä humalassa kolmea päivää, saati sitten kolmea kaveria. Jos se kitataan tyhjäksi nyt, täällä on kolme vesiselvää ja krapulaista kun lähdön hetki koittaa. Jätetään pullo mieluummin siksi kunnes ilma alkaa loppua eikä millään enää ole mitään väliä. Silloin saattaa olla ryyppy tarpeen ja jos sitä humalapäissään silloin nukahtaa, lähtö voi olla hyvinkin helppo...

Brandon marssi epämiellyttävästi irvistellen ikkunaluukulle ja tuijotti tyhjyyteen. Aluksen kääntyessä hitaasti Vestan kovin kevyessä vetovoimakentässä tuo salaperäinen valkoinen planeetta kohosi esiin ja näytti yhtäkkiä täyttävän puolet näkyvissä olevasta avaruudesta.

— Mitä siellä tuijotat? kuului Mooren murahdus Brandonin olantakaa. — Mitä se Vestan tuijottaminen auttaa kun emme pääse sinne kumminkaan?

Mike Sheakin jätti lepopaikkansa ja raahautui laiskasti ikkunan ääreen.

— Piru vieköön... ei se todella kaukana ole! Kunpa keksittäisiin konsti millä saataisiin tämä rakkine liikkeelle. Kunnon potku tai pari voisi riittää, ehkä vetovoima vähän alempana jaksaisi jo kiskoa meidät Vestan pinnalle! Siellä olisi ainakin eläviä olentoja... Warren, kuinka kaukana sanoitkaan, että olemme Vestalta?

— Noin 500 kilometriä, luulisin... tietysti sitä on silmämäärällä vaikeaa tarkkaan arvioida, mutta enpä luulisi paljoakaan pieleen arvanneeni. On otettava huomioon, että se sentään on vain 300 kilometriä halkaisijaltaan, joten aistit voivat sen kanssa vähän harhata...

— Vain 500 kilometriä pelastuksesta! mutisi Brandon. — Sen ei täällä avaruudessa pitäisi olla kuin pieni luraus, mutta kas kuinka siitä tulee ylivoimainen homma kun kaikkivaltias tekniikka vihdoin pettää! Olisipa piru vieköön joku konsti, jolla tämän romun saisi putoamaan. Siinä ei kävisi kummoisestikaan, vaikka lentäisimme täydellä vauhdilla Vestan pintaan. Pomppaisimme vain pari kertaa kuin kumiukot, eihän siellä ole painovoimaa paljon mitään...

— On siellä sen verran painovoimaa, ettei meillä ole asiaa alas noin vain! Moore muistutti. — Ja jollakin helvetillähän me olemme sen satelliitiksi joutuneet! Emme me tässä olleet silloin kun onnettomuus sattui, jokin meidät tänne toi sillä aikaa kun olimme rysäyksestä tajuttomina...

— Olen ollut tuolla Vestalla pari kolme kertaa, Mike Shea virkkoi. — Se on todella kumma paikka, kuin kermakakku, mutta vähemmän makea... tai oikeastaan sitä kai voisi verrata lumipalloksi!

— Kuumaa lunta! Moore henkäisi. — Sitähän se on, hiilihappolunta...

— Tai kuivaa jäätä... siksi meidän kulman jäätelönmyyjä sitä nimitti, sen muistan lapsuudestani... Hei, näettekö nuo tummemmat täplät sen pinnalla, pojat? Bennettin observatoria toinen... ja toinen Calornin happiasema. Hitto kun päästäisiin tuonne alas, pelastus olisi varma. Niillähän käy huoltoalus kerran viikossa...

— Siitä tuli mieleeni... eikö niiden pitäisi ruveta kaipailemaan meitä kontrollikeskuksessa? Jos Silver Queenista ei kuulla mitään pitkään aikaan niin...

— Älä luota tuollaiseen toiveajatteluun, poika. Täällä on yhtaikaa liikkeellä tuhansia aluksia ja nykyisin kuulemma pannaan etsinnät käyntiin vasta jos joku alus ei poikkea reitillä määrättyyn pysähdyspaikkaan. Eivät ne jaksa jatkuvasti heittää pelastuspartioita ilmaan vain siksi, että saisivat huomata radiolaitteisiin tulleen vikaa...

— Emmekä ehtineet heittää avaruuteen edes SOS-merkkiä... Piru vieköön, että sen asteroidin piti saadakin sellainen täysosuma. Kaikki radiolaitteet kerralla säpäleiksi...

— Eikä niillä ole mahdollisuutta löytää meitä tietämättä tarkalleen missäpäin olemme, Moore mutisi. — Ei kukaan voi vaatia, että partiot haravoisivat yhden aluksen tähden koko helvetin linnunradan...

— Tahtoo sanoa, että ainoa mahdollisuutemme on... päästä Vestan pinnalle ennenkuin kolme päivää on kulunut ja happi lopussa! Mike virkkoi aavistus katkeruutta äänessään ja otsa rypyssä.

— Voi vittu, lakatkaa paasaamasta te kaksi! Brandon sähähti ja lähti jälleen levottomana vaeltamaan ympäri hyttiä. — Mitä hiton hyötyä tuollaisesta jaarittelusta on? Jos kerran olemme kusessa, tehkää mieluummin jotakin sille asialle...

Moore kohautti olkapäitään kuin sanoakseen, että juttu oli helpommin sanottu kuin tehty. Hän palasi tuoliinsa ja vajosi raskaasti istumalihaksilleen. Etusormen kynsi rapsutti nenävartta sen tuntuisesti, että aivot raksuttivat jonkin syvällisen mietteen kimpussa.

Brandonin ei olisi tarvinnut sanoa ääneen sitä mitä hän oli äsken ilmoille suustaan viskannut. Kyllä he kaikki tiesivät, että liemessä oltiin ja lujasti. Menneiden muutaman päivän kaoottiset tapahtumat kulkivat kuin filminä ohi hänen silmiensä.

Filmi oli katkonainen. Asteroidin iskeydyttyä päin Silver Queenia hän oli joksikin aikaa menettänyt tajuntansa. Kuinka pitkäksi aikaa tarkalleen, siitä hänellä ei ollut aavistustakaan. Tajuihinsa tultuaan hän oli joka tapauksessa huomannut olevansa samassa hytissä Brandonin ja Shean kanssa.

Tuo hytti oli ainoa avaruusaluksessa ilmatiiviiksi jäänyt paikka. Ja he kolme olivat ainoat, jotka olivat jääneet henkiin. Onnettomuushetkellä Silver Queen ei vielä ollut lähelläkään Vestaa, mutta ilmeisesti asteroidin isku oli kyllin voimakas heittämään sitä eteenpäin kymmeniä tuhansia kilometrejä.

Ei olisi tarvittu paljoakaan kun he olisivat joutuneet niin lähelle Vestan pintaa, että sen vetovoima olisi imaissut heidät samantien alas. Mutta juuri kriittisessä vaiheessa heidän hyvä tuurinsa petti, heistä tuli Vestan avuton kiertolainen.

Tilanne oli aikalailla toivoton, sen Moore tajusi paikkoja tutkittuaan. Ruokaa oli viikoksi, tiukasti säännöstellen vaikka kahdeksi. Hytin paine oli normaali, ei ollut pelkoa sen enempää tukehtumisesta kuin painottomuudestakaan. Ilmaa riitti ehkä kolmeksi päiväksi, ei paljoa enempää.

Jopa generaattori toimi sen verran, että valaistus oli suurin piirtein normaali.

Ilma oli siis se jokeri pakassa, josta kaikki ensi kädessä riippui. Vain kolme päi-

vää... liian vähän, että mikään etsintäpartio voisi tavoittaa heidät. Jos yksikin moottoreista olisi pelannut edes hiukan, he pääsisivät kyllä alas. Mutta ne olivat mykkinä, eikä heillä ollut mahdollisuutta päästä yrittämään niitä käyntiin. Komentohytti oli tuusan nuuskana, samoin kaikki säätimet.

Mitä hittoa oli tehtävä? Silver Queen ei todellakaan olisi tarvinnut juuri enempää kuin potkun kupeeseensa syöksähtääkseen alaspäin tarpeellisen määrän. Mutta kenestä olisi sen potkun antajaksi. Aluksen ulkopuolellahan vallitsi painottomuus.

Välineet, jotka he olivat onnistuneet itselleen pelastamaan eivät juuri päätä huimanneet. Yksi ilmatiivis avaruuspuku, yksi laserpistooli ja jauhesammutin. Viimeksi mainittu käyttökelvoton, koska sen laukaiseminen aluksen ulkopuolelle olisi harmaannuttanut koko avaruuden satojen neliökilometrien laajuudelta. Ja olisi eksyttänyt heidät lopullisesti.

Sitten oli tietysti laserpistooli...

Moore kurotti väsyneesti käteensä vesikupin pöydältä, nielaisi sen sisällön konemaisesti ja pudotti sitten kupin sormistaan. Samassa hän näytti keksineen jotakin ja napsautti sormensa kuuluvasti yhteen.

— Vesi... siinäpä se! hän henkäisi kuuluvasti. — Hei, Mike, kuinka paljon meillä on vettä tässä saakelin hyllyssä?

Shea siristi silmiään, rävähytti ne sitten selkoselälleen kuin vilpittömästi hämmästyneenä ja ponnahti seisomaan.

— Väitätkö, ettet tiedä kuinka paljon meillä on vettä? hän henkäisi.

— Mistä minä... ei se ole tässä hötäkässä ehtinyt tulla mieleen...

— Meillä on vettä niin paljon kuin tämä alus on mukanaan kantanut. Säiliö on ehjä, tarkistin sen itse. Koko aluksen vesivarasto, kahden kuukauden lasti täydelle matkustajamäärälle meidän kolmen käytössä...

— Hitto, koko tankki! Oletko tosissasi, Mike? Koko saakelin tankki...

— Tosi kuin... vesi! Seitsemän ja puolisataa kuutiojalkaa ihanaa kylmää vettä! Eikä nuppineulanpään kokoista reikää tankissa...

— Uskomatonta! Kuinka helvetissä se ei ole päässyt karkuun venttiilien kautta? Nehän ovat kaikki paskana...

— Olin juuri tarkastusmatkalla tuolla putkistoissa kun räsähti. Mittailin paineita ja olin sulkenut pääventtiilit sitä varten... kiinni ne myös jäivät!

— Hmm... merkillinen yhteensattuma! Tämän täytyy merkitä jotakin! Täytyy...

Moorella kihisi päässä merkillinen muurahaispesä. Jossakin siellä kaiken keskellä oli se kuningasajatus, joka oli saatava esiin. Siitä saattoi riippua kaikki... ja hän tunsi kuinka tuo ajatus oli lähellä kuin vesitippa kielenpäässä.

Brandon omassa nurkassaan oli vaihteen vuoksi ollut pari minuuttia vaiti. Kun kukaan muukaan ei nyt ollut äänessä, kaveri katsoi velvollisuudekseen rikkoa hiljaisuuden. Kuiva, huumorintajuton naurahdus halkaisi ilmaa.

— Kohtalo leikkii kissaa ja hiirtä kanssamme, kaverit. Ensin heittää meidät halki avaruuden kohti pelastusta ja jättää sitten roikkumaan muutaman vaivaisen kilometrin päähän. Ja hoitaa sitten asiat niin, että ruokaa ja vettä on kylliksi, mutta ilmaa ei... Jopa viiniä olisi, naisia vaan puuttuu... Voi hitto, vettä vaikka kylpisi aamusta iltaan! Että pitääkin olla nurinkurista...

— Älä ota noin raskaasti, Mark! Moore murahti tyynnyttävästi. — Eikö ole komeaa olla itse tekokuuna. Harva poika sitä voikaan kehaista, että onpä tässä kierretty Vestaa sen tekokuuna yötä ja päivää...

— Kas kun et sano, ettei meidän itse asiassa pitäisi valittaa mistään. Mehän olemme kuin maapallo konsanaan. On ilmaa, ruokaa, kokonainen valtamerikin omasta takaa...

Brandonin peukalo viittasi vesitankkiin, jonka yksi seinä rajoittui hyttiin.

— Jos niin haluat, Mark... meillä on ruokaa niin paljon, että voimme viimeisen päivän syödä aamusta iltaan, juoda päälle itsemme perskänniin ja tukehtua sitten omaan oksennukseemme! Jos sitä haluat, minun puolestani...

Moore tunsi kesken vitsailunkin kuinka ajatus yhtäkkiä ponkaisi jostakin hänen päähänsä. Suu napsahti kiinni kesken lauseen ja kuin halvaantuneena hän vajosi istualleen, leuka nojasi kämmeniin ja kyynärpäät polviin.

Mooren outo käyttäytyminen ei mennyt ohi Brandonin silmien.

— Olisit antanut tulla loppuun saakka kun kerran näytti niin pirun liukkaasti juttua suoltuvan... Tässähän ollaan ikäänkuin tekemässä historiaa, viettämässä kuolemaan tuomitulla satelliitilla kolmea viimeistä päivää ennenkuin kuollaan sukupuuttoon koko pikku planeetalta!

Viimeisen lauseen Brandon lateli Mooren ääntä matkien, mutta iva ei mennyt perille. Moorella oli muuta paljon tärkeämpää ajateltavaa.

— Haista... tässä ei ole mitään vitsailemista! Anna kun mietin tämän jutun loppuun, senkin apina!

Brandonilta meni hetkeksi suu tukkoon. Mike Sheakin vilkuili nurkastaan uteliaana Mooren suuntaan. Tämän äänestä oli kuultanut aivan uusi into, uusi toivo.

— Oletko keksinyt jotakin? Shea huikkasi saamatta kuitenkaan heti vastausta.

Moore oli vielä hetken vaiti, rapsutti jälleen nenänvarttaan ja loikkasi sitten pystyyn kuin jousi.

— Saakeli... siinähän se on! Olen keksinyt sen, pojat.. olen keksinyt millä pääsemme pois täältä...

Shea iski silmää Brandonin suuntaan, kaivoi jälleen pullon esiin, mutta Moore huomasi sen ja huitaisi vihaisesti kädellään.

— Pullo pois... ei ole vielä aika juhlia!

Brandon oli samassa kiinni Mooren ranteessa. Ravistus oli aivan tarpeettoman raju, heitti miehen melkein pois tasapainosta.

— Piruako sinä siinä...? Anna minun olla!

— Enkä anna... vedän sinua turpiin, muuraan kuonosi niin umpeen, ettet pääse latelemaan enää lisää typeryyksiä! Brandon uhosi hampaitaan narskutellen.

— Hullu... kuuntele edes, olen keksinyt ratkaisun ja jos sinua ei pelastuminen kiinnosta, haukkaa minun puolestani kapseli vaikka heti. Sillähän siitä pääset...

— Mark... anna hänen selittää! Shea murahti.

— Okei, Warren... anna kuulua! Mutta parasta, että olet keksinyt jotakin järkevää. Muuten saat varoa...

— Painelukko viitonen on ilmeisesti ehjä, eikö niin? Sen kautta siis päästemme ulos tästä romusta... tosin vain yksi, koska pukuja ei ole enempää. Mutta sen pitäisi riittää, sillä onhan meillä laser...

— Lukko saattaa kyllä olla viallinenkin... ei sitä tiedä ennenkuin yritämme saada salvat auki, Shea mutisi. — Mutta jos on pakko uskaltaa niin uskallamme. Avataan vaikka milli kerrallaan ja isketään kiinni jos kuuluu sihauskaan...

— Okei, meillä ei ole aikaa hukattavana. Missä se puku on, lähden ulos itse...

Moore keksi itse avaruuspuvun nurkasta, kiskoi sen kiireesti ylleen ja sonnustautui painelukolle, joka oli pieni ovi hytin sivussa. Sen takana piti olla painekammio ja sen takana vielä yksi ovi, joka vei raketin ulkokuoren läpi ulos.

— Väännähän, Mike...

Moore osoitti lukon kahta salpaa, jotka pitivät oven tiukasti kiinni. Ja Shea väänsi. Naristen salpa antoi periksi, ovi avautui millin verran ja henkeään pidätellen miehet odottivat sihausta, joka olisi kertonut, että painelukko olisi ollut viallinen.

Mutta mitään ei kuulunut. Ilmeisesti lukossa oli sama ilmanpaine kuin hytissäkin. Ulos oli siis mahdollista päästä. Shea nappasi vielä käteensä palan paperia ja painoi sitä vasten ovenrakoa, mutta imua ei tuntunut. Paperi ei tempautunut hänen kädestään rakoa vasten.

— Hitto... se on ehjä! Shea henkäisi kuin taivasosuuden voittaja.

— Vedä kokonaan auki... aikaa ei ole hukattavana! Moore henkäisi nyt innoissaan kuin pikkupoika. — Annahan se laserpistooli tänne, ilman sitä ei homma onnistu...

— Mitä aiot, Warren? Shea

KÄÄNNÄ

AVARUUDEN HAAKSIRIKKOISET

Takertuen avaruusromun pintaan kuin kärpänen Moore taisteli laserillaan läpi teräskuoren.

hoksasi nyt tiedustella ja kiskaisi oven kokonaan auki. Moore naurahti kypäränsä sisällä.

— Meillä on vettä vaikka tuhlattavaksi... nyt teemme juuri sen! Moore virkkoi arvoituksellisesti, astui ilmalukkoon ja sulki oven hyttiin perässään.

Edessä oli astuminen painottomaan tilaan. Moore odotti säädetyt viisi minuuttia välikössä, tarrasi sitten oven kahvaan ja murjaisi sen alas. Ilman pienintäkään narahdusta ovi avautui.

Moore kiinnitti varmistusnarut huolellisesti koukkuihin ovenpielissä, sovitteli magnecttipohjaiset jalkineensa raketin hopeankiiltävällä ulkopinnalle ja otti ensimmäisen askeleen tyhjyyteen. Kummallinen tyhjyyden tunne pääsi valloilleen hänen sisimmässään. Siinä hän nyt käveli kuin kärpänen. Oli pakko onnistua, kaikki riippui nyt hänestä... yksin hänestä ja tuosta mielikuvituksellisesta suunnitelmasta, jonka hän oli mielessään keittänyt kokoon muutamassa silmänräpäyksessä.

Mooren sydän takoi kuin olisi yrittänyt suoraan rinnasta ulos läpi kylkiluiden. Hän ei koskaan aiemmin avaruusurallaan ollut joutunut vastaavaan tilanteeseen. Avaruuskävelystä hän tiesi kaiken teoriassa, mutta käytännössä hän ei koskaan ollut joutunut moista kokeilemaan.

Päätä huimasi aavistuksen, oli todella outo tunne olla yksin avaruudessa. Kiinni tuossa avaruusromussa vain vaivaisella kaapelilla. Moore pudisteli päätään saadakseen huimauksen menemään ohi ja vihdoin aivot tuntuivat toimivan normaalisti. Aavistuksen verran horjahdellut itseluottamus palasi jälleen.

Silmiin kuvastui nyt koko linnunradan mahtavuus. Ei enää pelkkä Vesta, joka aluksen ikkunasta katsoen näytti heittävän kaiken muun näkyvistä. Katse yritti tavoittaa maapalloa, mutta turhaan. Se oli vielä liian kaukana, vain tähti monen muun kaukana tuikkivan valon joukossa.

Asteroideja ei näkynyt, vaikka Moore oli itsekseen odotellut, että niitä viuhuisi ympärillä. Avaruus oli tyhjä... kammottavan tyhjä. Hän suuntasi jälleen katseensa Vestaan, tuohon valkoiseen palloon, joka näytti aivan liikkumattomalta heidän alapuolellaan. Kunpa suunnitelma onnistuisi, kun Silver Queen saisi edes pienen sysäyksen alaspäin...

Ja samassa Moore tajusi taas, ettei aikaa ollut hukattavana miettimiseen, tyhjän haaveiluun. Oli toimittava, muuten kaikki saattaisi olla hukassa. Sormillaan hän tunnusteli aluksen kylkeä, liikkui varovasti ja mielestään ikuisuudelta tuntuvan hitaasti kohti vesisäiliön pohjaa. Se tuntui kyljessä aavistuksenomaisena kohoutumana.

Juuri siihen paikkaan oli saatava reikä. Laser tuntui tuolla tyhjyydessä äärettömän kevyeltä hänen kädessään, kuin olisi pidellyt lasten muovista leikkipistoolia. Mutta Moore tiesi hyvin, että leikki oli kaukana. Jos laser ei purisi reikää tankkiin, jos säde ei kuumentaisi vettä sen sisällä kiehumapisteeseen, mieluummin valmiiksi höyryksi, he olisivat hukassa. Lopullisesti.

Vastassa oli vaikeuksia, yhä enemmän ja enemmän. Ennenkuin Moore ehti edes painaa liipasinta hän tajusi, ettei laserkaan pystyisi aluksen erikoiskäsiteltyyn pintaan. Säiliö oli suoraan hänen edessään, mutta sen pinnalla oli ainakin puoli senttiä tuhoutumatonta sitiumia. Ainetta, joka ei palanut, sulanut, ei haihtunut eikä tuhoutunut millään muullakaan tunnetulla tavalla. Vain jos hän olisi pystynyt muuttamaan sen neutronirakenteen...

Mutta Moore ei luopunut. Hän oli jo ehtinyt ohittaa aluksen kyljessä aukon, joka oli ollut yksi ovista. Asteroidi oli osunut lähelle sitä, koska luukku oli repeytynyt, painelukko tuhoutunut ja takana ollut hytti ammotti aavemaisen tyhjänä, kuin sudenluolana kallion kupeessa.

Vitkastelematta Moore peräytyi pari askelta ja hinautui käytävään. Hän tiesi, että säiliöön pääsi käsiksi sitäkin kautta ellei tie ollut jossakin kohdin tukossa. Aluksen sisäpuolelta säiliö ei ollut sitiumilla kyllästetty, joten siellä laserin piti kaiken järjen mukaan purra.

Pimeys tuossa osin alusta oli läpitunkematon. Vain kypärään kuuluva otsavalo näytti tietä eteenpäin. Moore pelkäsi koko ajan törmäävänsä ruumiisiin, jotka mahdollisesti olivat takertuneet kiinni johonkin eivätkä olleet paiskautuneet paineaallon voimasta avaruuteen. Mutta mitään ei näkynyt. Ilmeisesti kaikki muut olivat löytäneet hautansa jossakin tuolla ikuisuuden keskellä. Vastaan kellui kynä, pieni muistilehtiö ja muuta pikkukamaa, jotka olivat olleet liian kevyitä joutuakseen imuun. Hajamielisesti Moore napsi niitä kiinni ilmasta ja tunki taskuunsa... kaiken varalta.

Vastaan tuli nyt luukkuja, jotkut saranoillaan juuri ja juuri roikkuen, muutamat kiinni, mutta painottomuus molemmilla puolilla, joten avaaminen oli helppoa. Juuri kun hänestä alkoi tuntua siltä, ettei vaijeri enää antaisi montaa metriä myöten, Moore huomasi olevansa hytissä, jossa vesisäiliö oli jälleen osana seinää.

Moore laskeskeli mielessään etenemäänsä matkaa. Ei oltu aivan pohjalla, mutta ei kaukanakaan. Oli pakko tyytyä siihen. Jos hän saisi reiän aikaiseksi, höyryn paine purkautuisi aluksen ulkopuolelle sitä reittiä, jota hän oli sisälle ryöminyt. Se merkitsisi hieman vinoa lentorataa jos Silver Queen siitä liikkeelle lähtisi. Mutta se ei haitannut. He olivat niin lähellä Vestaa, ettei ohiajoon ollut mahdollisuutta.

Riitti kun he pääsisivät vetovoiman nollarajan yli. Sen jälkeen asiat hoituisivat itsestään.

Sormet hieman vapisten hän poimi aseen vyöstään, otti

tähtäimen umpimähkään ja puri hampaansa yhteen ennenkuin antoi sormensa koukistua. Moore rukoili mielessään, ettei tankin seinämän sulaminen kestäisi ikuisuuksia, sillä rajansa oli silläkin kuinka pitkään hän jaksaisi liipasinta puristaa. Jos sormi kirpoaisi, laser sammuisi kymmeneksi minuutiksi ja sinä aikana kun hän sytyttelisi sitä uudelleen metalli ehtisi jäähtyä.

Oli pakko jaksaa, yhtä mittaa loppuun saakka. Siitäkin syystä, ettei ase kestäisi loputtomiin. Sitä oli käytetty jo aiemmin, joten jäljellä saattoi olla vain neljännestunniksi täysi teho, puoleksi tunniksi korkeintaan.

Liekki, ohuena kuin neula halkaisi pimeyttä. Se kohdistui armottomana teräkseen edessään, täydellä tehollaan. Moore yritti silmä kovana tarkata, ettei kohde päässyt milliäkään liikkumaan. Pitkän aikaa hänellä oli vaikeuksia löytää sellainen asento, jossa laserpistooli ei olisi tippaakaan tärissyt, mutta vihdoin se onnistui polviin tukien.

Mutta asento oli kiduttava hänelle itselleen. Ase istui tukevasti, mutta Moore tunsi kuinka jokainen sekunti puudutti hänen lihaksiaan ja sai tuskan irvistyksen kohoamaan hänen kasvoilleen.

Kesti ikuisuudelta tuntuvan ajan ennenkuin metalli mitenkään reagoi. Polttopisteen ympärys alkoi hitaasti tummua, omaksua punertavan värin. Ja mitä pitemmälle aika kului, mitä useamman minuutin Moore mielessään laski vierähtäneen, sitä vaaleammaksi, hehkuvammaksi metalli kävi.

Mutta reiästä, ainoasta toivosta pelastua tuolta olemattomuudesta ei ollut vielä tietoakaan.

Vasta kun metalli alkoi saada appelsiinikuoren keltaisen hehkun Moore tajusi, ettei seoksen sulamispiste enää ollut kaukana. Mutta kyllä sinne oli ollutkin matkaa, laser oli heidän ainoa toivonsa, sillä vain se kykeni ääriteholla yli 2 000 asteen lämpötilaan, joka sulattamiseen vaadittiin.

Malttamatta odottaa Moore napsautti laserin piipulla kuumennettua kohtaa. Kirous pääsi hänen huuliltaan kun odotettu reikä jäi ilmestymättä. Metalli painui sisään aavistuksen verran, mutta lommo ei riittänyt. Oli saatava reikä.

Hammasta purren hän jatkoi kuumentamista. Nyt tuntui selvästi, että laserin liekki oli lyhenemässä, väri muuttumassa sinisemmäksi. Voima alkoi siis olla lopussa. Korkeintaan viisi minuuttia ja sitten... puff. Mooren päässä takoivat pajavasarat alasinta vastaan. Oli saatava reikä, ei ollut varaa epäonnistua. Kohtalo ei voinut olla niin julma, että...

Kyllä se voi. Kohtalo saattoi olla julmempi kuin ihminen saattoi kuvitellakaan, se Mooren oli pakko tunnustaa itselleen.

Hän oli jo mielessään valmis heittämään toivon. Sormi liipasimella oli jo pitkään ollut tunnoton. Mieli alkoi turtua myöskin. Ikäänkuin kaikki olisi menettänyt merkityksensä. Oli yhdentekevää jos...

Ja samassa Mooren tajuntaan iski pallosalaman tavoin tietoisuus siitä, että hehkuvaan metalliin oli ilmestynyt nuppineulanpään kokoinen aukko. Kypärä esti häntä kuulemasta höyryn sihinää, mutta hän saattoi havaita kuinka valkoinen, ohut utu alkoi kerääntyä aseen ympärille.

Ja kuin unessa hän tajusi metallin lopulta käpertyvän kasaan noin postimerkin suuruiselta alueelta ja höyryn suihkuavan päälleen, täyttävän koko ontelon ja pakenevan kohti tyhjyyttä, ulkopuolella odottavaa avaruutta.

Puku suojasi Mooren palamiselta, höyry tosin samensi kypärän silikonipleksilasin ja esti häntä kunnolla näkemästä eteensä, mutta se ei merkinnyt mitään. Ulos saattoi päästä vain yhtä tietä, jota hän nyt lähti kompuroimaan eteenpäin jaksamatta edes kiljua riemusta. Hän oli vain väsynyt, kuolemanväsynyt, valmis luhistumaan polvilleen...

Päästessään vihdoin viimeiselle aukolle, joka vei läpi ulkoseinän avaruuteen, Moore vihdoin tajusi heidän pelastuneen. Tai olevan ainakin hyvää vauhtia pelastumassa. Ulos purkautuva höyrypilvi oli juuri saamassa Silver Queenin hitaasti mutta sitäkin varmemmin liikkeelle oikeaan suuntaan.

Haltioituneena hän tuijotti avaruutta, näki kuinka Vesta alkoi lähestyä... ei, se oli pelkkää hallusinaatiota. Ei lähestyminen voinut tapahtua niin nopeasti, matkahan oli pitkä kuin ikuisuus. Virnistellen itsekseen läpi kuolemanväsymyksenkin Moore vihdoin ryhtyi käsillään kelaamaan vaijeria sisään ja lähestyi luukkua, joka vei sisälle ainoaan säilyneeseen hyttiin. Kaverien luokse, joiden oli täytynyt huomata mitä oli tapahtunut...

Kuinka pitkän ajan hän matkaan käytti, miten hän sen selvitti aluksen jo liikkuessa, sitä Moore ei pystynyt aivoihinsa rekisteröimään. Joka tapauksessa hän lopulta tajusi olevansa luukulla ja toivoi, että joku olisi tajunnut jo tulla vastaan.

Koputus, toinen... ja vastaus sisäpuolelta. Toinen pojista oli ensimmäisen oven takana ja kolkutti merkin, että salpa oli sisältä auki. Moore odotti kunnes avaaja oli vetäytynyt aluksen suojaan, sisälle hyttiin. Sen jälkeen hän uskalsi varovaisesti avata oven ja päästää paineen ulos.

Sihaus ja ovi oli auki hänen edessään. Moore kiskoi luukun kiinni, pudotti salvan ja jäi odottamaan pimeyteen. Painemittari seinällä alkoi tuskallisen vitkaan lähestyä normaaliarvoja; siihen kului todellisuudessa vain kaksi minuuttia, mutta todellisuuden taju oli jo aikapäiviä paennut Moorelta.

Sisäoveen hän ei enää joutunut kokeilemaan voimiaan. Ilmeisesti Mike Shea oli sisällä odottanut kronometri kädessään, sillä juuri kun mittari ensi kertaa rekisteröi normaalilukeman, ovi lennähti auki ja voimakkaat käsivarret kiskaisivat Mooren hyttiin.

Tämä näki kaiken kahtena... kolmena, hahmot huojuivat hänen silmissään täysin järjettömästi, saivat vääristyneet muodot. Kuitenkin Mooren tajunta riitti kertomaan, että kaikki menisi ohi, pää selviäisi kun hän vain jaksaisi odottaa.

Joku... Brandon se oli, auttoi kypärän hänen päästään ja alkoi kiskoa pukua hänen yltään. Tukehduttava tunne, joka oli pyörinyt hänen kurkussaan, alkoi asteettain hellittää. Hiki, joka oli kellunut hänen otsallaan jäätkylmänä, alkoi vihdoin norua alas poskia ja jätti mennessään kalpeita raitoja. Hän yritti hymyillä, mutta sai aikaan vain irvistyksen...

— Warren... parasta, että lepäät kunnolla! Brandon kähisi hänen korvaansa. — Lepäät ensin ja puhut sitten jos sinulla on jotakin sanottavaa. Älä nyt rasita itseäsi liikaa, olet jo tehnyt osasi, enemmänkin...

Moore hyväksyi kiitollisena tuolin, joka hänen alleen työnnettiin, mutta ei voinut pidätellä sanoja. Ne tulvivat hänen suuhunsa koskena, ryöppysivät ulos massana, josta oli aika ajoin vaikeaa erottaa alkua ja loppua. Kaiken kaikkiaan purkaus oli olevinaan tilitys niistä kahdesta tunnista Silver Queenin ulkopuolella, joiden aikana oli sinetöity heidän kohtalonsa. Kohtalo, joksi näytti vastoin kaikkia ennakkoasetelmia sittenkin muodostuvan pelastuminen.

— Uskomatonta... vesisuihku siis työntää meitä kohti Vestaa! Brandon huudahti jossakin vaiheessa.

— Höyry... se on höyryä! Moore korjasi raukeasti. — Laser kuumensi säiliötä ja muutti sen höyrykattilaksi! Meitä kuljettaa nyt eräänlainen höyrykone! Toivottavasti olet nyt tyytyväinen, Brandon...

Puhutellun kasvot punehtuivat, katse kääntyi kohti lattiaa. Suu tapaili sanoja, joita ei ollut.

— Minä..., hän sai vihdoin kuiskattua. — Olen pahoillani, käyttäydyin kuin hölmö, tajuan sen nyt. Olisin ansainnut kuonooni...

— Mitä tuosta... olimme kaikki lähellä katkeamista, sinä vain ehkä lähimpänä, poika! Joka tapauksessa olemme nyt voiton puolella! Mike, älä siellä tuijota Vestaa vaan tuo tänne se Jabra-pullo! Nyt on juhlimisen aika...

Shea virnisti, poimi esiin kolme mukia ja lorautti niihin pullosta vihreää nestettä. Lopulta kaikki pitelivät mukia kourassaan.

— Hyvät herrat, malja pelastumiselle! Shea esitti virnistäen onnellisena ja kohotti omansa.

— Ja malja vanhalle kunnon H_2O:lle! Moore naurahti ja naukkasi pohjanmaan kautta. ■

SIVULTA 31

relle katselemme miten alkuasukkaat rakastelevat», esittelijä jatkaa.

Tämän elokuvan viimeinen kohtaus on yhä kuvaamatta. Siinä piti näkyä miten nuori mies on lentokoneessa paluumatkalla kotiin paratiisisaarella viettämänsä riemuloman jälkeen. Eivätkä riemut ole vieläkään ohi. Lentoemäntä antaa hänelle perusteellista oraalista hoitoa.

Tämä kohtaus oli määrä kuvata Eastern Airlinesin koneessa lentokentän laidalla. Mutta ennen kuin pääsimme niin pitkälle kaksi tuottajaamme olivat lähteneet kumpikin omille teilleen.

Tuottajien, entisten ystävysten, vaimot suhtautuivat täysin vastakkaisesti elokuvan tekemiseen.

»Inhottavaa — yököttävää», sanoi mainosmiehen vaimo katseltuaan minua tekemässä ensimmäistä seksikohtausta. Ja hän oli sentään itse palkannut minut tehtävään!

SEXLEHTI-PAKETTEJA

Uusia ulkol. Kovia värisex-lehtiä 10 kpl. Himopaketti 45 mk. 6 kpl. samoja 32 mk. 6 kpl. v-73. Week-End leht. 40 mk. 6 kpl. v-73 -76 Träffen,' intim ym. 42 mk. Pin-Up, Kavalk. v. 66—69. 20 mk/kg.

Loistoluokan lehdet:

Amerik. suuret 3-10 doll. lehd. á 25—60 mk. Private, Ero, Dream, Selecta, Fifteen, Blue- ja Colour-Climax, Love, Busen, Bing Busty ym. á 20 mk. Homo, Lesbo. Animal. Lolita, N. Cunts ym. erik. lehdet á 18 mk.

Uudet Lasse-B, Play-B, Expo ym. Alkuper. Lyx filmit, joka alalta Super, väri á 110—130 mk. II L. Filmit á 75 mk 3 kpl. 205 mk.

Täyspitkä tyttönukke: vagina, avoin suu, rinnat 210 mk. Lolanukke 99 mk.

Tilatkaa Suomesta, ei tule tullihuolia, eikä 3 krt. postik. ei Lvv-maksuja ei hinnantasausmaksua ja Teillä on lainsuoma kulutt.suoja, jota ei ulkom. ostoissa ole.

Huom! Alan vanhin ja varmin postimyynti Suomessa. Läh. yksit. nimellä huomiotta jälkivaatim. + 5—10 mk. postik. Tilaukset: PL 109, 00151 H:ki 15. tai puh. 90/640092.

»Huu, ihanaa, kiihottavaa, jännää!» sanoi lakimiehen vaimo.

Mainosmies huolehti ohjaamisesta. Hän kiihottui touhusta siinä määrin että eräänä päivänä hän keskeytti työt ja lähti lakimiehen vaimon kanssa makuuhuoneeseen jatkamaan keskinäistä kiihotustyötä.

Molemmat avioliitot ja ystävyydet loppuivat siihen paikkaan. Jonkun aikaa he vielä kokeilivat parinvaihtosysteemiä. Mutta kuulin äskettäin että pariskunnat ovat taas hakeutumassa entisiin muotoihinsa, vaimot ovat palanneet alkuperäisten miesten luo, luultavasti vain hiukkasen käytössä kuluneina.

St. Croixin kuukausi oli kuitenkin minulle todellista lomaa. En ole koskaan muulloin tehnyt näin verkkaisen rauhallisesti pornoa.

Tuottajat eivät oikein kunnolla itsekään tienneet mitä heidän oli määrä tehdä, joten minä jouduin auttamaan heitä melkoisesti kaikenlaisessa. Tästä hyvästä he lupasivat minulle 2 % elokuvan tuotosta. Eli toistaiseksi 2 % tyhjästä.

Joka tapauksessa kuvauksia tehtiin niin rauhallisesti että minulle jäi moninaisista puuhistani huolimatta runsaasti vapaa-aikaakin.

Kaupungin lähistöllä asui eräänlaisella leirillä ryhmä amerikkalaisia nuoria. Pari leirin tyttöä oli mukana elokuvan teossa ihan vain omaksi lystikseen.

Deep Throat oli siihen mennessä ollut markkinoilla jo kyllin kauan tehdäkseen nimen Harry Reems tunnetuksi, joten läsnäoloni sai aikaan pienoista huomiota. Josta oli minulle pelkkää hyötyä.

Ja noissa juhlissa oli herkullisia nuoria typyköitä, jotka todellakin ponnistivat voimansa äärimmilleen osoittaakseen vieraanvaraisuuttaan.

Yhtä näistä tytöistä en unohda koskaan vaikka eläisin tuhatvuotiaaksi. Hän oli punapää ja hän antoi minulle suullaan parempaa käsittelyä kuin kukaan toinen on koskaan antanut. Hän oli parempi kuin Tina Russel. Ja vielä parempi kuin Linda Lovelace, vaikkei hän harrastanutkaan syvän kurkun tekniikkaa. Se vain kerta kaikkiaan oli kaikkein parasta hoitoa.

Elokuvasta **It Happened in Hollywood** tuli varsin hauska juttu ja samalla siitä tuli myös varsinainen yleisösuosikki.

Tuottajat halusivat sankarittaren, Felicity Splitin osaan uuden löydön ja sen he saivatkin, ilmoituksen avulla. Palkattu tyttö ei ollut koskaan aikaisemmin näytellyt pornossa. Hän oli naimisissa trukinkuljettajan kanssa, joka otti viikon loman voidakseen olla joka päivä mukana kuvauksissa. Hän aikoi pitää vaimoaan tiukasti silmällä ettei tämä vain joutuisi näyttelemisen huumassa liian pitkälle.

Mies olikin oikeassa varautuessaan ennalta kaikkeen. Hänen vaimollaan oli mehukas suu, pitkät upeat sääret ja kerrassaan makea takamus.

Kun kuvaus oli ohi, tuottajat eivät enää olleet kovinkaan ihastuneita tyttöön, sillä tämä ei ollut enää halukas minkäänlaiseen yhteistyöhön. Hän kieltäytyi tulemasta mukaan minkäänlaiseen PR:ään jolla elokuvalle yritettiin hankkia mainetta ja julkisuutta. Tuottajana olleen Screw-lehden Al Goldstein tuntui suorastaan vihaavan tyttöä hänen jyrkkyytensä takia.

Elokuvassa sankaritar Felicity Split on töissä keskiamerikkalaisen kaupungin puhelinyhtiössä. Minä näyttelin hänen poikaystävääns Elliotia. Tytön syntymäpäivän iltana tulen hänen luokseen mukanani huolellisesti pakattu lahja.

»Avaa nyt lahjasi, kulta», minä hoputan häntä.

Felicity avaa pakkauksen jonka sisältä löytyy alapesuallas, bidet.

»Oi kulta!» tyttö huutaa. »Ei sinun olisi pitänyt... Mutta juuri tällaista olen aina halunnut! Voi kiitos — kiitos — kiitos, rakas!»

»Kuule kulta», minä ehdotan. »Sinun pitää kokeilla sitä ihan heti. Olen saanut siitä takuun. Jos se ei toimi kunnolla, minun pitää heti mennä vaihtamaan se.»

Felicity tottelee. Hän vetää hameensa ylös ja asettuu kyykkyyn bidetin päälle.

Erikoistehosteet saavat usein aikaan ihmeitä. Tässä kohtauksessa ihmeitä sai aikaan pojan pää joka pompahti esiin altaasta juuri kun Felicity istuutui ja alkoi suihkuttaa vettä paikkoihinsa.

Synttäriateria on kaamea. Tungen kaiken ruuan lautaseltani taskuihini kun Felicity sattuu katselemaan muualle. Kun siemailemme tiskivedeltä maistuvaa kahvia, Felicity tekee tunnustuksen. »Ah, rakkaani, minun täytyy kertoa sinulle kohtaloni.»

»Tahdon ruveta pornografisten elokuvien tähdeksi. Olen valmis tekemään kaikkeni päästäkseni mukaan nauttimaan valkokankaan taiasta.»

»Jos kerran itse haluat sitä, kultaseni, silloin minäkin haluan sitä sinulle. Älä ole huolissasi minun takiani. Älä ole huolissasi meistä.» Merkitsevä tauko. »Minä jaksan kyllä odottaa sinua.»

»Oi rakas, olet ihan liian hyvä minulle! En ole ansainnut sinua. On vain yksi asia mitä voisin pyytää sinulta.»

»Pyydä vain, rakkaani!»

»Rakastelisitko kanssani ennen kuin lähdet Hollywoodiin?»

Felicity Split lähtee Hollywoodiin. Lopulta hän saa esitettäväkseen Delilan osan tarinan Simson ja Delila pornoversiossa. Tarinan mukaisesti sankari Simsonilta on määrä leikata hiukset ja parta.

Tämän **Samson and Delilah** -filmin teossa kaikki menee pieleen. Käsikirjoitus rakoilee ja katoilee, kohtaukset menevät pieleen, näyttelijät saavat hermokohtauksia. Mutta kuinka ollakaan, Felicity saa Pornoakatemian palkinnon vuoden parhaana näyttelijättärenä — palkinto on kullattu peniksenkuva.

Ihmiset kyselevät minulta aina kaikkea elokuvasta **The Devil In Miss Jones** ja erikoisesti Georgina Spelvinistä, joka näytteli elokuvassa partnerinani.

Gerry Gamiano oli pyytänyt minua lukemaan käsikirjoituksen jonka hän oli laatinut yhden viikonlopun aikana.

Näin syntyi The Devil In Miss Jones.

Miespääosan lisäksi Gerry halusi minun toimivan tuotantojohtajana ja etsivän myös näyttelijät. Kaikki muut paitsi naispääosan esittäjän, jonka hän jo arveli löytäneensä.

»Se typykkä on rautaa», Gerry vakuutti minulle. »Tosi uhkea. Villi afrokampaus ja taatusti luotettava pylly.»

Tytön nimi oli Ronnie. »Tässä paskassa minä kyllä lyön laudalta kenet tahansa naisen», Ronnie julisti ylpeänä.

Olin nähnyt Ronnien vartalon valkokankaalla ja tiesin ettei hän selviytyisi tehtävästään.

Eräänä myöhäisenä lokakuun iltana nakertelin meloonia asunnossani New Yorkissa. Kutsuin seurakseni erään naisen jonka olin tavannut pari päivää aikaisemmin The Devil In Miss Jones -elokuvan pienehköä sivukohtausta tehtäessä. Tyttö oli tehnyt selväksi, että hänen mielestään oli ikävää kun näyttelytyö loppui hänen kohdaltaan niin lyhyeen. Hän oli esiintynyt Broadwaylla ja muuallakin ja piti itseään oikeana näyttelijänä.

»Kuulepa», minä sanoin hänelle. »Meidän varsinaiset kuvauksemme ovat nyt valmiit alkamaan eikä meillä ole mitään tarjottavaa sinulle. Eikö sinun tekisi mieli tulla keittelemään meille vähän sapuskaa?»

»Se olisi kivaa!»

Tyttö rakasti melonia. Minä rakastin häntä.

»Minkäslainen sinä olet noin seksuaalisesti?» kysäisin häneltä muina miehinä.

»Olen homoseksuaalinen.»

»Tarkoittaako se ettet sinä halua rakastella miehen kanssa?»

»Ei. Minusta on vain kivempaa olla naisten kanssa. Tai ainakin sen naisen kanssa joka on nykyinen seuralaiseni.»

»Etkö ole koskaan ollut sängyssä miehen kanssa?»

»Kuule monenkin miehen. Olen ollut naimisissakin. Minulla on lapsia. Juuri nyt satun vaan pitämään naisista.»

»Voisitko tehdä sen miehen kanssa kameran edessä?» minä utelin huolettomaan sävyyn.

»Riippuisi miehestä.»

»Jos pitäisit miehestä mitä olisit halukas tekemään?»

»Jos pidän miehestä olen valmis ihan mihin tahansa. Seksi voi olla hyvin kaunista. Kummankin sukupuolen kanssa. Silloinkin kun ei edes tunne kaveria.»

»Gerry!» minä ilmoitin seuraavana päivänä. »Olen löytänyt juuri oikean esittäjän Miss Jonesiksi!»

Gerry ei ollut erikoisen ihastunut ehdokkaaseeni — kunnes tyttö sitten riisui vaatteensa ja Gerry näki hänen loistavan vartalonsa. Ronnie sai luvan häipyä ja Georgina Spelvin tuli hänen tilalleen.

The Devil In Miss Jones kertoo tytöstä joka päättää itse oman elämänsä ennen kuin on edes ennättänyt kunnolla eläkään. Matkallaan helvettiin hän pysähtyy eräänlaiseen Ihmemaahan niin pitkäksi aikaa että hän ennättää oppia kaiken mitä vaille hän on eläessään jäänyt. Hän yrittää puristaa kokonaisen ihmisiän rakastelut ja imemiset tähän lyhyeen välijaksoon. Hän joutuu täydellisesti himon valtoihin ja niin hänet lähetetään juuri hänelle sopivaan helvetin osastoon. Paikkaan missä ehdottomasti ei ole mahdollisuutta rakasteluun. Hänen koppikaverinsa on mies. Mutta tyyppi on niin sekapäinen ettei hän missään suhteessa kykene auttamaan neiti Jones-ressukkaa. »En ole hullu», kaveri vain hokee. »Se oli kärpänen. Kärpänen sen teki.»

Olin aivan rehellisesti sitä mieltä että elokuvasta tulisi täydellinen pannukakku ja minä olin yksi niistä jotka neuvoivat Gerry Damiano jättämään koko turhan touhun sikseen kun filmauksen aikana ilmeni pienimpiäkin vaikeuksia.

The Devil esiteltiin newyorkilaisessa Rizzoli-teatterissa ja kaikki mahdolliset ostajat ja arvostelijat olivat läsnä. Kuten esimerkiksi Screw-lehden tunnetut ja tunnustetut Al Goldstein ja Jim Buckley.

Teatterissa vallitsi hiiskumaton hiljaisuus ja kaikki tuijottivat tiiviisti valkokangasta siihen viimeiseen helvettikuvaan saakka missä Georgina vetää sormensa sisältään ja häpyhuulet päästävät mojovan **boing! -äänen** kuin lepoon rentoutuva kuminauha.

Goldstein joka tunnetusti lähtee usein ensi-illasta kesken filmin kolisten ja tuhisten, pysyi kiltisti tuolissaan loppuun saakka.

»Upeaa pornoa!» hän julisti ja antoi elokuvalle upeat arvosanat lehdessään. Ja siitä voittokulku sitten alkoi.

Mikä tietenkin vain osoittaa että minä taidan olla melkoisesti paljon parempi rakastelija kuin ennustaja.

Tai niin ainakin toivon. Elantoni nimittäin riippuu siitä.

seksi
sarja
n:o5/76
PYLLY PYLLYÄ VASTEN...

— Pienen maaseutukaupungin tyynen ulkokuoren alla riehuvat aivan samat intohimot kuin suurkaupungissakin. Ahneus, himo ja kateus ovat kaikille yhteisiä tunteita. Meissä jokaisessa on niitä ainakin jonkin verran. Kun Joe Harris palaa kotiin äitinsä hautajaisiin hän huomaa äkkiä olevansa keskellä yhteentörmäysten sarjaa ahneuden ja himon riivaamien ihmisten kanssa. He ovat lihansa vankeja ja kykenemättömiä hallitsemaan alhaisia vaistojaan.

Kiiruhda nyt lähimpään lehtipisteeseen ja osta uusin kova seksikertomus PYLLY PYLLYÄ VASTEN.

Nyt lehtipisteissä

TILAA NYT
JOULULAHJAKSI PARHAALLE KAVERILLESI TAI ITSELLESI NITKAN PIIRROSTAIDETTA.

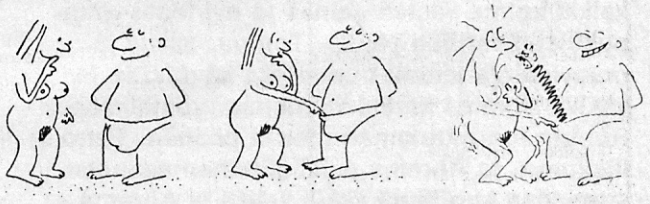

100 sivua, joista huumori ei puutu.
Hinta vain 12 mk + postikulut.

Tilaukset lähetettävä os: Lukijapalvelu Oy,
PL 332, 00101 HKI 10.

Lähettäkää minulle NITKA 1 postiennakkolähetyksenä

Sukunimi Etunimi

Jakeluosoite

Postinumero Osoitetoimipaikka

ISRAELIN KOMMANDOT ISKEVÄT!

KAMIKAZE TEHTÄVÄ

Erikoisagentti Dov Abrams iskee joukkoineen Tokiossa. Abrams työnsi Ronitin ja Rabbinowichin halliin ja huusi hotellipojalle: — Älä avaa sitä—.

Räjähdys nieli lauseen lopun. Paine heitti kaikki kolme vasten seinää ja ovi lensi virkapukuisen vartijan päälle. Tomua, savua ja muovipaloja lenteli huoneesta käytävään ja yskivä Abrams keräsi voimansa ryömiäkseen Ronitin luo muutaman metrin päähän. Tyttö ei liikkunut, ja Abrams pelkäsi hänen saaneen surmansa kun tämä äkkiä valitti ja Abrams henkäisi helpotuksesta. Verta! Jotain tippui hänen nenästään, käytävä hämärtyi hänen silmissään, ajan ja paikan taju häipyi.

Kommando -sarja n:o2

NYT LEHTIPISTEISSÄ

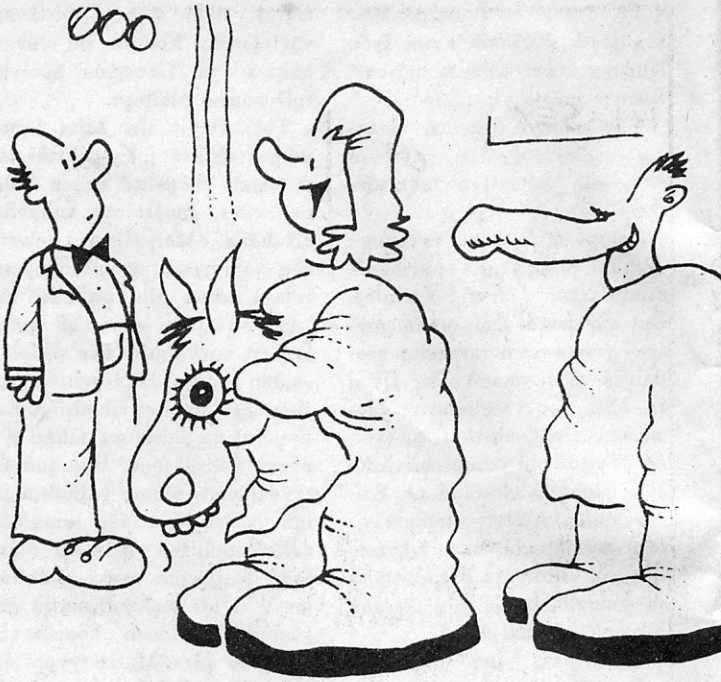

"Ville on tosi etevä takapää . . . "

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

"Muista sitten, Marco, että kuningas lupasi minulle tänään täydet neljäkymmentä tölväisyä."

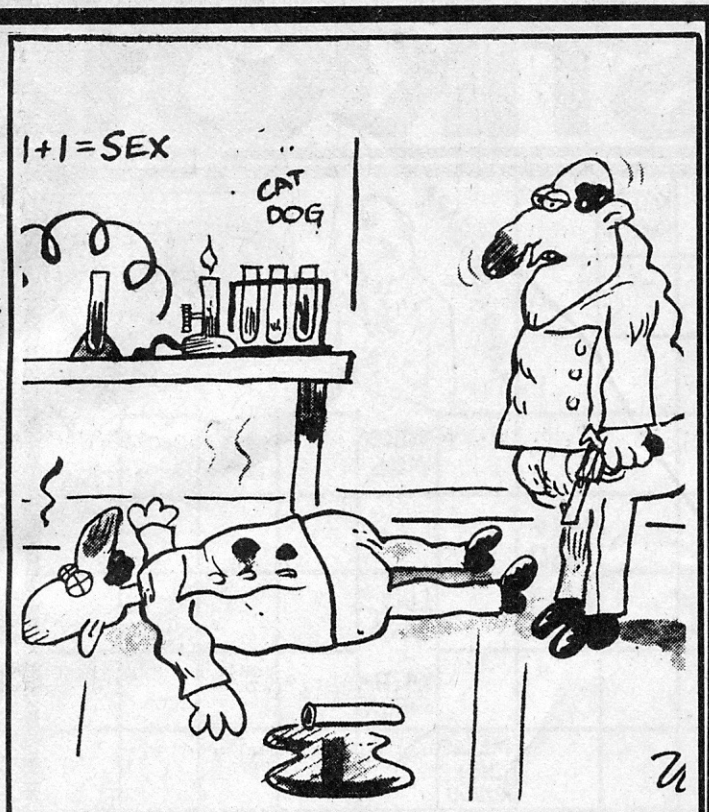

"Minun oli pakko tehdä se, konstaapeli. Hän keksi korvikkeen seksille."

●●●

★★★★★★★★★★★★

"Pekka osaa vastata ihan kaikkiin seksikysymyksiin. Hän nukkuu samassa huoneessa isänsä ja äitinsä kanssa."

"Täällä on joku mies joka kyselee sinua, äiti!"

★★★★★★★★★★★★★

●●●

CLIFF COPPER
-lahjomaton lainvartija

Jännittävät seikkailut Arizonan aavikolla jatkuvat. Tämän kuukauden tarina n:o 6/76

Yksi reikä liikaa

El Toro, kapinallinen, tahtoo ostaa kivääreitä — tai saada Cliff Copperin hengiltä . . . .

Kookas solakka mies pysähtyi ja katsoi saluunan takana sijaitsevaan majataloon päin. Hiljainen vihellys sai hänet heti tarttumaan revolveriinsa.

"Sinäkö, Brad??" hän kysyi hiljaa.

Seinustalta ilmestyi hämärä hahmo, jonka kasvot odottaja pian tunnisti.

"Terve, Harry!" mies tervehti. "Olen odottanut jo puoli tuntia."

Saluunasta heidän takaansa kuului tytön naurua. "He vievät rahat huomenna Phoenixiin. Kahdeksantuhatta dollaria."

"Onko tietosi nyt ihan varma, Brad?"

"Taatusti!" Brad vakuutti. "Rahat ovat meidän, vaikka Cliff Copper epäilee jotakin . . . . ".

Hinnaltaan edullisin lännenlehti (vain 2:90 mk) tulee lehtipisteisiin joka kuukauden 10. päivänä.

JERMURISTIKKO12

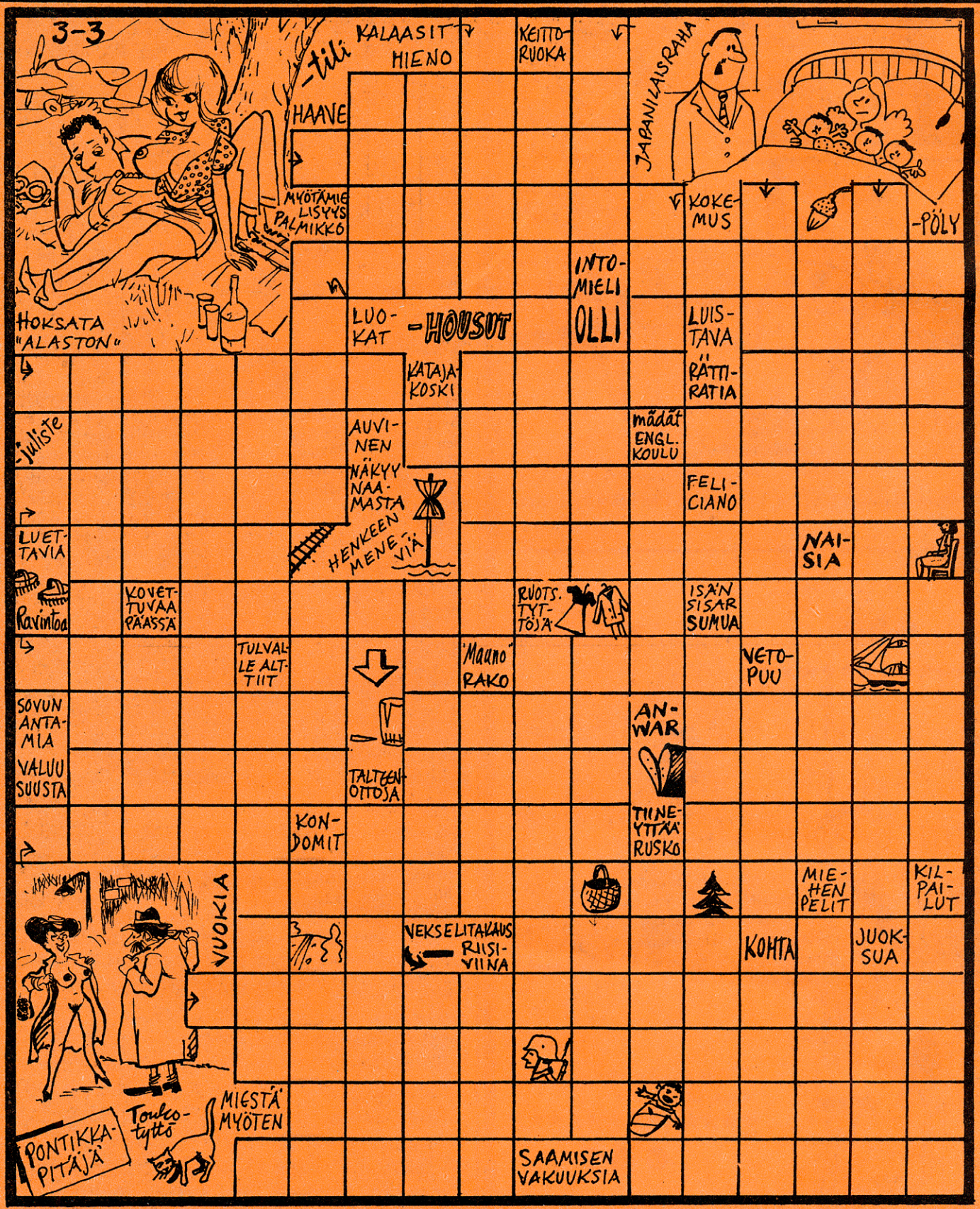

Oikein vastanneiden kesken arvomme 5 kpl SEKSISARJA -kirjoja.

Nimi .....

Osoite .....

Ammatti .....

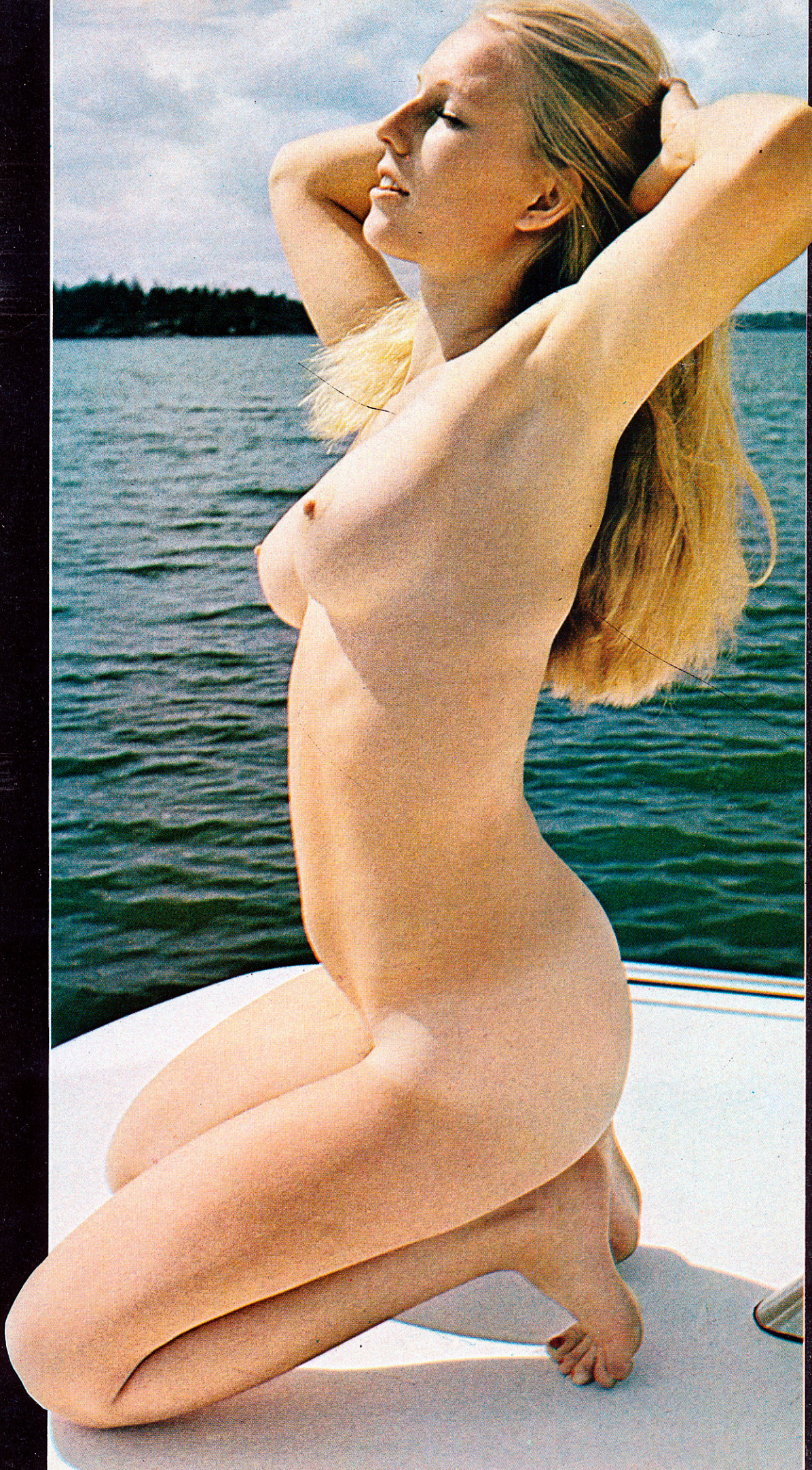

STEREO

CONCERT HALL 3501 COSMO

Suuri tanskalainen alan erikoislehti »Populaer Elektronik & Fidelity» on testannut COSMO stereolevysoittimen ja kirjoittaa: »Concert Hall 3501:n mainio stereotoisto tarjoaa hyvän musiikkinautinnon... todella arvokas ja hinnaltaan kohtuullinen stereolaite.»

ILMAISEKSI 3 stereo-LP-levyä

Concert Hall 3501 on hinnaltaan edullinen laatuluokan stereolevysoitin. Sen puhdas ja täyteläinen äänentoisto takaa, että kuulet musiikin hienoimmatkin vivahteet ja nautit enemmän levyistäsi.

TYYLIKÄS MUOTOILU

Muotoilultaan ajanmukainen CONCERT HALL 3501 sopii erinomaisesti kaikkiin sisustuksiin. Savunhimmeä akryylisuojalasi on sekä käytännöllinen että kaunis. Suurikokoiset tiikkiset kaiutinkaapit (42×25,5×12,5 cm) antavat kuvan tämän laatustereon tehosta. Kummassakin kaapissa on erilliset ja erikseen säädettävät kaiuttimet basso- ja diskanttiääniä varten. Niiden avulla voit säätää musiikin juuri sellaiseksi kuin itse haluat.

UUSI TEKNINEN VALMIUS

Soitin on täysin transistoroitu, siis heti toimintavalmis, varma ja lisäksi taloudellinen. Siihen kuuluvan timanttineulan kestoikä on moninkertainen verrattuna safiirineulaan ja äänivarren hydraulinen nostokytkin säästää sekä levyjäsi että neulaa.
CONCERT HALL 3501 edustaa uusinta teknistä valmiutta. Ennen hyväksymistä se on käynyt läpi useita tarkastusvaiheita. Tämän vuoksi voimmekin myöntää soittimelle valmistusvirheitä koskevan **1 vuoden takuun.**

KOKEILE STEREOTA ILMAISEKSI

Kokeile nyt millaista on omistaa täydellinen stereosoitin. Totea itse, kuinka tämä laatustereo saa levysi soimaan paljon täyteläisemmin ja vivahteikkaammin kuin mikään tavallinen soitin. Saat CONCERT HALL 3501:n kotiisi 10 päivän ajaksi ilman minkäänlaista ostopakkoa. Tänä aikana voit rauhassa kuunnella mielilevyjäsi. Toteat, että äänentoisto on täydellinen, kuuntelitpa sitten klassista tai popmusiikkia. Ellei soitin joka suhteessa vastaa odotuksiasi, palautat sen vain meille, ja asia on sillä selvä. Jos haluat pitää CONCERT HALL 3501:n, saat sen erikoistarjouksemme ansiosta huippuedullisesti.

TÄYDELLINEN STEREOLEVYSOITIN VAIN mk 60:- kuukaudessa 12 kk:n ajan. Käteishinta mk 678:—.

TEKNISIÄ TIETOJA

VAHVISTIN JA LEVYSOITIN

Täystransistoroitu vahvistin painetuin virtapiirein. Musiikkiteho 2×5 Wattia. Toistoalue 60—30 000 Hz (± 3 dB, 1 W). Erilliset basso- ja diskanttisäätimet. Tasapainosäädin. Nauhuri- ja ULA-liitännät. Nopeudet 16, 33 ja 45 kierr./min. Timanttineula. Hydraulinen äänivarren nostin. Automaattinen katkaisin. Verkkojännite 220 V:n vaihtovirta. Keskimääräinen virrankulutus 15 Wattia. Vahvistinosan koko 37,5×35×15,5 cm.

KAIUTTIMET

Bassokaiutin Ø 19 cm, 16 Ω; diskanttikaiutin Ø 7 cm, 16 Ω. Kaiutinkaappien koko 42×25,5×12,5 cm. Kaikki puuosat tiikkiä.

Hobby Hall maksaa postimaksun

HOBBY HALL
PL 18
00561 HELSINKI 56

Vastauslähetys
HKI 53/56 Lupa 189

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää minulle ilmaista kokeilua varten CONCERT HALL 3501 -stereolaite kotiini 10 päivän ajaksi. Ellei soitin joka suhteessa vastaa odotuksiani, voin palauttaa sen, ja asia on sillä selvä. Mikäli pidän laitteen itselläni, maksan mk 60:— (+postituskulut) 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta ja sen jälkeen mk 60:—/kk 11 kuukauden ajan tai käteisellä mk 678:— (+postituskulut) 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta.

Sukunimi Etunimi

Ammatti Synt.aika

Lähiosoite

Postinumero Postitoimipaikka JE 1276

3 stereolevyä ILMAISEKSI

Jos palautat tilauskupongin 5 päivän kuluessa ja päätät pitää stereolaitteen itselläsi, saat 3 suurta stereo-LP-levyä ILMAISEKSI.

LEIKATAAN TÄSTÄ

HOBBY HALL ● **HÄMEENTIE 157** ● **00560 HELSINKI 56**